

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Στην κοινωνία σήμερα
θέλει το κάθε πράμα
για ν' αποκτήσει πέρασι
μία καλή ρεκλάμα...

Αυτό λοιπόν αντίρρησι καμμίαν δέν σκάνει
Κι' ο κύριος Ξενοπούλος αυτό το βεβαιώνει
όστις συγγράφει κατ' αὐτὰς εἰς ὕψος νέτο - σκέτον
ἀντὶ γὰρ διηγήματα ρεκλάμες σιγαρέττων.
Μὰ καὶ γιὰτὶ παρακαλῶ αὐτὸ νὰ μὴ τὸ κάμῃ;
Ἦταν καιρὸς στὴν τέχνην μας νέας ὁδοὺς νὰ τὰμ.
Καὶ ἔτσι ἂς μὴν ἀκουσθῇ ἀντίρρησις καμμία
ἔδρα ρεκλάμας ἂν γενῇ καὶ στὴν Ἀκαδημία.
Κι' ἂς μὴ κτυπήσῃ ἄσχημα σὲ κανενὸς τὸ μάτι
ἂν κάποια μέρα προσεχῇ ἴδωμε τὸν Σωκράτη
νὰ παίρνῃ τὰ βρέμμένα του ἀπ' τὴν Ἀκαδημία

— ὦ τῶν καιρῶν σημεῖα! —
καὶ μεταξὺ τῶν μαθητῶν στὰ διαλείμματα τῶν
νὰ κἀνῃ συστηματικὴ ρεκλάμα... ποδηλάτων.
Καὶ ἴσως κἀμὴ προσεχῶς ὡς καὶ ὁ θεὸς Πλάτων
παρ' ὅτι ἀνυπόδοτος ρεκλάμα... ὑποδημάτων.

XXX

Ἔτσι εἶνε σήμερὰ ἡ ζωὴ: θέλει το κάθε πράμα
γιὰ ν' ἀποκτήσῃ πέρασι μία καλὴ ρεκλάμα.
Ὡς πρόκεινται παρὰδειγμα πάρτε κάθε μπετέρα
ποὺ ἔχει κόρη τῆς παντρείδος. Καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα
θὰ τὴν ἀκούστε διαρκῶς νὰ λὲρ στὸν καθένα:

— Καλέ, εἶν' ἕνας ἄγγελος
ἡ κόρη μου ἡ Λένα,
Κι' ἀπὸ δυὸ μίλια φαίνεται
πῶς εἶνε ἀπὸ σπιτί.
Ὅχι σὺν κάμποσες ὅπου
μυρίζουν νεροχύτι...
Τὴν ἔχω ἐνὶ τὴν κόρη μου
μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.
τὴν ἔχω μάθει μουσικὴ
καὶ γλώσσας ξένες ἔξῃ.
Κι' εἶνε ψηλὴ καὶ ὡμορφὴ
δὲν ἔχει οὐτ' ἕνα ψόγο
Μὰ δι' ὅλα τὰ προσόντα τῆς
δὲν κάνω οὔτε λόγο».

Ἔτσι σὲ ὅλους ἡ μαμὰ μιλάει ἐν τῷ ἄμα.
Ἦτοι κάνει στὴν κόρη τῆς μία κτυπητὴ ρεκλάμα.
Μὰ καὶ μονάχη κάθε μιά στοὺς ἄνδρες ρεκλαμάρεται
σὺν νὰ τοὺς λὲρ: «Κυττάξτε δὴ κορόϊδα τί θὰ πᾶ-
ρετε».

Καὶ λίγο τὸν ποδόγυρο, σκάνει γιὰ... ρεκλάμα:

— Ἔρὲ κοσμάκη σήμερὰ οὐ ἔχω ἕνα πράμα!...
πράμα καλὸ
καὶ δὲν παρακαλῶ.

XXX

Ἔτσι εἶνε σήμερὰ ἡ ζωὴ. Εἶν' ἐμπορίου κράμα.
Καὶ ὅλοι θὰ τὸ ριζοῦμε σὸ τέλος στὴ ρεκλάμα.
Θὰ δοῦμε γάλακτος κουτιά
ποῦναι γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ
νὰ ἔχουν γιὰ ρεκλάμα τοὺς—ἀν καὶ ὁ ἴδιος στέργῃ—
εἰκόνα... τοῦ Δαμβέρην.

Κι' οὐτε πρέπει νὰ χάσουμε μεθαύριο τὸ μυαλό μας
ἂν δοῦμε τὸν Μητρόπουλο τὸν σπάνιο μουσικὸ μας
ποὺ ἔτυχε νᾶναι φαλακρὸς ἐκ υἱᾶς ἀπλῆς συμπτῶ-
σεως

XXX

νὰ ρεκλαμάρῃ φάρμακον κατὰ... τῆς τριχοπύκνωσης.
Διόλου δὲν εἶν' παράδοξον κι' ὁ Μίμης Γιαννουκάκης
ποὺ τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἔτερψε πολλάκις
μὲ ἐπιθεωρήσεις του καὶ σατυρογραφίαν
νὰ ρεκλαμάρῃ φάρμακον γιὰ τὴν... παχυσαρκίαν.
Τὸν Συλοθραύστη τὸν γνωστὸν ἴσως κανεῖς τὸν ἴδῃ
νὰ ρεκλαμάρῃ αὐρίον τὰ ἀνδρῶν καὶ τὰ εἰδῇ.
Τὸν Παπαστράτον πιθανῶς θὰ ἴδωμε ἐπὶ πάγκου
νὰ διαφημίζῃ ζωηρὸς τσιγάρα τοῦ... Ματσόγγου.
Εἶνε τῷ ὄντι ἀπίστευτα τὰ μέσα καὶ οἱ τρόποι
ποὺ γιὰ τρανὴ ρεκλάμα τοὺς μετέρχονται οἱ ἀν-
θρώποι.

XXX

Ἐπάνω σὲ καλλοντικά αὐριο κανεῖς θὰ ἴδῃ
τὴν ἀβροτάτην τὴν μορφήν τοῦ ἡθοποιοῦ Σπαρίδῃ
ποὺ ἀφελῶς θὰ μειδῇ στὴν ἐτικέτταν ὅπου
θὰ συνιστᾷ στὶς καλλονές μιά κρέμα τοῦ προσώπου.

XXX

Πανὼ μεγάλα θ' ἀπλωθοῦν στὸ κέντρον κάθε δρόμου
ἐκεῖ θὰ δοῦμε φᾶς-ἀν-φᾶς Ταϊπλόρ καὶ Οἰκονόμου
ποὺ ἐν πλήρει συναδελφικῇ καὶ ἀγαστῇ συμπονοῇ
θὰ ρεκλαμάρουν εὐχλωπτα τὴ νέα ταινία
ποὺ ἐγγύρσαν μαζὶ
κι' ἐθαύμασαν σὸ Χόλλινγουντ τῶν στουντιο οἱ καῖροι.

Σ' ἄλλο πανὼ ἡ Κράουφορδ με γλύκα θὰ κυττᾷ
τὴς ἀδελφῆς τῆς Καλουτᾶ
ποὺ τὴν συνηγωνίσθησαν, τὰ πάντα ἀψηφώντας
ὅταν ἐνεφανίσθησαν σὸ φιλμ «Ἐπαμεινώνδας».

XXX

Θὰ ἴδωμε ἀκόμα ἀπείρα ρεκλάμας τέτοια εἶδη,
τὸν κύριο Λογοθετίδῃ
νὰ ρεκλαμάρῃ τραγωδίες τοῦ Εὐριπίδῃ
καὶ νὰ τὴς συνιστᾷ θερμὰ πρὸ τοῦ κοινοῦ
καθὼς «ἰσοκευάσθησαν ὑπὸ Συναδινού...»

XXX

Θὰ ἴδωμε κῆρες ποὺ μοιλοῦν γιὰ ἀρετὴ σωτήριον
νὰ ρεκλαμάρουν τὰναθὰ ποὺ ἔχει τὸ μαιευτήριον.
Θὰ ἴδωμε γέροντες φαλακροὺς ποὺ ἔχουν καὶ μουσα-
κίον

νὰ διαφημίζουν τὸ Ἀρσάκειον.

Καὶ ὁ Ἀττικὸς θὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τὸ γνωστὸν τοῦ κέφι
θὰ ρεκλαμάρῃ ἐνθέρμα τὰ ἰδικὰ τὸν βρέφῃ
στὴν Μάντρα ὅπου πίνουσε τῆς θείας τέχνης γάλα
κι' ὕστερα ἐμφανίζονται στὰ θεάτρα τὰ ἄλλα
Καὶ ὁ Ἀττικὸς φιλιππικὸν ἀρχίζει νὰ ριμάρῃ
κι' ἀπ' τὸ κακὸ τοῦ ὁ καφερὸς βρίζει καὶ ρεκλαμάρει

XXX

Στὴν ἐποχὴ μας πράγματι εἶνε μεγάλο πράμα
ἐντέχνως νὰ χειρίζεσαι κι' εὐστροφῶς τὴν ρεκλάμα.
Σὺν δίνεις ἔργο θεατρικὸ τὸ παιζεῖ ἡ Ἀλίκη
ἐκεῖνη ἐξαφανίζεται καὶ μέσ' σὸ ρεζιλίκι
στὴ γενικὴ ἀναστάτῳ στῶν συγγενῶν τὸ κλάμα
γίνεται γιὰ τὸ ἔργον σου ἀσυγκρίτη ρεκλάμα.
Καὶ ὁ ταμίας ἐκθαμβὸς στὴν πόρτα διπλὰ στέγει
καὶ κυνηγᾷ τοὺς θεατὰς ὁ δόλιος με ντουφέκι.

XXX

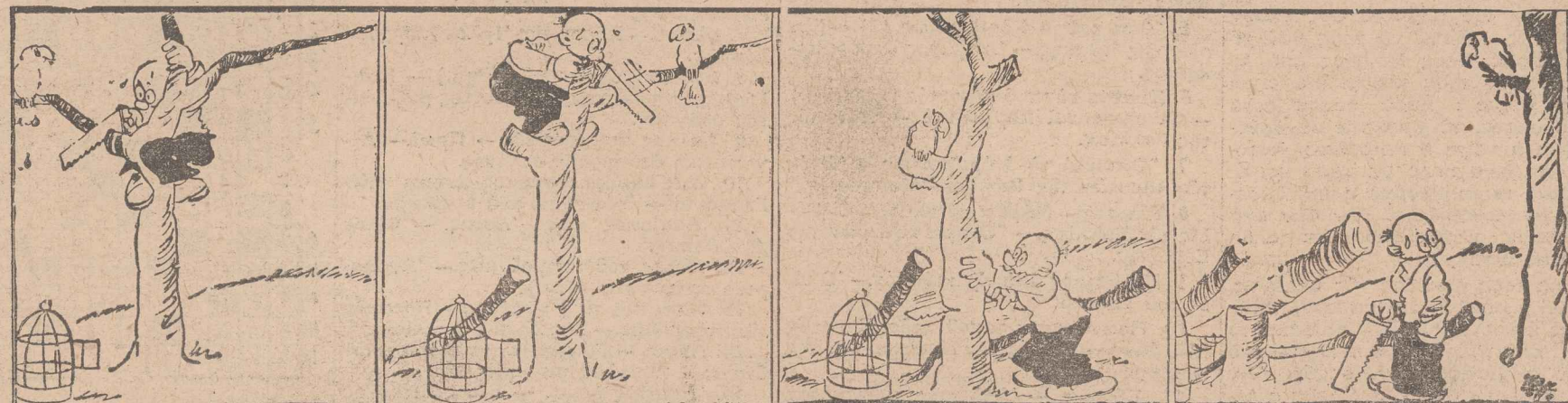
Ἔχεις μιά ὥραία σύζυγο; Μὴ στέκει; Ἐν τῷ ἄμα
εὐθύς τὴν χρησιμοποιοῖς δεόντως γιὰ ρεκλάμα.
Κι' ἂν τὰ συστήματά σου αὐτὰ τὰ βρίσκουν ἄλλοι
ἀνόικεια

πάντως ἐξὸ καλοπενρᾶς λαμβάνοντας ὀφφίκια.
Γιατὶ μετὰ τὴν ρεκλάμα
τῆς γυναικείας ὁμορφίης, γίνεται κάθε θάμα.

XXX

Ρεκλάμα! Νὰ τὸ φάρμακον, νὰ ἡ σοφὴ πανάκεια
Ὁ κύριος Ξενοπούλος μὴ μᾶς κρατήσῃ κάκια
ἂν σήμερὰ ὁ στίχος μας ρεκλάμας ἐλοιθῶρει
θελόντας μὴ εἰγίναμε καὶ μεῖς ρεκλαμαδόροι.

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Ο πεισματάρης παπανάλλος δὲν ἐννοεῖ νὰ μπῇ σὸ κλουβὶ τοῦ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθῆναι, 23 Ὀκτωβρίου 1937
Ἔτος Β'—Ἀριθ. φύλλου 57

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπσις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Τὰ νέα θωρηκτὰ

Οἱ κολοσσοὶ ποὺ κυβερνοῦν
τὰ κύματα.

Τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ

Τοῦ κ. Π. Μιρθένα

Τὸ χρῆμα

Ἡ ἱστορία τοῦ διὰ μέσου τῶν
αἰώνων.

Ἐνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

Ἀνέκδοτὸν γουέλλαν τῆς Β-
κυ Μπάουμ.

Χαλοκαίρι στὴν Καλ- λιφονία.

Ἐκεῖ ὅπου διαχεμᾶζον οἱ ἐ-
κατομμυριῶχοι.

Ἀεροδυναμικά

Τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ

Μπρόνισλαβ Χούμπερ- μαν.

Ὁ μέγας ἑρπυδιόζος ποὺ
παρ' ὀλίγον νὰ φονεῖθῃ.
Τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Πρεμιέρες τῆς Ὁθό- νης.

Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Εἰσβολὴ χειμῶνος

Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Τὸ παραμῦθι τῆς Ἀ- νάβης.

Τοῦ Τούρκου διηγηματογράφου
Α. Οὐτσούκ.

Ἀμύκ

Ἡ αἰμοχαρὴς τρέλλα τῶν
Μολαίων.

Ἡ ἐκδίκησις

Διήγημα τοῦ Λουίτζι Πιραν-
τέλλο.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι στοὺς πλανήτας;

Περίεργα ἐπιστημονικὰ συμ-
περάσματα.

Γυναικες κατάσκοποι στὴν Κίνα.

Καταπληκτικὰ περιπέτεια
τῶν μουσικῶν πρακτόρων.

Πανικός σὸ τοῖσκο!

Ὅταν ὁ λέων σπᾷ τὰ δε-
σμά τῆς αἰχμαλωσίας του.

Διηγήματα, αστυρικὴ τελὶς
ρεπορτάζ τῆς μόδας, ἀνεκ-
τά, εὐθυμία, καὶ πλουσιὰ
εἰκονογραφεῖς.

Ἐκδόσεις τοῦ κ. Μιχ. Γαλῆ (α)

Ἡ ἀσύλληπτη Σκιά

Ἐνα συναρπαστικὸν Ἀετινομικὸν Μυθιστόρημα

Π

E64

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Του Πέρσου ποιητού
Σασαδῆ.

Ἡ ἀγάπη εἶνε πυρκαγιά πού δέ μπο-
ροῦν νά τή σβύσουν ὅλα τὰ νερά τ' ου-
ρανοῦ. Καί ὅμως, οἱ σοφοί μᾶς λένε πως
εἶνε ἀεράκι μυροδόλο.

XXX

Ἡ καρδιά εἶνε τὸ κλουδί τοῦ μυστικοῦ
τῆς ἀγάπης. Μία φορά καί πετάζει τὸ
πούλι, δέν ξαναγυρίζει πιά στή φωλιά
τοῦ.

XXX

Καρδιά πού κατάρθηκε ν' ἀποσπᾶται
ἀπὸ τὸν Παράδεισο ἕνα οὐρί, καί νὰ τὸ
κάνη λαφυρὸς τῆς, πᾶς θὰ δόση προσοχή
στὶς καλλονές τοῦ Τουρκεστάν ;

XXX

Ἄν σου πῇ μία γυναίκα : «Τὴν καρ-
διά σου δέν τή θέλω. Λαχταράω τὸ κορ-
μί σου καί τὰ χόδια σου», φυλάξου ! Εἶ-
νε πολὺ τεχνίτρα. Σοῖρε τὴν τέχνη πού
μ' αὐτὴν ὁ κυνηγὸς οἰρνεῖ στὴν παγίδα
τὸ ἀγρίμι.

XXX

Ἐκεῖνος πού δέ συγκυρεῖ τοὺς κατω-
τέρους τοῦ, θὰ τιμωρῇ ἀπὸ τοὺς ἀνώ-
τερους τοῦ.

XXX

Ὁ Θεὸς βλέπει τὰ σφάλματά σου καί
τὰ κρύβει, ὁ γείτονας δέ βλέπει τίποτα
καί παραπονιέται.

XXX

Ἡ γῆ λαβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν
ζωογόνο βροχή, κι' ὁ οὐρανὸς δέ λα-
βαίνει ἀπὸ τῆ γῆ τὴν ἀσκήνη.

XXX

Ἡ κοιλία εἶνε ὁ δεσμός τοῦ χεριοῦ
κι' ἡ αὐλοῖδα τοῦ ποδίου : ὁ κοιλιδό-
λος σπανίως λατρεῖ τὸ θεό.

XXX

Τρέλλα εἶνε νὰ λογικεύεσαι μὲ μία
γυναίκα, ὅπως εἶνε τρέλλα νᾶσαι καλὸς
μὲ τοὺς κακοὺς.

XXX

Τὸ νὰ δίνης ἐλεημοσύνη στὸ λυκο
εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ προζενῇς ἀδικία
στ' ἀρνιά.

XXX

Τι τὸ ἐκπληκτικὸ ἂν ἡ φωνὴ λείπει ἀ-
πὸ ἕνα ἀπὸν, πού εἶνε κλεισμένο μ'
ἕναν κόρακα στὸ ἴδιο κλουδί ;

XXX

Ἐκεῖνος πού φιλονικεῖ μὲ τοὺς μεγά-
λους κύνει τὸ ἴδιο τὸ αἷμα.

XXX

Ἐκεῖνος πού δέν ἀκούει τίς συμβοὺς
λές ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούῃ ἐπιπλήξεις.

XXX

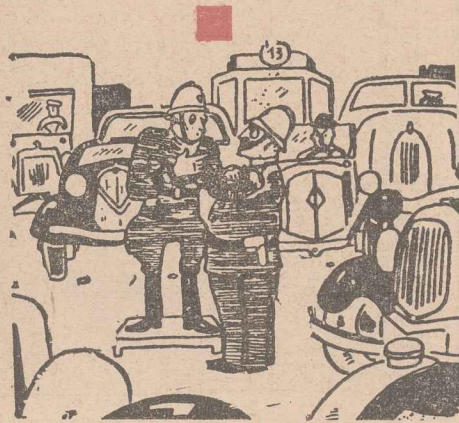
Ὅταν κανεὶς καλύτερός σου ἀσχίζει
νὰ μιλή, ὅσα κι' ἂν μπόρῃς νὰ γάρψῃς
μὴν τοῦ ἀντιλέγεις.

XXX

Μὴ φανερώνεις στοὺς ἄλλους ἕνα μυσ-
τικὸ τους ἐλάττωμα, γιὰ κι' ἐκείνους
θὰ τοὺς ντροπιάσεις καί οὐ δέ θάξεις
πιά πὴν ἐμπιστοσύνη τους.

XXX

Δέν εἶνε ἀνθρώπος μὲ ὠραία προτε-
ρήματα καί ἀρετές, ἐκεῖνος πού ἔχει
ὠραία πρόσωπο. Γιὰ τὴν καρδιά ἐνεργεῖ
κι' ὅχι ἡ ἐπιδερμίδα.

—Βλέπεις τί ἔπαθα; Κατάπια τὴν σφι-
ρίκτρα μου...

4 Χαρούϊδα

Τῆς γειτονιάς καπνὸς καί ντέρτι ἀπὸ μικρούλα,
ἡ κόρη ἑνὸς φασὰ ἡ Χαρούϊδα,
Μικρὴ παντρεῦτικε καί ξένον πῆρε ταίρι
καί πάει μαζὶ στὰ ξένα μέρη.
Μὰ ὅχι μὲ τὴ γνῶμη τῆς, πικρὴ γονιοῦ εἶταν διάτα
κι ἀγάπη ἀρνῆθηκε καί νιάτα.
Καί τοῦ πού ἀγάπαγε τὴ ζωγραφιά, νὰ λυώνει,
χρυσὸ τὴν κάνει μενταλιόνι.

Τρία χρόνια πέρασαν, τρεῖς μῆνες, τρεῖς βδο-
μάδες.
—μετρῶν στὰ δάχτυλα οἱ φαρᾶδες—
Μὰ μήτε γύρισε, μήτε ἔστειλε μαντάτα
μέσα ἀπ' τὴ μακρινὴ τῆς στράτα.
Μὲ τὸν κρυφὸ καπνὸ, σαράκι στὴν ψυχὴ τῆς
τ' ἀπαρηγμένο κλαίει νύχι τῆς
Καί τοῦ πού ἀγάπαγε κρεμαῖ τὸ μενταλιόνι
καί τὸ φιλεῖ κρυφὰ καί λυώνει.

Πᾶνε οἱ τραταρήδες, καί στῆς ζωῆς τὰ κλῶνιτ
τῆς νιότης σπᾶσαν τ' ἀπὸδῶνα.
Κι ἄλλοι τοὺς πῆσαν, ξενιτευτῆκαν ἄλλοι
καί γίναν οἱ μικροὶ μεγάλοι.
Μὰ μήτε γύρισε, μήτε ἔστειλε μαντάτα
μέσα ἀπ' τὴ μακρινὴ τῆς στράτα.
Ὡς πού μαθεύτικε πῶς πεθαμένη λυώνει
μὲ τὸ χρυσὸ τῆς μενταλιόνι.

Καί τώρα στὸ νηοί — σὰν κάτω κόσμου θρόνος—
τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ ψυχὴ τῆς, κρινὸς
μοσκοβολᾷ παντοῦ, σὲ γειτονίες, σὲ ρούγες,
μὲ δυὰ ἀσυνταίριαστες, φτερούγες.
Καί τὸ τραγουδοῖ τῆς, πότε σιγὰ τὸ λένε
σὰ νὰ μοιρολογᾷ, νὰ κλαίει:

—Τῆς γειτονιάς καπνὸς καί
ντέρτι ἀπὸ μικρούλα,
ἡ κόρη ἑνὸς φασὰ ἡ Χα-
ρούϊδα,
μικρὴ παντρεῦτικε καί ξένον
πῆρε ταίρι
καί πάει μακριὰ στὰ ξέ-
να μέρη...

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΕΞΠΡΕΣ ΤΟ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ

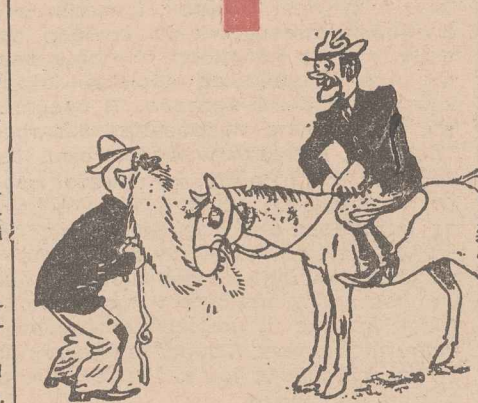
Τοῦ Ἀμερικανοῦ Γιούλες Ρέναρντ

Στὴν ἀκρὴ τοῦ κλῶνιοῦ κρέμεται ἕνα
δαμάσκηνο. Μὰ, δέν θέλει νὰ πέσῃ. Καί ὁ
μῦς, φοσεμμένο σὰ μόνονο θυμωμένο
παιδί, ὠρμα, γεμᾶτο ἀπὸ θυμὸ χυμὸ, τὸ
πράξι, τὸ τραδὶ διαρκῶς ἡ γῆ.
—Μὲ τσιμπιές ἀπὸ φωτιά ὁ ἄλιος τοῦ τρυπᾷ
τὸ δέρμα, τοῦ ρουαῖ τὰ χρώματα, τοῦ καίει
τὴν οὐρὰ ἀδίκοντα.
Καί ὅμως δέν ξεκολλά. Τὸ τυπὸν κι' ὁ ὁ-
ρεας. Τὸ ἀγκαλιάζει στὴν ἀρχή, τὸ —τίδεῖ
ὁδία μὲ τὴν πνοή του καί, τέλος, λυσσοῖ καί
σφίρει τὴν οὐρὰ του ἀγρία.
Κ' ἐκεῖνο ταλαντεύεται, ὑπάκουο, γοντε-
μένο, ἀποκαμμένο.
Βροχὴ ἀπότομη κοκκινίζει ἀπάνω του τίς
μικροσκοπικές τῆς σφαίρες. Διαλύονται ἐκεῖ-
νες σὲ δροσίς δάκρυα καί τὸ δαμάσκηνο
λαμπροκόπη, θαρρῶς πῶς σὲ κυττάζει ὡς
πελῶριο μᾶτι...

Ἐνὰ πούλακι ἔρχεται καί κάθεται ἐπάνω
στὸν ἴδιο κλῶνο.
Προχωρεῖ σιγὰ — σιγὰ, πλησιάζει προσεκτι-

κά, μὲ τὰ φτερά του μισανοικτὰ, καί τὸ ιπυ-
πᾶει ἀπὸ μακριὰ μὲ τὴ μυστία του.
Ἐὰ καὶς κτυπήμα, τὸ κλῶνι γέρνει, τὸ
δαμάσκηνο ὑποχωρεῖ καί κουνιέται... Λές καί
φωνάζει : «Μὴ ! Δὲ θέλω !»
Ποτέ του δὲ θὰ φοβῶταν καί τρυπᾷ ἀκό-
μα καί σκάλες ἀνθρώπων.
Νὰ τώρα.... Περνᾷ ἡ γλυκεῖα ἡ ἀγάπη.
Τὸ βλέπει. Γελᾷ. Γέρνει τὸ ὄρασι τῆς οὐ-
μα, ρίχνει πρὸς τὰ πίσω τὸ νεκρὸ τῆς κε-
φαλῆ, καί τὸ μᾶτι καί ἀνοίγει τὰ ὄγγρα καί
λαίμαργα κελί.
Τὸ δαμάσκηνο πέφτει.
Καί ἡ γλυκεῖα μου ἀγάπη, πού δὲ σκотиζε-
ται γιὰ τίποτα, μοῦ λέει, μὲ τὸ στόμα γε-
μᾶτο ἀκόμα.
—Εἰδὲς ;... «Ἦθελα ἐγὼ καί γι' αὐτὸ ἔπεσε !
Ἄλλα, τιμωμένη γιὰ τὴν λαίμαργιά τῆς,
ὁτύνει ὁδᾶσαν μὲ ἀδία τὸ δαμάσκηνο.
Εἶπε μέσα σκευλῆκι !

ΓΙΟΥΛΕΣ ΡΕΝΑΡΝΤ

—Συγγνώμην, κύριε... Μήπως ὑπάρ-
χει ἐδῶ κοντὰ κανένα σπαντωλῆν;

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀπὸ τὸ τελευταῖον
Ταχυδρομεῖον

Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἐμπορικῶ
καταστήματος πρὸς τὸν μικρὸν κλητῆρα :
—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν εἶσαι εἰλικρι-
νὴς ;... Σέρεις τὴ ἀπογίνονται τὰ παιδιά
πού λένε ψέματα ;
—Σέρω. Ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται
ἐμποροὶ !

XXX

—Ἄν εἶχες ἕνα μόνον σπῖρτο γιὰ νὰ
ἀνάψῃς τὴν φωτιά, τὴν λάμπα καί τὸ
τοιγάρ σου, τί ἀπ' ὅλα θὰ πρωτόανα-
δες ;
—Τὸ σπῖρτο.

XXX

—Πῶς ! Ἀφῖνεις κι' ὅλας τὸ παιδί σου
νὰ ὀδηγῇ αὐτοκίνητο ;
—Βεβαίως. Εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρὸ, καί
δὲν ἐμπιστευομαι νὰ τὸ ἀφίσω νὰ κυκλο-
φορῇ περὶ τοὺς δρόμους !

XXX

Ὁ πελάτης πρὸς τὸν καταστηματάρ-
χην :
—Ὅταν πληρώνω μὲ ἕνα πεντάλιρο
δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὸ ἐξετάζω μὲ τόσο
δυσπιστία.

—Μὰ κύριε, μπορεῖ νὰ εἶνε πλαστό.
—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς !...

XXX

—Ἐρχομαι, κύριε, νὰ ζητήσω τὴν συ-
νεισφορά σας γιὰ ἕνα γυροκομμεῖον.
Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τίποτε ;
—Βεβαίως. Τὴν πεθερά μου....

XXX

Μία κυρία ὀμιλεῖ μὲ φίλην τῆς διὰ τὸν
ἄνδρα τῆς ἐμπρός εἰς τὸν ἴδιον.
—Εἶνε τέλειος σύζυγος, ἀγαπητὴ μου.
τῆς λέγει. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού παντρε-
θήκαμε, δέν τὸν εἶδα νὰ κόμη καμμίαν
ἀνοησία !

—Ἐκεῖς δικη, καλὴ μου, ἀπαντᾷ ὁ σύ-
ζυγος. Ὁ γάμος μᾶς ἦταν ἡ τελευταία
ἀνοησία πού ἔκαμα !

XXX

Ὁ ἡθοποιός, — Ὁ ρόλος πού θὰ μοῦ
δώσετε, ἔχει κάποια ἐλλείδα ν' ἀρέσῃ
εἰς τὸ κοινόν ;
Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. — Ὁ, βε-
βαιότατα ! Ὅ' ἀποθάνετε στὴν ἀρχὴ
τῆς πρώτης πράξεως !

XXX

—Ὁ Θεὸς θρέχει ἕξ Ἴσον ἐπὶ δικαίους
καί ἀδίκους.
—Πράγματι. Ἀλλὰ οἱ ἀδικοὶ προσφύλα-
σονται συνήθως ἀπὸ τὴν βροχή, διότι ἔ-
χουν πάρει τίς ὀμβρέλλες τῶν δικαίων !

XXX

—Θὰ ἤθελα νὰ ἀγοράσω ἕνα πίνακα
τοῦ ζωγράφου Ραφαῆλ. Ἀλλὰ ὁ ἐμπορος
μοῦ ζητεῖ χίλιες λίρες.
—Γιὰτὶ δέν τὸν ἀγοράζεις ἀπὸ τὸν ἰ-
διο τὸν ζωγράφο ;

XXX

—Ἡ αἰωνιότης εἶνε ἕνα πράγμα τὸ ὁ-
ποῖον δέν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀν-
θρώπινο μυαλό.

—Πῶς φαίνεται ὅτι δέν ἔχεις ἀγοράσει
ποτέ τίποτε μὲ δόσεις !

XXX

—Δέν πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη
στὸν Τζῶν. Λέει τὰ χειρότερα πράγμα-
τα εἰς ὄφρος σου !
—Ἐκεῖ τὰ ἐλαφροτικά του ! Εἶνε ὁ
καλλιεργητὴς μου φίλος...

XXX

—Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἐμπορικῶ
καταστήματος πρὸς τὸν μικρὸν κλητῆρα :
—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν εἶσαι εἰλικρι-
νὴς ;... Σέρεις τὴ ἀπογίνονται τὰ παιδιά
πού λένε ψέματα ;
—Σέρω. Ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται
ἐμποροὶ !

XXX

—Ἄν εἶχες ἕνα μόνον σπῖρτο γιὰ νὰ
ἀνάψῃς τὴν φωτιά, τὴν λάμπα καί τὸ
τοιγάρ σου, τί ἀπ' ὅλα θὰ πρωτόανα-
δες ;
—Τὸ σπῖρτο.

XXX

—Πῶς ! Ἀφῖνεις κι' ὅλας τὸ παιδί σου
νὰ ὀδηγῇ αὐτοκίνητο ;
—Βεβαίως. Εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρὸ, καί
δὲν ἐμπιστευομαι νὰ τὸ ἀφίσω νὰ κυκλο-
φορῇ περὶ τοὺς δρόμους !

XXX

Ὁ πελάτης πρὸς τὸν καταστηματάρ-
χην :
—Ὅταν πληρώνω μὲ ἕνα πεντάλιρο
δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὸ ἐξετάζω μὲ τόσο
δυσπιστία.

—Μὰ κύριε, μπορεῖ νὰ εἶνε πλαστό.
—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς !...

XXX

—Ἐρχομαι, κύριε, νὰ ζητήσω τὴν συ-
νεισφορά σας γιὰ ἕνα γυροκομμεῖον.
Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τίποτε ;
—Βεβαίως. Τὴν πεθερά μου....

XXX

Μία κυρία ὀμιλεῖ μὲ φίλην τῆς διὰ τὸν
ἄνδρα τῆς ἐμπρός εἰς τὸν ἴδιον.
—Εἶνε τέλειος σύζυγος, ἀγαπητὴ μου.
τῆς λέγει. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού παντρε-
θήκαμε, δέν τὸν εἶδα νὰ κόμη καμμίαν
ἀνοησία !

—Ἐκεῖς δικη, καλὴ μου, ἀπαντᾷ ὁ σύ-
ζυγος. Ὁ γάμος μᾶς ἦταν ἡ τελευταία
ἀνοησία πού ἔκαμα !

XXX

Ὁ ἡθοποιός, — Ὁ ρόλος πού θὰ μοῦ
δώσετε, ἔχει κάποια ἐλλείδα ν' ἀρέσῃ
εἰς τὸ κοινόν ;
Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. — Ὁ, βε-
βαιότατα ! Ὅ' ἀποθάνετε στὴν ἀρχὴ
τῆς πρώτης πράξεως !

XXX

—Ὁ Θεὸς θρέχει ἕξ Ἴσον ἐπὶ δικαίους
καί ἀδίκους.
—Πράγματι. Ἀλλὰ οἱ ἀδικοὶ προσφύλα-
σονται συνήθως ἀπὸ τὴν βροχή, διότι ἔ-
χουν πάρει τίς ὀμβρέλλες τῶν δικαίων !

XXX

—Θὰ ἤθελα νὰ ἀγοράσω ἕνα πίνακα
τοῦ ζωγράφου Ραφαῆλ. Ἀλλὰ ὁ ἐμπορος
μοῦ ζητεῖ χίλιες λίρες.
—Γιὰτὶ δέν τὸν ἀγοράζεις ἀπὸ τὸν ἰ-
διο τὸν ζωγράφο ;

XXX

—Ἡ αἰωνιότης εἶνε ἕνα πράγμα τὸ ὁ-
ποῖον δέν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀν-
θρώπινο μυαλό.

—Πῶς φαίνεται ὅτι δέν ἔχεις ἀγοράσει
ποτέ τίποτε μὲ δόσεις !

ΕΝΩ ΕΔΩ ΞΕΠΑΓΙΑΖΟΥΜΕ...

Πῶς περνοῦν τὸν χειμῶνά τους οἱ ἀμερικανοὶ ἑκατομμυριοῦχοι

Ἐνας θρίαμβος γλαυκοῦ καί πρασίνου,
ἐπιχρυσωμένων ἀπὸ τὸν λαμπρότατον ἥ-
λιον καί ποικιλιμένων μὲ τὰ ζωπρότερα
χρώματα τῶν κοστωμένων τοῦ μπάνιου
τῶν τουαλετῶν καί τῶν αὐτοκινήτων : αὐ-
τὴν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὴν ἐ-
ποχὴν πού παρατρε-
νεται τὸ καλοκαίρι,
ἡπιον, εὐχάριστον,
χωρὶς κυνικός καυ-
σωνας, χωρὶς τὴν
νυκτερινὴν ὑγρασίν
τῶν τροπικῶν κυ-
ρῶν.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἀ-
μερικανικὴ αὐτὴ κερ-
σὸντος εἶνε εὐλο-
γημένη ἀπὸ τὸν θε-
όν. Διότι ἐνῶ εἰς ὁ-
λόκληρον τὸ βόρει-
ον ἡμισφαίριον (ὅς
ἀφήσωμεν τὸ νότιον
ἡπιοῦ τώρα ἀρχίζε-
ς) ἀνοίξε(ς) ἐνέσκηψεν
ἀπότομος καί βαρύ-
τατος χειμῶν, μὲ
σφοδρὰς καταιγίδας,
μὲ θυελλὰς καί λι-
λαπας καί τρικυμίας,
εἰς τὴν Φλωρίδα τὸ
καλοκαίρι ἐξακολου-
θεῖ νὰ θριαμβεῖ
καί νὰ συγκεντρώνῃ
ὅλους τοὺς Ἀμερι-
κανοὺς, ἀκόμα καί
τοὺς πλουσίους Νεο-
ὀρκεζῶν πού ἔ-
χουν τὰ μέσα ἐλόν-
τόσον μακρινοῦ τα-
ξείδιου.

Οἱ περισσότεροι
διὰ νὰ ἔχουν κάποιο
ἀνελευθερίαν κινή-
σεως, καταφθάνουν
μὲ πολυτελὴ ἰδιο-
κτῆτα αὐτοκίνητα, ὁ-
λὼν τῶν σκευμάτων
καί ὅλων τῶν ἐργα-
σασίων. Καί φαίνονται ἀπλᾶ, λιτότατα,
πρὸς τὸν ἕκτον καμψὸν ὑπερβολικὴν
γρᾶμμι καί ἄλλα πού ξεπερνοῦν εἰς ἐ-
ξωφρενισμὸν τὴν ἐντύπωσιν πού ἔκα-
μναν τὰ ἀεροδυναμικά κατὰ τὰς πρώτας
ἡμέρας τῆς ἐμφανισέως τῶν.

Ἐκ πρώτης ὅψεως φαίνεται πρὸς περὶ
ἐργον καί κάπως ἀνεξήγητον τὸ γενο-
νός ὅτι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὴν Φλωρί-
δα συγκεντρώνεται πολὺ περισσότερος
κόσμος παρὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φαινόμε-
νον ὅμως ἔχει τὴν ἐξήγησίν του, ὅπως
ἄλλως δὲ ὅλα τὰ φαινόμενα : τὸ καλο-
καίρι οἱ παραθεριστὰ ἔχουν μεγάλην εὐ-
χέρειαν ἐκλογῆς, καί σπῖνουν τὰς σκη-
νὰς τῶν καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ακτῶν
τοῦ Ἀτλαντικοῦ καί τοῦ Εἰρηνικοῦ, εἰς
μὴν ἑκτασὶν ὁπλαδὴ πολλῶν χιλιάδων
χιλιομέτρων. Τώρα ὅμως, πού εἰς ὅλα αὐ-
τὰ τὰ μέρη ἐνέσκηψε βαρύτατος ὁ χει-
μῶν, ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἀδύνατος καί ὅλοι
συσσωρεύονται εἰς τὴν Φλωρίδα.

Προνομιοῦχος, εὐλογημένος τόπος ἡ
χερσόνησος αὐτὴ πού ἐκτείνεται μέσα
εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ. Ἐνῶς ἐπι-
γείως παράδεισος, ἕνας διαρκὴς τόπος
παραθερισμοῦ, ὅπου ἡ διαμονὴ εἶνε συ-
χρίστως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ
ἐτους. Τόπος μοναδικὸς εἰς ὅλον τὸν κό-
σμον. Ἀλλὰ πού ὀφείλεται τὸ προνόμιον
αὐτό : Εἰς ποῖας μυστροφίαις κλιματολο-
γικῶν, μετεωρολογικῶν ἢ γεωλογικῶν
συνθηκῶν : Ἀπλοῦστατα : εἰς τὴν περίλη-
ψιν «Γκόλφ Στρίμ» (τὸ ρεῦμα τοῦ κόλ-
που) πού ξεκινᾷ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν μυκῶν
τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου, ὁπλαδὴ ἀπὸ τὰ
παράλια τῆς Φλωρίδος καί κινεῖται εἰς
τὸν Ἀτλαντικόν, τὰ ὕδατα τοῦ ὁποῦ
θερμαίνει καί ἐμπνέει τοὺς ὀγκοπᾶνους
νὰ κατέβουν ἀπὸ τὸν Βόρειον Πόλον
πρὸς τὸν Ἰσημερινόν.

Προσφέρει σπουδαιότατος ὑπηρεσίας
εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ρεῦμα αὐτό, κα-
θὼς βλέπετε, πρὸς πάντας εἰς τοὺς ναυ-
τιλομένους, ἐκείνους πού διασχίζουν τὸν
Ἀτλαντικὸν ἐν καιρῷ χειμῶνος καί γενι-
κῶς εἰς τοὺς ταξιδευόντας.
Ἀλλὰ ὅχι μόνον εἰς αὐτοὺς. Τῶν εἰ-
δικῶν, εὐνοικωμάτων καιρικῶν συνθηκῶν
πού δημιουργεῖ τὸ Γκόλφ Στρίμ, ἐπὶ φε-

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ

ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ, ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΩΜΗΔΙΕΣ...

«Δίσκος 413»

Ταινία ομιλούσα γαλλιστί

Όταν μία πόθοισα έχη λανσάρει ως γόσσα, οι δε ταινίες της αποφέρουν πάντοτε καλές εισπράξεις, οι σκηνολογίες την προτιμούν δια το γυρίσμα έστω και το πιο άδοξο, μόνον φιλμ και οι εταιρείες την καλοπληρώνουν με την πεποίθηση ότι θα εξασφαλίσουν ένα καλό εμπορικό πλαίσιο στα έργα των.

Ετσι συχνά βλέπουμε μεγάλες δευτέρες σε καταληκτικές άνοστα φιλμ. Πέρσι λ. χ. είδαμε την Τζόνν Κράουφορντ στο «Γλέντι την ζωή μου» σ' ένα φιλμ απεριγράπτου ηλιθιότητας, όπου μεταξύ των άλλων εδωρίσθη το και η Έλσα για το άρρωστο υψώ της. Είς το φιλμ αυτό, η Τζόνν Κράουφορντ μία ήθοποις με μοναδικό ταλέντο, που μας εικνε αποκλυφθι μεγάλη στο «Γκράντ Ότελ» ε-παίξε έλκεντα, άπλοστα διατί το έργο ά-παύσως τέτοιο παίξιμο. Το παύμα αυτό δέν εινε μοναδικό. Μία Γκαμπι Μολλά, κατέδι κάσθη να παίξη τα τελευταία χρόνια σε πλήθος ανυπόφορα φιλμ και κανείς δέν ξεκνή το πάθια της άσυγκριτης Γκρετα Γκάρμπο, η όποια υπερέωθι να παίξη τον ρόλον της με... πιστές αυχόνες, στο «Βούλα ντε» Ίλλουζιον που προεβλήθη πέρσι και εδώ.

Οι άνοστες ήθοποις παθαίνουν τα ίδια και χειρότερα: Ο Χάρου Μπιν εμφανίζεται στον άποκαρδιωτικόν «Χρυσόν Ανθρώπον», ο Πάλλ Μισόν στον «Άρα Σωκράτη», ο Πίτερ Ρισόρ βλάσ το «Παρίσι-Πετρούπολη», ο Σαρλ Μπουανιέ στον «Κήπο του Άλλαν».

Οι ήθοποις βέβαια ευθύνονται και οι ίδιοι για τα παθήματα τους αυτά, έσ' όσον υπαγορεύουν συμβόλαια για να γυριστούν φιλμ, που φαίνονται έκ πρώτης όψεως τί ποιότητες είνε... Άλλ' άς μη ξεκινούμε ότι οι εταιρείες στο ζήτημα της «έμπορικότητας» είνε άδυσώπητες και θέτουν πάντοτε στα συμβόλαια των ήθοποιών των άπαράδοτον όρων να παίξουν και σε μέτρια φιλμ, τα όποια θ' άποκτήσουν θέλα με την φιλμολογία...

Και οι ήθοποις δέχονται... για τον φόβον του άποκλεισμού.

Η περίπτωση της Γκίτα Άλπαρ είνε άκριβώς η ίδια. Η μεγάλη άδοξος έδεχθη να παίξη στον «Δίσκο 413» και να παύσει με την ά-ρρα φωνή της τα έπεισοδια ενός έργου κατωκοπείας του σκηνολόγου Ρισόρ Ρισόρ.

Η ίδια να γυρισθι ένα μουσικό φιλμ περιπετειώδες είνε πρωτότυπο, άλλά το άποτέλεσμα της έφαρμονίας της υπήρξεν άτυχές. Τα τραγούδια, ένας παρτίσιον έπαιον, έδωσαν μάστρες ο Μοντάνι, καταλαβάνουν μέγα μέρος του έργου είνε άδρας της δράσεως και κατ' ανάγκην η κυρία πόθοισα έμεινανεζίσι σε έπεισοδιακές σκηνές, που τις διασάφ ά-νεως η μουσική έπαιον, έπαιον τους, έπαιον να μην έβγαν από' αυτά, το έργο παρεγχεσθη και άπό ένα έρωτα και έπίσης άπό μίαν γρήνη πριγκίπισσα με άποια φωνή, που χειρότερον άπό την κακή φωνολογία.

Ο Ζυλ Μπερύ, ο Κωνσταντ Ρεμπό και ο Ζαν Γκαλντ, παίζουν έξαιρετα και όμολογουμένως άνευθύνονται άναπόφευκτα άπο αλλοτρίαν να δώσουν ζωή και ρυθμό στο έργο.

Το Διαβολόπαιδο

Γαλλική μουσική ταινία

Η χάρις, η δροσιά, τα νεύματα της Ντανιέλ Νταρρί, το εύθυμο και κεφατό παίξιμο το Άνρι Γκαρ δέν ήρκεσαν για να καταστήσουν όσον έπρεπε εύχρηστο, την ταινίον αυτήν, που έχει μίαν άβυσσόν και συμβατική υπόθεσι.

Η κόρη θέλει να δικηγόρησ αφού ήπρε το δίπλωμά της η φιλόδοξη μοιά την υποστηρίζει, άλλ' ο πατριάρχς θέλει η άποκτήσιν έγγονων. Μη μπορώντας να μεταπειρή τις δύο γυναίκες καταρρέει σ' ένα στρατήγημα. Με ταμπίες τον γαμπρό σε... υπόδικον για κλοπή, η νεαρά δικηγόρος αναλαμβάνει να τον υπερασπίσιν και το εύδωλον πλέκεται κατά παραγγελίαν μετωπί αυτής και του υποπτιμένου κακού. Στο τέλος όλα άποκαλύπτονται... και περνάμε έμεις καλά και σεις καλύτερα.

Παρά την ελαττωματική φωνολογία οι διάλογοι, έξυμνοι σε πολλά σημεία διασκεδάζουν. Άλλά το έργο ως σύνολον τραντάζει και κουράζει, παρ' όλον ότι φαίνεται έξ άρ-κας ως ένα φιλμ χωρίς σοβαρές κινηματογραφικές ατέλειες. Το δύο, τρία, τραγουδάκια που άκούονται εύχρηστα διατί θυμίζουν άναλόγους σκοπούς από άλλες όπερτέτες.

Τα νεανικά χρόνια της Βασιλίσσης Βικτωρίας

Φιλμ Αυστριακό με Γερμανικούς διαλόγους

Η Τζέννυ Γιούγκο, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Άλλότριν», ήταν ίσως η μόνη ήθοποις που μπορούσε να υποδυθι τον ρό-

λον της Βασιλίσσης Βικτωρίας, όπως την παρουσιάζει ο σεναριογράφος και την θέλει ο σκηνολόγος.

Έχει τόσο μπριό και τόση χάρι, τόση εξυπνάδα και ευλογισία στο παίξιμό της, ώστε ο θεατής καταντά να βλέπη και θαυμάζη μόνον αυτήν, και να μην προσέχη πού ούτε την σκηνολογία που είνε μετρία, ούτε την υπόθεσι, που βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουσι με την ιστορικήν αλήθεια.

Πραγματικά, η υπόθεσις του έργου έπιμα-νεί με μία πληροφόρησι ότι η Βικτωρία έγγυρι οθι με τον κατόπιν αὐχόνά της τον πρίγκιπα Άλβέρτο σ' ένα... πανδοχείο του Ντόβερ και ότι ο θεός της, βασιλεύς Λεοπόλδος του Βελγίου πτο κατά του γάμου...

Παραδεχόμεθα ότι οι ιστορικά άνακριβείας είνε, προνόμιον του κινηματογράφου και τα δεισιπαιθήματα των μεγάλων άνδρων είνε την άόλην είνε άναπόφευκτα. Έδώ όμως πρόκειται περί γεγονότων που συνέβησαν μόλις πρὸ μερικῶν δεκάδων ετών και που είνε γνωστά από μονογραφίας και ιστορικές μελέτας είνε όλον των κόσμων...

Όπωσδήποτε και με τας τερσάσις αυτές άνακριβείας της η ταινία αυτή βλέπεται εύχρηστα. Διότι η ταινία όλη είνε το παίξιμο της Τζέννυ Γιούγκο, η όποια είνε αύτή το φιλμ είνε χωρίς υπερόδον περιήμην. Έδώ δέν πρόκειται πιά να ιδι κανείς την βασιλίσσον Βικτωρίαν, γιατί δέν υπήρξε διάλου αυτή που υποδυεται η Γιούγκο. Πρόκειται άπλως να παρακολουθήσιν την ζωήν μίας νέας, με τό οίδηματικά της όνειρα, τις άγνιές της, τον τρέμο, την έκπληξι και τη χαρά της όταν άρχι να μεστώνη και να άποκαλύπτει τον κόσμον όπως δέν τον είχε φαντασθι, έναν κόσμον με μεγάλες ευθύνες, θαυμαστές άπολαύσεις, θαυμαστές άμνησίες και άκατανόητες άσυνέπειες. Το όρμα αυτό, που είνε όλων των κοριτσιών, σε όποιάδήποτε κοινωνική τάξι και άν άνήκουν, η Τζέννυ Γιούγκο τό ζή με μοναδική τέχνη, προσθέτοντας την άπώ-ριμλλη της χάρι, την φυσικότητα της κ' άν την παύση και άσφαλέα πρωτοβουλία με την όποια έέρει ν' άντιμετωπήσ όλες τις νέες καταστάσεις.

Έρωτικό Κοκταίνλ

Αμερικανική ταινία, ντυμπλάς γαλλικόν.

Μπαίνοντας στον κινηματογράφο για να ιδι-πτε στην ταινίον, έπρεπε να είδαμε πού έτοιμασμένοι: θα βρεθίτε στο βασιλείον της έξωφρενισμοί. Δύο νέοι ρεπόρτερς, Αμερικανό άνεοίται, άφωσιωμένοι στο ίλιγγιώδες κυνήγι της έπικαιρότητας, γίνονται πρωταγωνιστά των πλέον άπιδόνων περιπετειών. Που είνε αυτόν ο Μίκαςλ Άντονι (Κλάρκ Γκέμπλ) υπερχνόμενος τον θαυμαστήν της θαυματούχον Σάλλυ Πάρκερ (Τζόνν Κράουφορντ) την άπαγάγει διότι μετενόησε και έ-δραπέυε με τα νυφικά της άπό την έκ-κλεισιν όπου έτελούντο οι νύμφοι της. Κατά τας όπείρας του γίνονται φανταστικάς βασιλείς, υί δύο έπιβάνον ενός αεροπλάνου που άντικει είνε άνα θάνατον, ο όποιος με το πρόσχημα της στρατονομικής έξερσησεως θέλει να φυγάσθωσ άπό την Άγγλιαν τα μουσικά ανάδια του βασιτικού Ναυαρχείου.

Τους δύο φυγάδας τους καταδικάζει ο έξα-πταθείς άπό τον συνάδελφον του έτερος δημοσιογράφος Βαρνάβας Πέλλας (Οράνστον Τον) και ο Βαρνάβος έπι κεφαλής μίας συμμορίας κατακρίνων...

Έννοείται ότι αι περιπέτειαι διαδίδονται η μία την άλλην, η Σάλλυ έρωτεύεται τον Άντονι, ο Πέλλας διαρκώς τους βρίσκει και πάλιν του ξεφεύγουν και είνε το τέλος τους ά-μαλμαλίζει όλεως ο Βαρνάβος, τον όποιον όμως κατακρίνουν να συλλάβουν και να τον παραδίδουν στην αστυνομία.

Η καταληκτική αυτή υπόθεσι έγινε μολταυτά ένα φιλμ άλλοκότου εύθυμίας, όπου το παράλογον άποκτά δικαιώματα και ο έξωφρενισμός συντίθεται. Διότι το έργον δέν είνε κατά λάθος έτσι. Έννοείται με την πρόθεσιν να είνε άπιδονοφάνες, δια να ίκανοποιήσιν την προτίμησιν που έχει ο Αμερικανός θεατής -κατανοημένος άπό μίαν πρωτότυπη συστηματοποιομένην διοπλάνη - πρὸς το η πραγματικόν, το φαντασιώδες, το ήμυρ-λέρο.

Άπο αυτές της άπόψεως η ταινία έπέτυχε πλήρως του σκοπού της. Είνε διασκεδαστική, πικάντικη, ανεξάντλητη είνε έπεισοδια και εύρηματα, γοργή και σπινθηρόβολος.

Η σκηνή λ. χ. του άνοκτόρου του όοντανα-μύλου, όπου ο μιστρόελλος φύλακας εκλαμ-βάνει τους ερωτευμένους ως φαντάσματα, είνε ένα ωραιότατο κομμάτι κινηματογράφου.

Ο Κλάρκ Γκέμπλ πεπειραμένος ήδη είνε τον ρόλον του δημοφιλέστατου (άπό το άλλο-σπόντον άπό «Γόγκι-Μιούμ») παίξει με μοναδικό μπριό, καθώς και ο συνάδελφός του Οράνστον Τόν τον συναγωνίζεται έπιτυχώς. Εί-νε και οι δύο συμπαθεστάτοι ήρωες του φε-ρομένου αυτού επανγγέλματος που είνε το ρε-πορτάζ και που άποτεί άγνάστους προσπα-

Μία δημιουργία του Γιάννιγκς

Ο Έμιλ Γιάννιγκς, ο μεγάλος γερμανός τραγωδός της οθόνης, είνε μ. αν χαρακτηριστικόν σκηνήν της ταινίας «Πριν άπ' το Ηέλοδωρλεισα». Είς το έργον αυτό του όποιου η υπόθεσι είνε παρμένη άπό το ήμυρ-μον όρμα του Χάουπμαν, ο Γιάννιγκς υποδυεται με έξαιρετικήν δύνα-μιν τον ρόλον του έργοσταίάρχου Ματθία Κλάουζεν.

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ ΗΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ

Έκλεψε και θα παντρευθι

την νόθοσαν Κάρολ Λόμπαρντ.

Ο Κλάρκ Γκαίμπι έξηφανίσθη! Μία νόθοσα του Χόλλυγουντ, η Κάρολ Λόμπαρντ, η γυναίκα των «σπόρ», υπετέτα τον άναπότακτον άνδρα, που τότε είχαν χαρακτήρισε ως «άγριόθωρον».

Πού εύρίσκειται λοιπόν ο γόνος Γκαίμπι; Πού άπολαμβάνει την άγάπην του με την άνάσχη Κάρολ την στιγμή, που το Χόλλυγουντ, άναστασμένο τον άναζητεί, τον περιμένει, διατελεί υπό τον έφιάλτη της ύποψιας περί δυστυχί-ματος η περί άπαγωγής του άπό τους γκάγκστερς; Είπαμεν. Άπήγαγε την Κάρολ Λόμπαρντ και έτράπη πρὸς άγνω-στον κατεύθυνσιν. Το δημοσιογραφικό δοιμόνιο όμως έγινε σκιά του, τον άνα-κάλυψε και έπηλοφόρησε την Άμερικη, ότι εύρθηκε τον άπώλεσθέντα γελαστόν και ευτυχισμένον.

Είνε αλήθες, τον ήρώτασεν ο ρε-γνότα της οθόνης.

ΓΑΜΠΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ 200.000 ΛΙΡΩΝ !

θα έπληρώνατε ποτέ 200.000 λίρες στερλί-νες για δύο πόδια; Όχι, θέδια.

Και όμως, η εταιρεία Ράντιο-Πίκτοερς θα τις εισπράξι άπό την άσφαλιστική εταιρείαν, άν δώσουν τίποτε τα πόδια του θρέντ Ά-στερ, ο όποιος ένεφανίσθη μαζί με την Τζιν-τζερ Ρότσερ είνε την «Κορίδα».

Είς το έργον αυτό υπάρχουν χοροί έξαιρε-τικοί και μία πλοκή που δέν μοιάζει με των συνθημένων μουσικών κωμυδιών, με σκηνές διασκεδαστικές, γεμάτες άπό ώριές έπινοή-σεις.

Επειτα παρουσιάζει είνε την «Κορίδα» και είνε το «Ευθύμιον διαγύνιον», όπου κρατεί τον πλειυρὸν των γνωστότερων ήθοποιων. Άν δέν

θείες, πρωτοβόλα, κέφι, εξαντλητική εργα-σία, για να άποδώσιν το όρθη, την εϊπιδίαν, την έρευνα, -πράγματά οποιασδήποτε υπερά-λαια, γεμάτα ζήλι, που ίκανοποιούν την δίψα της κοινής περιέργειας άλλά ξεκινούνται την έπομένην.

Το «Έρωτικό Κοκταίνλ» ως φιλμ θα έχη την ίδια τύχη. Άλλά την άνάγη θυγιά άπό την πραγματικότητα που αισθανόμεθα όλοι μας την ίκανοποιεί άπόλυτα.

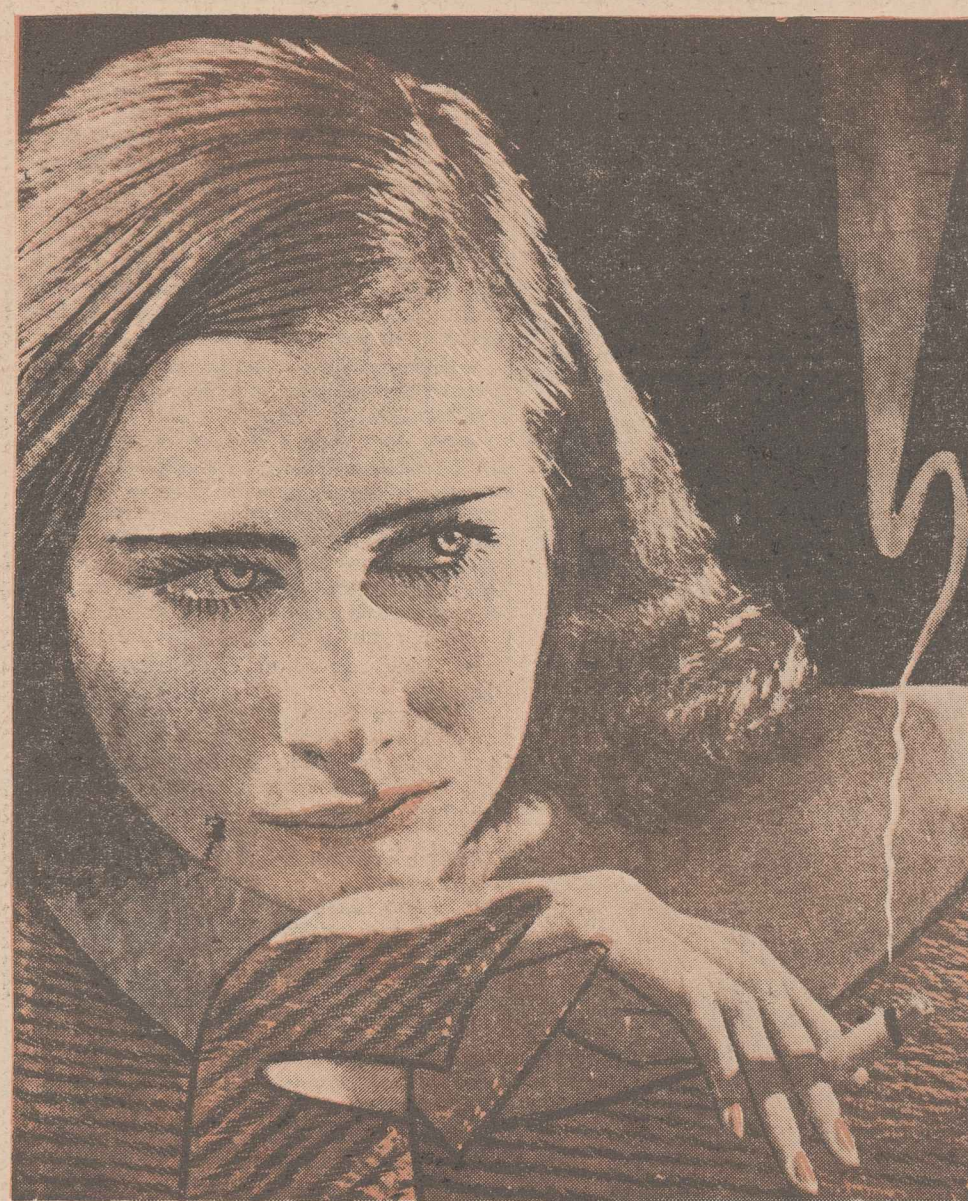
Άτυχώς, το γαλλικόν ντυμπλάς είνε άπο-τυχμένον.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

Έντος άλλινου είνε το «Έργον»

ΠΟΡΤ - ΑΡΕΘΟΥΡ
το δραματικότερον έπεισοδιον του Ρωσοισαννικου πολέμου.
Τα κινήματα έπιδείκνται τοις Ρωσοισαννικου πολέμου.

ΕΝΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

όμου. Είνε ντυμένη με τόση άριστοκρα-τική άπλότητα... Και το όρμα που μετα-χειρίζεται είνε τόσο διακριτικό... Οι βα-λίτσες της φαίνεται ότι έχουν ταξιθεθεί πολύ, γιατί είνε σκεπασμένες άπό τις έ-πικέττες των καλύτερων ξενοδοχείων... Παντρεμένη μίπως; Ποιάς έέρει! Δέν μπορώ να διακρίνω άν φορή βέρα κάτω άπό το γόντι της... Νέα... Θα είνε του-λάχιστον είκοσι όκτώ χρόνων, άλλά πολύ άραία... Άσφαλώς δέν είνε Γερμανίδα... Η μελαχροινή έπιδερμίδα της...

Και ο ταξειδιώτης άναστένανε βαθεία. Λεγότανε Στέτεν, Άρνολντ φόν Στέτεν. Ήταν πρώτος μηχανικός ενός έργοστασί-ου χημικών προϊόντων, και πήγαινε στην Βιέννη για να κάνει τους γάμους του. Η μνηστή του άντικει σε πολύ καλή οικογέ-νεια. Ο Άρνολντ την άγαπούσε και ή-ταν περήφνος γι' αυτήν. Για την ώρα, όμως, βρίσκονταν μόνος στο διαμέρισμα ενός τράινου με μία ώραιότατη γυναίκα...

Μήπως σάς πειράζει το φώς, κυρία μου; την ρώτησε, βλέποντας ότι η ταξι-διώτισσα άνοιγόκλεινε τα μάτια της.

Όχι, μεροί, δέν είνε άκόμη ώρα για όπνο, άποκρίθηκε η Γκρουσιν-κάια, γε-μανικά, άδιάφορο άν ο υποχρεωτικός κύ-ριος της είχε άποτείλει τον λόγο στί γαλλική, φάνει να ήμ μιά έρθη κανείς άλλος στο διαμέρισμα, ψιθύρισε η χορευ-τρια, χαμογελώντας με μισόκλειστα μά-τια.

Αυτή είνε και η δική μου έπιθυμία! ψιθύρισε ο Στέτεν, γυρίζοντας άλλού το κεφάλι του.

Η Γκρουσιν-κάια ξανάκλεισε τα μάτια της και άρχισε να συλλογίζεται και πάλι την Άναστασία και το μωρό της. Άδριο, θα έσφιγγε στην άγκαλιά της το νεογέν-νητο, το παιδί της άγαπημένης κόρης της που είχε να την δει δύο όλόκληρα χρό-νια... Με την σκέψι αυτή, η καλλιτέχνις ά-ποκοιμήθηκε... Όχι, όμως, για πολλή ώ-ρα. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια της, είδε ότι έζω είχε σκοτεινάσει για καλά. Την έπιασε και πάλι δυνατό ρίγος. Άνατρι-χιασε όλόκληρη. Ο Στέτεν το πρόσζε αυτό. Πήρε την ταξειδιωτική κουβέρτα της και την σκέπασε με σπορνή.

Ευχαριστώ... είσθε πολύ καλός! ψι-θύρισε η χορεύτρια, χαμογελώντας με μισόκλειστα μάτια.

Η ζέση της κουβέρτας της έκαμε κα-λό-και η χειρονομία του άγνώστου την συγκίνησε.

Ο ζένος αυτός είνε πολύ εύμη-νικός, είνε με το νού της. Δέν είνε μα-θημένη να με περιποιείται έτσι. Κα-νείς μέχρι σήμερα δέν έδειξε στοργή κ' ένδιαφέρον για μένα. Όλοι με φο-βούνται γιατί είμαι διάσημη, άλλά κανείς δέν μ' άγαπά... Πολλοί άνδρες σκοτώθη-καν για μένα, άλλά κανείς δέν μου άπέ-δειξε την άγάπην του πιο ήπλη, πιο πει-στικά. Κανείς δέν με τύλιξε με μιά κου-βέρτα, όταν κρύωνα... Έχω βέβαια την κόρη μου, άλλά κ' αυτή είνε ζέση για μένα...

Είμαι πολύ εύτυχής κυρία μου, έλεγε και όζέτεν νοερά, έπειδή σάς είμαι εὐ-χάριστος... Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι είσθε πολύ ώραία, ίδιως όταν κοιμάσθε... Χαμογέλατε; Με κοροϊδεύετε μίπως; Μίπως περιμέ-νετε τίποτ' άλ-λο άπό τον πρό-θυμο θεράποντά σας; Καμιά περι-πέτεια ίσως, η όποια θα διαρκέ-σει όσο και το τα-ξίδι;..... Νά το βγάλετε αυτό ά-πό τον νού σας, κυρία μου... Δέν θα έπρεπε, μάλιστα, να σάς κυτάζω όπω-ς κατ'όλην την στιγμή αυτήν...

Πέρασε πιά για μένα η εποχή των περιπετειών

Στο μεταξύ, συνήλθε και η Γκρουσιν-κάια. Είχε άκούσει τα λόγια του χα-ρικού και η καρδιά της σκίρτησε άπό κω-ρία με την σκέψι ότι δέν είχε πάθει τί-ποτα. Άνεγνώρισε άμέσως τον συνταξί-διωτή της, τον ευγενικό αυτόν άγνωστο και με μιά αὐθόρμητη κίνησι άκούμπισε το κεφάλι της στο στήθος του ψιθυρίζον-τας:

—Θέε μου! τι ώρα που είνε η ζωή...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο έπόμενον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο κομψός Ραμόν ντε Μοντλάρ, υποπευθεύμενος, ότι η γυναίκα του 'Ελένη τον απεχθή, την εγκαταλείπει, αφού προηγουμένως παρέδωσε το παιδί τους, τον Φανφάν, εις ένα κακοποιόν, τον Σαλγκάρου, για να τον μεγαλώσει και να τον κάνει κι αυτόν λιποδύτην. 'Ετσι η 'Ελένη περτάει θυμά μιας προσπάθειας της για να σωθ από την άτιμιάν την κουνιάδου της Κάρμεν ντε Σαίντ 'Υριε, που συνδέεται πρόνυμα με τον λοκαγών Ροβέρτον ντε 'Αλμπα.

Εν τώ μεταξύ το ζεύγος Σαίντ 'Υριε φεύγει για την Γουινέα, όπου ο αζύγνος πεθαίνει και η γυναίκα του Κάρμεν παντρεύεται τον έραστήν της ντ' 'Αλμπαζ, που έχει εν τώ μεταξύ πεθάνει. Καθ' όλο αυτό το διάστημα η 'Ελένη, η πελαγμένη για τον εγκαταλείπει τον άνδρα της και τον καμ το παιδιού της, κάνει το παντο για να επιτύχει την συγγνωμην του πρώτου και να βρή το χαμένο παιδί της. Τι ποτε όμως δεν κατορθώνει, παρά μόνον να αναγνωρίση την αδιωκτὰ της η πεθερά της λίγες στιγμές προτού πεθάνει.

Ο μικρός Φανφάν μεγαλώνει στο χέρι του Σαλγκάρου, της γυναίκας του Ζεφουρίνου και ενός συντροφού των, του Προβιά. Η μόνη παρηγορία του είνε ο μικρός Κλωντίν, ένας άνεμος της Ζεφουρίνας, ανυπολήπτος του Φανφάν, ένα καλό παιδί που διακείται στο τελευταίο στάδιο της ψωμιοτικής. Ο Φανφάν τον περιποιείται και κατορθώνει να τον μισήσει εις ένα νοσοκομείο.

Ενα θράνι, που η συμμορία του Σαλγκάρου προκείται να κλέψι κάποιο έγκλημα, εις το οποίο έπρεπε να δοθεί και ο Φανφάν, ο μικρός δραπέτης από το σπίτι, αλλά συλλαμβάνεται την επομένη από την αστυνομίαν. Και επειδή δεν θέλει να μαρτυρήσει ποιος είνε και ποια είνε οι γονείς του, καταδικάζεται επί αλτίου και μεταφέρεται στη φυλακή.

Η μητέρα του 'Ελένη, απελπισμένη, επισκέπτεται όλα τα όπλα, όλες τις φυλακές, όλες τις γράμμες, με την ελπίδα ότι θα κατορθώσιν ν' ανακαλύψι το παιδί της. Μία μέρα επισκέπτεται και την φυλακήν όπου κρατείται ο Φανφάν. Δεν μπορεί βέβαια να αναγνωρίσθ το παιδί της, αφού ο μικρός έδωσε άλλο όνομα, αλλά η συμπαιτική του φυσιογνωμίας την συγκίνη και την έμπειρήν της να πάρη μαζί της για να το αναζητή.

Μία μέρα όμως, ενώ η κυρία έλειπε από το σπίτι και ο Φανφάν ήταν μόνος στον κήπο, άκουσε με τρόλον τους παλαιούς του δημίους, τον Σαλγκάρου και Σία που τον διατάζουν να τους ανοίγει για να μισούνε μέσα. Ο μικρός τρομάζει, καλεί εις βοήθειαν και αυτοί εξαφανίζονται. Τό βράδυ, η 'Ελένη όταν επέστρεψε από το Παρίσι, ξεσπάλλει στο σαλόνι ένα αλμπουμί με κάτι εικόνες, μία από τις οποίες παριστάνει τον κύριον όπου έπεσε στο τυχερότερον χρόνια της ζωής της. Ο Φανφάν, δίπλα της, βλέποντας την εικόνα φωνάζει: «Θέλω ότι τον έφερε αυτόν τον κύριον, τον αποκαλεί 'Απορύν της γιανιάς του» και η 'Ελένη γίνεται κατακλυσμ από την συγκίνη.

16ον

Εοικώθηκε προηγουμένως και άρχισε να βηματίζει ευρηκτικά στο δωμάτιο. Είχε συντριβή από την σφοδρή αποκατάστασιν του Φανφάν. Η 'Ελένη ήταν σμά του, λοιπόν! Τι έπρεπε να κάνει! Αποφάσισε να πάρη άμεσα την επομένην για να την βρή.

—Τα λημονώ όλα! εφθύρισε. Την συγχωρώ! Την αγαπώ!... Θα τον δεχόταν όμως κοντά της η 'Ελένη: "Η μήπως έννοιωθε το μίος που αισθάνεται ο κατάδικος απέναντι του δικαστού του; Σωριάστηκε πάλι στο κάθισμά του σ' αυτή τη σκέψη. 'Εκάλωσε τον Φανφάν και του εξήτισε μύριες όδες εξηγήσεις για τη ζωή της.

—Κλαίει, προσεύχεται, κάνει έλεημοσύνες, τού έλεγε ο Φανφάν. Αχ, να ήταν μαζί μας και η καλή αυτή κυρία!

Ο Ραμόν έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες για να φανή ήρεμος.

—Αδριο τό πρωί θα φύγω, είπε, ίσως πρώτοτυ ζήτησης, και θα γυρίσω μετά τρεις, τέσσαρες μέρες. Και ίσως...

Η φωνή του έτρεψε παρ' όλες τις προσπάθειες που έκανε για να φανή ήρεμος.

—Και ίσως, εξακολουθούσε, θα σου φέρω την ευτυχίαν... Θα σου μιλήσω για την...

—Για την καλή κυρία του Μοσσελ; —Ναι, για την καλή κυρία.

—Ο Θεός να σάς ακούση, κύριε!

Ο Φανφάν δεν μπόρεσε να προσβέση άλλη λέξη. Η καρδιά του κτυπούσε δυνατά. Άρπαξε τα χέρια του Ραμόν

και Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

Ο Φανφάν που ζούσε μία αλτκή ζωή, νοσεί αλγούσε την θαλπωρή οικογενειακής εστίας.

ΟΙ ΔΥΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

νοί, του κόσμου. Κάνουμε συχνά συγκεντρώσεις...

—'Ακουσα πως υπάρχει και ένα σωφρονιστήριο για τους εφθύριους.

—Μάλιστα. Διευθυντής είνε ένας άποστρατος λοχαγός, παρασημοφορημένος. Είνε κι' αυτός στην παρέα μας.

—Οι κατάδικοι δεν κάνουν άταξίες στο χωριό; Δεν τους χρησιμοποιούν οι κάτοικοι; Νομίζω ότι κάποτε ένας μικρός κατάδικος είχε βάλει φωτιά στο σπίτι όπου τον φιλοξενούσαν για λίγον καιρό.

—'Α, αυτό σάς βεβαιώ ότι δεν θα επαναληφθή, κύριε μου! Είπε ο κλητήρας. Ήγερξε στο Μοσσελ (και λέω υπήρχε γιατί έληξε) να τελειώρη πολύ γρήγορα αυτή η ιστορία! κάποια κυρία που δεν ξέρουμε από πού ήρθε και η οποία ξέλε-

νοί, του κόσμου. Κάνουμε συχνά συγκεντρώσεις...

—'Α, όχι! έκανε η γυναίκα. Στην αρχή δεν έδλεπε οκεδόν κανέναν. Ήταν πάντα αποκολλημένη με τους καταδικούς και τις φιλανθρωπίες της. Φαίνεται πως ο νέος ήταν πολύ υπομονητικός ή είχε μεγάλην επιδεξιότητα για να την καταφέρη. Στην αρχή της φρονόταν σαν φίλος, έπειτα σαν έμπιστος και τώρα...

—Και τώρα;

—"Όπως σάς είπα. Όλος ο κόσμος το ξέρει.

—'Εχετε αποδείξεις;

—"Όσες θέλετε! 'Εδώ και λίγες μέρες, εγώ που σάς μιλάω, τους έπιασα στο δάος του Ντομόν, αγκαλιασμένους.

—Τους είδατε με τα μάτια σας;

—"Όπως σάς βλέπω και με βλέπετε. 'Ακούτε με που σάς λέω; Δεν πρέπει να υπολογίζετε σ' αυτήν την γυναίκα. 'Εξ άλλου, εκτός από τον έραστήν της δεν δέχεται κανέναν.

—Ντομόν! εφώνασε εκείνη τη στιγμή ο υπάλληλος του τραίνου.

—Να, εφώσαμε. Πριν χωριστούμε, κύριε, σάς υπενθυμίζω ότι αν θέλετε ν' αγοράσετε κανένα σπιτί, δεν θα βρείτε καταλληλότερον από μένα να σάς εξυπηρετήρη.

—'Εκχωρίσκαν. Ο Ραμόν ανέβαινε πεζός το δρόμο που ώδηγούσε από την γυμνή πεδιάδα στο χωριό, που ήταν δυο-τρία χιλιόμετρα μακριά.

Αισθανόταν την ανάγκη της βαθείας αυτής μοναξιάς. Ούτε ποιά δεν φαινόταν στον βαρύν χειμνιάτικον ουράνιο. Ούτε ένα ρυάκι. Μόνο μία άπεραντη έκταση, σαν τη λυπή που εξαλείψει μέσα του.

Είχε νομίσει ότι όλα θα έτελείωναν καλά, προ πάντως τις τελευταίες μέρες. Ήταν διατεθειμένος να τη συγχωρήση όλα, να τη ξεχάση. Θα είχε το παιδί και την 'Ελένη, κι' έτσι θα ήταν ευτυχισμένος.

Τώρα όμως δεν μπορούσε πιά να το σκεφτείται αυτά, αφού η 'Ελένη δεν τον άγαπούσε πλέον. Τρομερές σκέψεις περνούσαν από το νου του. Θα παρουσιάζονταν, ξαφνικά μπροστά της, θα την έβλεπε με τον έραστήν της, θα τους έσκότωνε και τους δύο. 'Ετσι θα ήσυχάζε για πάντα!

Εφώσαε στα πρώτα σπιτία του χωριού. Στη γυνία της πλατείας της εκκλησίας εστάθηκε έξωφρα, κλυμός, τρέμοντας.

Η 'Ελένη μαζί με έναν νέον που την συνόδευε, περπατούσε λίγα βήματα εμπρός του. Την άνεγνώρισε άμέσως, παρ' όλες τις ρυτίδες που της εξάρωναν το πρόσωπο από τα τόσα βάσανα που είχε περάσει.

Εκείνη τη στιγμή γελούσε και το πρόσωπό της φαινόταν φωτισμένο από κάποιαν έσωτερική χαρά. Γύρω της είχαν μαζεψή κάμποσα παιδιά, μερικά και άρρωστα, παιδιά άτοιγάντων, που ήταν έλκεταισπομπένοι. Η 'Ελένη τους έδινε έλεημοσύνη και γελούσε μαζί τους.

Ο νέος που την συνόδευε φαινόταν κι' αυτός ευχαριστημένος. Πέρα πέρα ήταν δυο γυναίκες που συζητούσαν. 'Ενας νέος της έπλησίασε μ' ένα γράμμα, τους το έδωσε κι' έφυγε τρέχοντας.

Σε μία στιγμή ο νέος που συνόδευε την 'Ελένη την επελήλυσε με οικειότητα για πιά ήταν έτοιμη ν' ανοίξη πάλι το τσαντάκι της για να δώρη έλεημοσύνη.

Ο Ραμόν εγγλύσθησε πίσω από ένα μεγάλο άμαξι άτοιγάντων χωρίς να τον ιδούν. Τώρα βρισκόταν τόσο κοντά τους, που άκουσε αυτά που έλεγαν:

—Μην γκρινιάζετε, έλεγε η 'Ελένη. Είνε τα τελευταία μου κέρματα. Δεν έχω άλλα για σήμερα. 'Εξ άλλου, χωρίς σ' σας είμαι τόσο ευτυχισμένη, ώστε πρέ-

—'Εχει έραστήν τώρα; έρώπησε τρέμοντας ο Ραμόν.

—Δεν τό κρύβει, κύριε μου.

—Και αυτός, είνε από το χωριό;

—'Οχι. Μας ήρθε εδώ και λίγα χρόνια. Είνε διευθυντής του ταχυδρομείου. 'Αλλά είνε ώριος παιδί. Μόνο που έχασε ένα χέρι στον πόλεμο.

Ο Ραμόν δεν έμειλε. Και αυτή, βλέποντας την κατφεσία του, εθεώρησε καλό να μὴν προσέθεση λέξη.

—Ναι, εξακολουθούσεν ο Μπιγιάρ, μὴ θέλοντας να φανή ότι ξέρει λιγώτερα από την κυναίκα του. 'Εδώ κι' έφτα η άκω χρόνια η κυρία αυτή άγόρασε ένα σπιτί... Και από τις πρώτες μέρες ο άνθρωπος την άγάπησε.

—Μήπως την γνώριζε από πρίν; έρώπησε ο Ραμόν προσπαθώντας να χαμογελάση.

—'Α, όχι! έκανε η γυναίκα. Στην αρχή δεν έδλεπε οκεδόν κανέναν. Ήταν πάντα αποκολλημένη με τους καταδικούς και τις φιλανθρωπίες της. Φαίνεται πως ο νέος ήταν πολύ υπομονητικός ή είχε μεγάλην επιδεξιότητα για να την καταφέρη. Στην αρχή της φρονόταν σαν φίλος, έπειτα σαν έμπιστος και τώρα...

—Και τώρα;

—"Όπως σάς είπα. Όλος ο κόσμος το ξέρει.

—'Εχετε αποδείξεις;

—"Όσες θέλετε! 'Εδώ και λίγες μέρες, εγώ που σάς μιλάω, τους έπιασα στο δάος του Ντομόν, αγκαλιασμένους.

—Τους είδατε με τα μάτια σας;

—"Όπως σάς βλέπω και με βλέπετε. 'Ακούτε με που σάς λέω; Δεν πρέπει να υπολογίζετε σ' αυτήν την γυναίκα. 'Εξ άλλου, εκτός από τον έραστήν της δεν δέχεται κανέναν.

—Ντομόν! εφώνασε εκείνη τη στιγμή ο υπάλληλος του τραίνου.

—Να, εφώσαμε. Πριν χωριστούμε, κύριε, σάς υπενθυμίζω ότι αν θέλετε ν' αγοράσετε κανένα σπιτί, δεν θα βρείτε καταλληλότερον από μένα να σάς εξυπηρετήρη.

—'Εκχωρίσκαν. Ο Ραμόν ανέβαινε πεζός το δρόμο που ώδηγούσε από την γυμνή πεδιάδα στο χωριό, που ήταν δυο-τρία χιλιόμετρα μακριά.

Αισθανόταν την ανάγκη της βαθείας αυτής μοναξιάς. Ούτε ποιά δεν φαινόταν στον βαρύν χειμνιάτικον ουράνιο. Ούτε ένα ρυάκι. Μόνο μία άπεραντη έκταση, σαν τη λυπή που εξαλείψει μέσα του.

Είχε νομίσει ότι όλα θα έτελείωναν καλά, προ πάντως τις τελευταίες μέρες. Ήταν διατεθειμένος να τη συγχωρήση όλα, να τη ξεχάση. Θα είχε το παιδί και την 'Ελένη, κι' έτσι θα ήταν ευτυχισμένος.

Τώρα όμως δεν μπορούσε πιά να το σκεφτείται αυτά, αφού η 'Ελένη δεν τον άγαπούσε πλέον. Τρομερές σκέψεις περνούσαν από το νου του. Θα παρουσιάζονταν, ξαφνικά μπροστά της, θα την έβλεπε με τον έραστήν της, θα τους έσκότωνε και τους δύο. 'Ετσι θα ήσυχάζε για πάντα!

Εφώσαε στα πρώτα σπιτία του χωριού. Στη γυνία της πλατείας της εκκλησίας εστάθηκε έξωφρα, κλυμός, τρέμοντας.

Η 'Ελένη μαζί με έναν νέον που την συνόδευε, περπατούσε λίγα βήματα εμπρός του. Την άνεγνώρισε άμέσως, παρ' όλες τις ρυτίδες που της εξάρωναν το πρόσωπο από τα τόσα βάσανα που είχε περάσει.

Εκείνη τη στιγμή γελούσε και το πρόσωπό της φαινόταν φωτισμένο από κάποιαν έσωτερική χαρά. Γύρω της είχαν μαζεψή κάμποσα παιδιά, μερικά και άρρωστα, παιδιά άτοιγάντων, που ήταν έλκεταισπομπένοι. Η 'Ελένη τους έδινε έλεημοσύνη και γελούσε μαζί τους.

Ο νέος που την συνόδευε φαινόταν κι' αυτός ευχαριστημένος. Πέρα πέρα ήταν δυο γυναίκες που συζητούσαν. 'Ενας νέος της έπλησίασε μ' ένα γράμμα, τους το έδωσε κι' έφυγε τρέχοντας.

Σε μία στιγμή ο νέος που συνόδευε την 'Ελένη την επελήλυσε με οικειότητα για πιά ήταν έτοιμη ν' ανοίξη πάλι το τσαντάκι της για να δώρη έλεημοσύνη.

Ο Ραμόν εγγλύσθησε πίσω από ένα μεγάλο άμαξι άτοιγάντων χωρίς να τον ιδούν. Τώρα βρισκόταν τόσο κοντά τους, που άκουσε αυτά που έλεγαν:

—Μην γκρινιάζετε, έλεγε η 'Ελένη. Είνε τα τελευταία μου κέρματα. Δεν έχω άλλα για σήμερα. 'Εξ άλλου, χωρίς σ' σας είμαι τόσο ευτυχισμένη, ώστε πρέ-

ΠΟΡΤ - ΑΡΘΟΥΡ

Τό δραματικόν έπεισόδιον του Ρωσοϊαπωνικου πολέμου. Κατασκοπεία, έρωας, περιπέτεια, μυστήριον.

ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟΝ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΝΡΣΕΛ

πει να μοιράσω την ευτυχία μου με τους άλλους.

Και τού έδωσε το χέρι, το όποιον αυτός έφλησε παράφορα. Ο Ραμόν δεν μπόρεσε ν' άκούση και να ίση περισότερα. Έφυγε τρέχοντας. Και μόνος εις το βανόιν που τον έφερε από Παρίσι, έμουρμούριζε:

—Δεν υπάρχει πιά τίποτε για μένα!... Τιποτέ!... Θέλω να πεθάνω...

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ο Ροβέρτος Ντ' 'Αλμπαζ του κάκου έπερίμενε τρεις ώρες τους άθλους που θα τούφερναν τα γράμματα της Κάρμεν, στο μέρος όπου τον είχαν αφήσει.

Ενώ οι άδελφες, απελπισμένοι από την εξαφάνισή των έπιστολών έφταναν παντού και υποπευθεύοντο ο ένας τον άλλον, και αφού ήσυχασαν άκούοντας την Ζεφουρίνα να τους προτείνη ένα άλλο κόλπο, ο Ροβέρτος γεμάτος άνοπομονοσία και απελπισία εδημύριζε στην λεωφόρο άνησυχος.

Δεν τολμούσε ν' άπομακρυνθή για τον φόδο μήπως χάση την ευκαιρία που τού παρουσιαστική.

Τώρα είχε κυτώσει καλά. Κανείς δεν φαινόταν. Έσουλλογίστηκε την άνησυχία της Κάρμεν και τέλος αποφάσισε να φύγη, αφού εθεδαϊώθηκε πιά ότι οι άνθρωποι εκείνοι δεν είχαν γελήσει.

Έφωσαε στο ξενοδοχείο. Η Κάρμεν τον έπεριμενε κλυμή από την άγνωση μόνη σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου έκλεινε μπροστά σε μία φωτογραφία της 'Ελένης.

Ο Ροβέρτος της ειπε την άποτυχία του και οι δύο σούζονι έπέρασαν όλη τη νύχτα κλαίγοντας. Δεν ήταν πιά δυνατόν να ζήσουν κατ' αυτόν τον τρόπον. Οί τύψεις για το σφάλμα τους που είχε τόσο τρανικές συνέπειες δεν τους άφηναν να ήσυχάσουν.

Η 'Ελένη ήταν ίσως πεθαιμένη, σκετωμένη, δολοφονημένη, εξ αίτιας των! 'Αλλά και άν ήταν ζωντανή, ήταν άκριμη τρομερώτερο! Καταδικασμένη από το ίδιο του το σφάλμα στην άπομόνωσι και στην ντροπή...

Η υπέρτα χαρισμένη από το παιδί της ή σούζυος διαμνημένη από τον άνδρα της που την έλάτρευε! Κάθε δάκρυ της ήταν άσφαλός μία τιμωρία που έστελνε ο Θεός σ' αυτούς, τους μόνους και αληθινούς ενόχους.

Έπρεπε με κάθε θυσία να την ξαναβρούν, καθώς επίσης και το παιδί. Πρώτα όμως έπρεπε να πάρουν τί γράμματα από κά που φανερωναν την άθωοπτά της και τόν τρόπον άναμφισβήτητον.

Όταν ο Ραμόν τους ειπε πως ήθελε να μείνη λίγες μέρες εις το Πανώχθ με ένα όρφανό παιδικό, ευχαριστήθηκαν γιατί ή άπουσία του θα τους άφινεν έλευθερώσει να πραγματοποιήσουν τα σκεδιά τους. Και όταν έφυγε άρχισαν την αναζήτησι του παιδιού στο διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα, στις φυλακές, και στα νεκροταφεία άκόμη.

Με την βοήθεια της άστυνομίας ο Ροβέρτος έμπαίνε παντού. 'Αλλά ο Σαλγκάρος και ο Προβιάς είχαν εξαφανισθή.

Ο συνταγματάρχης έμπήκε σε άποκέντρων συνοικίαν. Ήτοσκέθηκε δέκα χιλιόμετρα φράγκα εις τον άστυνομικόν θρόνους. Τιποτε όμως. 'Ετσι, απελπισμένος από την βοήθεια της άστυνομίας αποφάσισε να εξακολουθήρη τις έρευνες μόνος του. Τιποτέ!

Ενα πρωί, ενώ έπροηγυμύτιζε με την Κάρμεν, ο υπέρπτης τού έφερε μία κάρτα:

—Παύλος Βερνιέ; Δεν τον γνωρίζω, ειπε ριχνοντας πιά ματιά στην κάρτα και μία ματιά στον υπέρπτη.

—Μάλιστα, κύριε, ζή.

—Είσαθε βέβαιος;

—'Απολύτως. 'Αφού την βλέπω κάθε μέρα.

—'Αχ, κύριε! εφώνασε ο Ροβέρτος. Μας φέρνεται την ευτυχία!...

Και, τρελλός από τη χαρά του, τον έπληρε από το χέρι και τον ώδηγους μέσα από κά διαδρόμους, φωνάζοντας προς μεγάλην κατάπληξιν των υπέρπτων:

—Κάρμεν! Κάρμεν!

Η Κάρμεν έτρεξε στις φωνές του για να τον βρει. Η 'Ελένη και ο Ροβέρτος ήταν πνιγμένοι από τους λυγμούς, και όταν μπόρεσε να μιλήση, ειπε:

—Ο Ραμόν!... Ο Φανφάν!...

—Ο Ραμόν μένει μαζί μας, της ειπαν.

—'Εσώθηκα τότε!... Θα γνωρίζη βέβαια την άθωοπτά μου... 'Ας έρθη, τον άκούω!... Είπατε πως μ' αγαπάει άκόμη!... 'Αχ, πόσο τον αγαπώ κι' εγώ, παρ' όλο το κακό που μουκανε!

—'Ας αγαπάει όπως τότε. 'Αλλά δεν ξέρη στην αλήθεια, δεν θέλει να την πιστέψη.

—Δεν τού μιλήσατε λοιπόν!... Δεν τού είπατε τί είχε συμβή;

—Τού τα είπαμε όλα, αδελφή μου! άκουσε με...

Τότε, διακόπτοντας ο ένας τον άλλον, για πιά τα διάφορα σημεία της άπονήσεως ήταν μάλλον προσωπικά, ο Ροβέρτος και η Κάρμεν άπονήθηκαν στην φυσικήν 'Ελένη και τα ελάττωτα μοιραία πτωτικά των όποιων είχε πέσει θυμά

—Της 'Ελένης ντε Μοντλάρ! εφώνασε ο Ροβέρτος.

Τό όνομα αυτό ο συνταγματάρχης το είχε άπαναλάβει με τέτοιον τόνον και τό πρόσωπό του είχε γίνει τόσο κλυμό, ώστε ο Παύλος Βερνιέ άπατήθηκε στην αρχή ως προς το είδος της συγκινήσεως που είχε προκαλέσει με τα λόγια του.

Τού κάκου ο Ροβέρτος έπροσπάθησε να σιωπή από το κάθισμά του. Έκανε να σιωπή, αλλά ξανακάθησε. Ο λαμοδετής του τού έσφιγγε τον λαιμό... 'Ενοιώθε πως πνιγόταν.

—Αυτό το πρόσωπο, κύριε, εξακολουθούσεν ο Παύλος Βερνιέ, έχει κατασυντριβή από μεγάλα δυστυχήματα. Μονάχα οεις θα μπορούσατε τώρα να την σώ-

—Πάμε λοιπόν γρήγορα!... Την καμμέν!... 'Αχ, πότε θα πέσω στα γόνατά της να της ζητήσω συγγνώμην για όλα τα κακά που της έκάμαμε!

Ύστερα από λίγο, ο Παύλος Βερνιέ, ο Ροβέρτος και η Κάρμεν, άπάνω σ' ένα άμαξι με τέσσερα άλογα έπλευσαν στο δρόμο που ώδηγούσε προς το Μοσσελ.

Ο Βερνιέ τους έλεγε όλες τις γνωστές περιπέτειες της ζωής της.

Κατά το διάστημα αυτό, η 'Ελένη, μη γνωρίζοντας τό διάδημα του φίλου της, έπεριμενε άνησυχη την επιστροφή του. Δεν ήταν όμως καί έντελώς απελπισμένη. Κάποια προάισθοις της έλεγε ότι θα περνούσε καλύτερες ήμερες, ότι τα οεις θα μπορούσατε τώρα να την σώ-

—Τότε δεν έδίστασα καθόλου, και ριχτικα ανάμεσα τους. Μανιώδης ο Σαίντ 'Υριε μου βυθίζει το ξίφος στο στήθος. 'Επεσα άναίσθητη. 'Εν τώ μεταξύ όμως ο Ροβέρτος ξαναπήρε το σπαθί του και ή μονομαχία εξακολούθησε. Τέλος, ο Σαίντ 'Υριε μου βυθίζει το ξίφος στο στήθος, τον όποιον ένόμιμος νεκρόν και τόν άφισε. Όταν όμως έόγκηκε επί την καλύβα έπεσε στο χέρια τών στασιαστών που τον έσκότωσαν...

Επειτα άπονήθηκαν την ιστορία των έπιστολών. Η 'Ελένη δεν μπορούσε πιά να ύποπτερη. Ήταν συντετριμμένη από την σκληρή, καταδική του περνωμένου!... Άφισε το κεφάλι της να γέρη προς τα όπισθεν και μόνο τα χείλη της που έτρεμαν έφανέρωναν πως βρισκεται άκόμη στη ζωή. Ο Ροβέρτος και η Κάρμεν είχαν γονατίσει μπροστά της.

—Συγχώρησε μας, 'Ελένη! της έλεγε. Συγχώρησε την αδελφή σου... Θα σου ξαναδώσω την ευτυχία που σου πήρα, σου τό όρκίζομαι!... Θα πεθάνω από την καταστροφήν του Ραμόν. Θα τον πείσω για την άθωοπτά σου!...

—Σου όρκίζομαι, 'Ελένη, της έλεγε και ο Ροβέρτος, να ξεριζώσουμε από τό νου τού άνδρος σου την πλάνη, στην όποιαν βροσκεται... 'Εξακολουθεί άκόμη να σ' αγαπάη. Θ' άφαιρώσουμε δέλ μας τη ζωή να σ' παρηγορήσω για τους πόνοους που σου προξενίσουμε.

—Σας πιστεύω, έμμοιρνούσε. Θα περιμένω. Ο Φανφάν... Το παιδί μου! Δεν είνε λοιπόν με τον πατέρα του, μαζί σας;

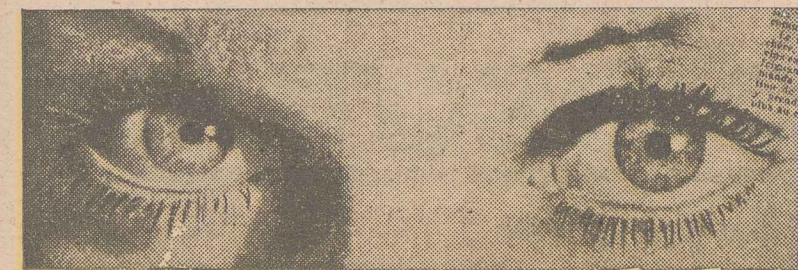
—'Οχι, δυστυχώς!

—'Αχ, σέε μου! Κι' εγώ που τό κρατούσα στα χέρια μου, στην άγκαλιά μου, και τάφησα να μου φύγη!...

Τους άπονήθηκε όλη τη ζωή της, τις έρευνες, ενώ λυγμοί της έκοδαν τη φωνή, τους ειπε για την βροδία έκείνη που άνεγνώρισε το παιδί της από την εικόνα τού κύριου, τού Πανώχθ, με δέλεα τις λεπτομέρειες. Επειτα έγινε η πυρκαϊά και δεν θυμάται πια τίποτε άλλο...

Συντετριμμένη από την χαρά που ξαναβρήκε το παιδί της, άρρώστη, και τούς άπονήθηκε άκόμη όλα τα άλλα περιστατικά της ζωής της, με κάθε λεπτομέρεια.

—Έφυγε ο μικρός άφου με έκλεψε! ειπε τέλος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

όπου μαίνεται άγριος ο πόλεμος

Η είδησις άνεγράφη μόνον από τας 'Αμερικανικάς εφημερίδας και μάλιστα εκείνας που κυνηγούν τας έντυπωσιακάς ειδήσεις. Είς την Σαγγάνη πρό η-μερών αι Κινεζικά άρχαι συνέλαβον μίαν γυναίκα άνωστου ένδικτύου. Με την κατηγορίαν της κατασκοπείας, ή γυναίκα αυτή που παρουσιάσθη με τόν όνομα Μαίρη Μαόρα, έδικάθη αύθημε-ρόν από τόν Στρατοδίκηον, την νύκτα

μόνον αυτό που με διάτασεν αύτός. Τό όνομά του δέν τό έμαθα ποτέ, ά-κόμη δέ και τώρα δέν κατορθώνω να έλθώ πιας ό άνθρωπος αύτός είλη-θεν είς την ζωή μου και κατορθώσε να με μετάβη εις άνδρικήλλον, έ-μένα που αιδάναμαι πραγματικήν απέ-χθειαν προς τούς άνδρας.

Όμολογώ ότι ή φιλοδοξία και ή φι-λορέσκια μου συνέτειλαν τούς είς τόν πόλεμον άποστολίσαντες τούς είς τήν άρχήν μου ύποσκεδήσαντάς, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

Ό έπείρασεν όμως τούς ύποσκεχάσεις με τό παραπάνω μάλιστα. Έμεινε τελείως αδιάφορος πρό της κολλήσεώς μου, δια την όποιαν άλλου ήσαν διατε-θειμένοι να ύπο-δλήθουν είς τας μεγαλυτέρας θυμεί-ας, άλλ άπίστευ-να τού προσφέρω άλλου είδους ύπη-ρεσίας, αύτάς άκρι-θώς διά τας όποιας δικάζονται σήμεραν.

ΕΙΣΒΟΛΗ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΤΟΝ ΥΠΟΔΕΧΟΝΤΑΙ ΑΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΟΙ...

Ο χειμώνας ηκολούθησε την τακτικήν της συγχρόνου πολεμικής τέχνης. Εισέ-βαλεν αφηνιαστικώς. Φαίνεται, ότι κα-τά τό διάστημα του καλοκαιριού έφοιτού-σεν είς στρατιωτικήν σχολήν. Και έκει έ-διδάσθη, ότι ή πολεμική κινητοποίησης πρέπει να γίνεται έντός έλαχίστου χρό-νικου διαστήματος, ώστε να καταλαμά-νεται άνέτοιμος ό αντίπαλος. Αυτήν ά-κριδώς την τακτικήν έφήρμισεν έφέτος ό χειμώνας.

Έκαμε έντελώς μουσικήν επί-στράτευσην των νεφών, έσυρε τό βαρύ πυροβολικόν των θρονών, τό άρειέστι-κόν των κεραυνών, έβάλε έμπρός τό ιπ-πικόν των σφοδρών άνέμων, συνεκέντρι-σε όλες τίς δυνάμεις του πίσω από τά προχώματα των θουνών και ένα πρωί έ-ξαπέλυσεν έναντίον μας την πιο όρμητι-κήν και την πιο αφηνιαστικήν επίθεσιν. Οι άναρίθμητες θολές και οι ριπές των πολυβόλων της μπόρας έμάστιξαν επί ώ-ρες την γήν, οι ρομφαίες των άστραπαών έλαμναν, συντάγματα καβαλαριστών έ-κάλεσαν με μαζέπικην όρμήν είς τά πλάτη του ούρανού, τά άερίαι πυροβό-λα, οι ούράνιες χοντροβρόχες των θρον-ών, άφιναν τούς φοβερούς βρυχηθμούς των. Πρωτοφανής πολεμική είσβολή χει-μώνας.

Κί έμείς; Σε ποίαν κατάστασιν άμύ-νης εύρεθήκαμε; Είς την πιο άθλια, ως ήτο φυσικόν. Κατά της έπελάσεως της θροχής και τού ψυχούς είχαμε ν' άντιτά-ζουμε... λινά ρούχα. Κατά της πλημμύ-ρας των δρόμων, λευκά παπούτσια. Ού-δέποτε λαός εύρέθη σέ τέτοια γάλια ά-νθρωπίνου.

Με τήν έλευσιν του χειμώνας την άντε-κατέστησε ή σπασμωδική θία διά την προμήθειαν των χειμερινών ειδών. Και για δούσε μέν είχαν την οικονομικήν εύ-χέρειαν ν' αγοράσουν τις καπορίνες, τά κασκόλ και τίς γαλιότσες έστω και την διωκεκάντη ώραν, έπήγαναι κι έργόταν τό πράγμα. Άλλ' όσοι δέν είχαν χρήμα-τα, οι πλείοντες δηλαδή φουκαράδες, που για ν' αγοράσουν ένα πανωφόρι, πρέπει νά κάμουν οικονομίες έδόμαδων, αύτοί

του. Με τά άσπρα του παπούτσια και τά κουκουλάρικα του έπήγε κι έκατσε άπα-θής κάτω από τό ύπόστεγο ενός κέντρου —όλος ό άλλος κόσμος είχε στριμωχθή μέσα, διότι εκρύωνε— έβάλε τό ψαθύκι του στραβά και έφώναξε:

—Γκαρσόν, ένα παγούτο... —Γκιέπαινος άνδριμός. Ένψ' όλοι έ-μείς οι άλλοι, έν έλλείπει πραγματικώς μέσων άμύνης, έπαστρετώσαμε τίς αιώ-νιες γκρίνες μας:

Τά ζευγαράκια άφήρουν τό πάντα. Στο άπόμειρο παγκάκι λησιμονώνται σ' ένα φυλά χιλιομετρικόν μήκος μέσα σέ μίαν χρυσή βροχήν από πίπτοντα φύλλα

πό άπόψεις όργανώσεως άμύνης, όπως οι Ρωμιοί κατά την αφηνιαστικήν αυ-τήν έλευσιν του χειμώνας. Τά όπλοστά-σια της γκαρνταρόμπας εύρέθησαν είς οίκτρον κατάστασιν.

—Πού τώχεις τό πανωφόρι σου, Άλέ-κο; —Ξέρω κι' έγώ; Ούτε θυμάμαι. Ίσως τό έχω στείλει από την άνοιξη στο καθα-ριστήριο. —Τά παπούτσια μου, γυναίκα. Τά μου-ρα μου παπούτσια, που είνε; —Αχούχου! Αυτά τώρα είνε άδύνα-τον να τά φορέσεις.

—Γατί; —Τόσο καιρό που είνε ρημαγμένα θά έχουν σκευδύνει. —Γιά κούταξέ. σέ παρακαλώ, να τά βρής και θά ίδουμε τί θά γίνει. Κατόπιν ματαίων άναζητήσεων, ή σύ-ζυγος πληροφορεί τον άνδρα της. —Άνοστασίν, αδύνατον να τά βρώ. Ύ-ποπιτεύομαι, ότι τά έχει πουλήσει ή δο-ύλα στον πωλητήντλη...

—Άλλη σπαρκατική κραυγή: —Τή σόμπα καλέ, τρέξε να φέρετε τη σόμπα, να την στήσουμε. —Και με τί να την άνάψουμε; Δέν έ-χουμε ούτε μισό κάρβουνο. —Τί λές μαρέ; Άλλοίμονο! —Κατίνε, πάρε την μωδιάτα στο τηλε-

φωνο και πές της να μου έτοιμάση γρή-γορα τό πανωφόρι. —Μπαμπά, δός μου άμέσως λεφτά να πάω ν' αγοράσώ καπαρτίνα.

Ούρες έξω από τά καταστήματα. Την μέχρι προχθές πλήρη άμεριμνησίαν μας ήσαν τό μεγάλο δράμα. Τούς έβλεπε με την θερινήν των άμφιεσιν και τούς έλυ-πότανε ή ψυχή σου. Μισώχα ένας από αύτούς έδοκίμασε ν' άνταναστή άνώτε-ρος παντός οίκτου. Άντιτάξέ κατά του χειμώνας την άσπίδα της άδιαφορίας

—Μά τί κακό είν' αυτό, άδερφέ! Ποιός περίμενε μιά τέτοια άπότομη μεταβολή του καιρού; —Πάει, χάλασε ό κόσμος. Πού ακού-στηκε να έρχεται ό χειμώνας τόσο άπρο-εξιδιοποιήτα...

Αυτό είνε ένα από τά μεγαλυτέρα έ-λαττώματά μας. Είνε θαυμάσιον τό δί-δαγμα, που θγαίνει άπό την λαοτραπα-γικήν θέσιν, είς την όποιαν εύρεθήκαμε, λόγω της αφηνιαστικής είσβολής του χειμώνας. Έδείξαμεν είς την περίπτωσιν αυτήν άτόριον των χαρακτήρα μας. Έ-δείξαμεν ότι είμαστε οι άνθρωποι που έχομεν κάμει την άμεριμνησίαν δόγμα της ζωής μας, που δέν έμάθαμε ποτέ τό μέθημα που μας έδωσαν ό ήρωας της άρ-χής μας μυθολογίας, ό Πρωιμύθεος. Εί-μαστε οι αντίπαδες εκείνου. Οι αιώνιοι έπιμηθείς. Δέν θά είνε καθόλου παράδο-ξον, άν αύριο είπουμε είς έναν έχθρόν, που θά μάς έπιτεθή αφηνιδώς : «Είσθε πολύ άγενής, κύριε, διότι δέν μάς είδο-ποίησατε προηγούμενος, να έτοιμασθού-με».

Και ή ζωή μας δέν είνε σήμερα τίποτε άλλο, παρά ή διαβίωσις έν μέσω άπει-ρων έχθρών. Όλα συνοματούν έναντίον μας. Έτσι είνε σήμερα ή ζωή. Και ά-λοιμόμον είς τον άμεριμνον! Άλλοίμονον είς τον Έπιμηθέα, άλλοίμονον είς όποιον δέν φροντίει εγκαίρως να διοργανώση την ζωή του έναντίον όλων των άντιέ-δων περιστάσεων. Κι έμείς δυστυχώς ως λαός ίσως έχομεν τά πρωτεία της έπιπο-λιότητος. Αυτό τό δειχνόμεν στην πρώ-

την τυχούσαν περίπτωση. —Ίσως να είνε υπερβολικά αυτά που λέγω. Τό εύχομαι. Άλλά πολύ φοβούμαι ότι άνασκορινονται τά λεγόμενά μου έ-πακριδώς είς τον χαρακτήρα μας. Όπό-τε δέν έχει κανείς παρά να κρούση τον κώδωνα του κινδύνου. Άς αλλάξουμε χαρακτήρα, άν θέλουμε να ζήσουμε. Άς γίνουμε προνοητικοί. Ό Μακιαβέλι, ό πα-ρατηρητικώτατος αυτός άνθρωπος, απέ-δωκεν είς την πρόνοιαν την δύναμιν της άνταρπής και αυτής της Τύχης. Η τύ-χη, είπε, μοιάζει σάν έναν άπρόσπτον χειμαρρον, που μάς παρασέρνει είς την τυφλήν όρμήν του. Άν όμως έχομεν με-ριμνήσει εγκαίρως, να τοποθετήσωμεν φράγματα και να λάβωμεν προφυλακτι-κά μέτρα, ό χειμαρρος της τύχης δέν θά δυνηθή να μάς θύει ή θά μάς προεξη-ση μικρές ζημίες.

Νά ή άπλή φιλοσοφία της ζωής. Η ι-κανότητα, που έχει ό άνθρωπος να προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

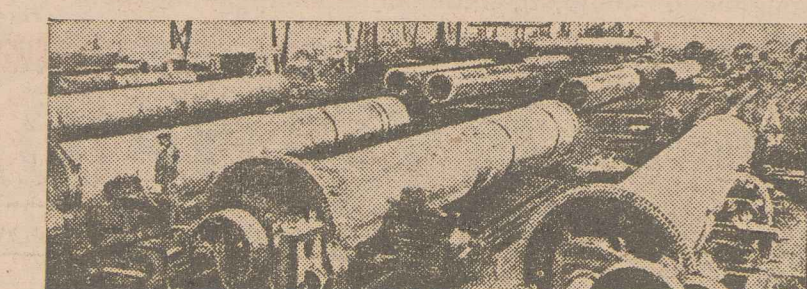
Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Ας σημειώσω ότι ή προνοή, ή προ-νοή, είνε τό πρώτον και ισχυρότερον ό-πλον του λογικού του, με τό όποιον έφθα-σε είς τό σημερινόν σημεϊόν της πρόοδου και του πολιτισμού του. Και την χρήσιν του όπλου τούτου άποδεικνύεται ότι δέν την έμάθαμε έμείς οι Ρωμιοί, όσον πρέ-πει.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΑΛΥΒΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΣΕΝ

όπου κατασκευάζονται κανόνια

Κατά την πρόσφατον μετάβασιν του είς την Γερμανίαν, ό Κουσερλίν έπε-σκέσθη και την θιουμπανικήν πόλιν Έσσην, την τρίτην πόλιν του Ράιχ, α-ριθμούσαν σήμεραν 650.000 κατοίκων, περιφωνον άνα τόν κόσμον διά την θιο-μπανικήν του αίδου και του χάλυ-ρος. Καί όμως είς τά 1811 όταν ά νεα-ρος όρειδερίκος Κρούπ άνοιξεν εκεί τό πρώτον του εργαστήριον, τό Έσ-

σσην, δέν ήτο παρά μία κωμόπολις με τέσσαρας χιλιάδας κατοίκων. Την εποχήν εκεί-νην, δηλαδή πρό 126 έτών, οι επισκέ-πται της κωμοπόλε-ως αύτης δέν εύρι-σκαν να θαυμάσουν παρά μόνον τόν έ-πιθλητικόν καθεδρι-κόν ναόν, τό «Μύν-στερκύρχε», που εί-νε μία από τας όρ-χαιότερας εκκλησί-ας της Γερμανίας, κτισθείσα τώ 873.

Και ή πόλις εκυβε-ρνώτο από μίαν γυ-ναίκα, την ηγουμέ-νην του μοναστηρί-ου, που κατήγετο από πριγκίπισσας και έκκλησίας, καί έκληρονομώσα της Γερμανίας, κτισθείσα τώ 873.

Και ή πόλις εκυβε-ρνώτο από μίαν γυ-ναίκα, την ηγουμέ-νην του μοναστηρί-ου, που κατήγετο από πριγκίπισσας και έκκλησίας, καί έκληρονομώσα της Γερμανίας, κτισθείσα τώ 873.

Και ή πόλις εκυβε-ρνώτο από μίαν γυ-ναίκα, την ηγουμέ-νην του μοναστηρί-ου, που κατήγετο από πριγκίπισσας και έκκλησίας, καί έκληρονομώσα της Γερμανίας, κτισθείσα τώ 873.

Και ή πόλις εκυβε-ρνώτο από μίαν γυ-ναίκα, την ηγουμέ-νην του μοναστηρί-ου, που κατήγετο από πριγκίπισσας και έκκλησίας, καί έκληρονομώσα της Γερμανίας, κτισθείσα τώ 873.

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΜΠΟΥΓΚΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Η...τική υπηρεσία του άμερικανικού υπουργείου των Ναυτικών είχε πληροφορηθεί ότι οι οίκοι Ντόλγκερ είχαν αποβιβάσει στην έρημο, για την όποιαν ενδιαφέροντο και αλλοί διανοί, η...Ανέστη λοιπόν εις αν... Νόρτ να αγοράσει... την εφεύρεσιν αυτήν. Ο Νόρτ, με τὸν πλοῖον Βαν Ντόρπ, ἐπεί τα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, συνοδεύετο μὲν ἀπὸ τὸν φίλον τοῦ Νίκολας, κ' ἔρχοντο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν "τόλκερ" οὗ ἦταν ἐκαστημένως εἰς τὸ θι...νομήκους τῆς Κούδας, εἰς μίαν παλιὴν πού λεγέσθαι τὴν Πέρλας, συνοδεύει, πάντοτε, ἀπὸ τὸν Νί...κας ἐπισκεπτεται τὸν Ντόλγκερ, ποὺ εἶναι πλέον γυνώστης πὸ τοῦ ψευδώνυμον "Λάδ" μαντο. Ο Νίκολας εἶναι ἐρω...τὸν Νόρτ, ποὺ τὸν κέρνει τὸ τελευταίον τοῦ τὴν Αἰλτα, πού τοὺς ὑποδέκεται εἰς τὸν κήπον τῆς Πέρλας, καὶ αὐτοὺς ἀποκαλεῖται ἄλλους, καλεῖται νῦν ἀκούοντα εἰς τὴν σκοπευθῆναι ἐπὶ τὸ τοῦ... ἔνα νέον σπῆρ, ὃ τῆς...σας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐνός ἀπὸ τὸ καλεσμένους, ἡ Λαντλοου μετρημενίως κατακόπος καὶ αὐτὸς ἀκαπνὸς, διωμάς καὶ ὅλοι οὗτοι ἀνθρώποι, τὴν βεναντία του. Ἐπειτα ἐρχεται ἡ σειρά τοῦ Νίκολας νὰ σκοπεύει. Μετὰ παρουσιάζεται τὴ σπὴν πέρλα, ἡ ἐνὶ...αλλας καλεσμένους, ὁ ἰάπων "Σετουμάρ", ἐνδιαφερόμενος καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν εφεύρεσιν. Ὁ "Ἀλδάρντο" ὑποπτεύεται τὸν Νόρτ καὶ ἐπισκεπτεται τὸν σκοτεινόν. Δὲν τὸ καταρρίβει ὅμως καὶ τοὺ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ μέρος στὸν πλοιστιριμὸν πού πρόκειται νὰ γίνῃ τὸ ἴδιον δράσιν ἐπὶ τῆς ἐπαυλίας.)

Τέλος, σκυδόντας ἐπάνω στὴν νιπτήρα ἀρ...τιαν τὴν ἐργασία γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε κάνει ὅλες αὐτὰς τὰς προετοιμασίας, ἐνῷ τὸ μυαλό του ἐδούλευε γιὰ νὰ καταστράψει ἕνα πρό...γραμμα γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ σπουδαιότερον ἦταν νὰ μὴ τὸν πάρουν τοὺς φακέλους ποὺ ἐκείναν ἕνα μέρος τοῦ μυστικοῦ. Ἐπειτα ἐπῆρε ν' ἀνακαλύψῃ ποῖος εἶχε πάρει τὸν τρίτον φακέλλον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τραυματιμένου Κλαϊνομιῆ.

Ποῖος εἶχε μὴ στὸν διάδρομον γιὰ νὰ περιμένη τὸν βοηθὸν τοῦ "Ἀλδάρντο"; Ἡ λογική ἔλεγε ὅτι θὰ ἦταν κάποιος πού ἤξερε καλά τὸ σπῆρ. Μήπως ὁ Σετουμάρ; Ἡ μήπως ὁ Λέον μὴ τὴν πρόθεσιν νὰ πληρῇ τὸν ἐπικίνδυνον σύμμαχον;

Ἐπειτα, ἦταν καὶ ὁ Νίκολας... Ὁ Νόρτ ἐνόμιζε πῶς τὸν θύλει ἀκόμα, μπροστὰ στὴν πόρτα, μαινόμενον, ἀπελευθερωμένον γιὰ τὴν διαστροφή τοῦ "Ἀλδάρντο" πρὸς τὴν θυγατέρα του. Μήπως λοιπὸν ἐπῆρε τὸν φακέλλον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κλαϊνομιῆ γιὰ νὰ τὸν παραδώσῃ στοὺς ἀπαναγνίς τῆς Αἰλτα καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ;

Καί, τέλος, ποῖος εἶχε ἀπαγάγει τὴν κόρη τοῦ "Ἀλδάρντο"; Ὅχι βέβαια ὁ Λά Τουρ, οὔτε ὁ Σετουμάρ, ἢ ὁ Χάρνινγκ. Οὔτε ὁ Λέον πού κρατοῦσε τὸν Κλαϊνομιῆ. Ἐμενὸ ὁ περιθώσιος ἐκείνος 213, πού φαίνονταν πολὺ ἐξυπνος καὶ ἐξελεγεινός, ὅπως ἐφαίνοντο ἡ ἀναιμική, στὸ πολυδύλο σὺ διαρρηκτικὰ ἐργαλεία.

Ὁ Νόρτ ἐτελειώσε τέλος τὴν ἐργασία του. Ἐκατέβατο τὰ παντελόνια πού τὰκε ἀνεβάσει γιὰ νὰ κρύψῃ τοὺς φακέλους καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ λοιτροῦ, ἀπὸ ἧς ἐφάνησαν κάθε ἱκνὸς τῆς δουλειᾶς του.

Κάτω στὴν σκάλα ὄρκε τὸν Μανουέλ κ' ἐσταμάτησε ὅσο χρειάζονταν γιὰ τὸ πὺν τοῦ δῶπ. τὰ χρίματα πού τοῦ εἶχε τάξει. Τὰ μικρά, κτηνικά μὲτα πὸ μινώδες ἐλαφρὰ, ἐνῷ ἐψήφισε τὴς εὐχαριστίας του.

Τότε ὁ Νόρτ ἐσκέφθηκε καὶ καὶ τοῦ εἶπε: — Θὰ πάρῃς τρεῖς φορές τόσα ἀν μείνῃς ἐδῶ ἄλλῃ, μισὴν ὥρα καὶ δὲν θάρῃς κανένας νὰ ἴδῃ τὸν Κλαϊνομιῆ, θέλεις;

— Μάλιστα κύριε! Ἐφώνησε ἐνθουσιασμένος ὁ μινάς. Δὲν θὰ περάσῃ κανεὶς παρὰ μὲν ἀν μὴ σκοτώσῃ!

Κ' ἐκάθιστο σὲ πρῶτα σκαλοπατία, μὲ τὸ μαχαίρι στὰ γόνατα.

Ὁ Νόρτ ἐκείνην τὴν ὥραν, ὁ Νόρτ, ὁ φίλος μαὶ Λά Τουρ καὶ Σετουμάρ, δὲν θὰ μπόρουν νὰ ἴδωσιν τὸν γερμανόν, ἐνῷ ἐγὼ θὰ πᾶω στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἰδῶ μήπως ἀφῆκε κανένας ἱκνὸς αὐτοῦ ὁ 213!

Τὸ σοβαρώτερον πρόβλημα ἦταν τώρα πῶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλίαν. Ἦταν πολὺ δύσκολον ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς καν νὰ τὸν τραυματίσῃ ἢ ἀντιπαλῇ.

Ἐνῷ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι, οὔτε ὁ Λά Τουρ οὔτε ὁ Σετουμάρ, δὲν εἶχαν τὸ τρίτον τοῦ μυστικοῦ πού ἔλειπε, ἐντούτοις εἶχε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ γάλλος θὰ ἐμάνε τις ἐπιτυχίας του. Κ' ἐδεδωθήκε γι' αὐτὸ ὅταν τὸν εἶδε στὸ σαλόνι.

— Ἐπὶ τέλους θάρῃτε! τοῦ εἶπε ὁ Λά Τουρ ἐνῷ τὰ μάτια του ἐλαμψάν.

— Ναί, πού εἶνε ὁ Σετουμάρ; ἐρώτησε ὁ Νόρτ πού τὸν ἀνσχυροῦσε ἡ μακρὰ ἀπουσία τοῦ ἰάπωνος.

Ὁ Λά Τουρ ἐποίησε τοὺς ὤμους μὲ ἀδίστοφα.

— Κάπου ἐξω ἐπῆγε. Δὲν ξέρω πού ἀκριβῶς. Τί κάνει ὁ Κλαϊνομιῆ;

— Εἶνε ἀκόμα ἀναίσθητος. Ἄν θέλετε ὁ μινὰς νὰρθεῖ, μισὸ μὴν στὴν διλοισθία θὰ σὰς δείξω καὶ πού σὰς εἶνε ἀφῆκε.

— Ἀνακαλύψατε τίποτε; Γιατὶ πρέπει νὰ πᾶτε στὴν διλοισθία;

— Θέλω νὰ σὰς δείξω κάποιο ἀντικείμενον πού θρῖσκεται ἐκεῖ μέσα... Ἄν ὅμως δὲν θέλετε νὰρθεῖτε...

Ὁ Λά Τουρ ἦταν ἀνυπόμονος καὶ ἤθελε νὰ μᾶθῃ. Ἐδεκτικὴ λοιπὸν νὰ τὸν ἀκολουθῇ, μὴ ὑποβληθῇ ὡς ἄπειρος. — Πότε κακὸ, ἔφθασαν σὲ μικρὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ Νόρτ εἶχε τὴν μυστικὴ συνομιλίαν μὲ τὸν "Ἀλδάρντο".

— Ἐκεῖ ὁ λοχαγὸς ἐπαραιρέσει γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν γάλλον νὰ περάσῃ πρῶτος. Ὅταν ὅμως ὁ Λά Τουρ διαβῇ τὸ κατώφλι, μὲ ἀπεριγραπτὴν εὐκρινότητα τοῦκλεισε τὴν πόρτα πίσω του καὶ γύρισε διὰ φορὸς τὸ πελώριο κλειδί πού ἔδεχε ἀπὸ τὴν κλειδαριά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε σκυβῆ ἀπότομα, εὐρέθηκε σκεδόν σὲ πέτωμα, προέβλεποντας, τὴ σφαῖρα πού ἐπέρασε σκεδόν ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκε μὴ ἔνα εἰρυνικὸ χαμόγελο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴς φωνὰς τοῦ γάλλου.

Ὁ Σπένσερ Χάρνινγκ ἦταν ἐπαυμένως ἐκεῖ ὅπου τὸν εἶχαν σκοτώσει. Ἡ λίμνη αἵματος πῶς ἦν! τὸ κεφάλι του εἶχε γίγει πειὸ μεγάλον.

Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτοῦ ἐκεῖ, σκέφτηκε ὁ Νόρτ, γιὰ ἐκείνον ὅταν δὲν πρόκειται νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ. Ἀλλὰ πού στὸ διάβολο εἶνε κωμικός ὁ Σετουμάρ;

Περσιέρο! Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ἰάπων τὸν παρακολουθοῦσε κρυμμένος κάπου ἐκεῖ

καὶ σκεπτόνταν ὅτι τέτοιου εἶδους ἐντύψεις ἀνταποκρίνονται πάντα μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἐνῷ ἔτι ἀκόμα ὅτι ἡ κλειδαριά τῆς βιβλιοθήκης δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη καὶ ἐλευθερὸς περὶ ὁ Λά Τουρ θὰ γίνονταν γράμματις ἐπικίνδυνος.

Ἀλλὰ προτοῦ συμβῇ αὐτὸ εἶχε τὴν ἐλπίδα πᾶς θὰ δύναιτο πολλὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπαυλίαν. Τώρα, ἀπὸ πού νὰ φύγῃ; Ἀπὸ τὴν κυρίαν εἰσοδόν, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου ἢ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν τῆς ὑπηρεσίας;

Τέλος ἀπεφάνε γιὰ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Ἦταν ἐπίσης πιθανόν ὅτι οἱ φωνὲς καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Λά Τουρ θὰ ἀντασκολλησαν γιὰ λίγην ὥρα τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐκβροῦς. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ Σετουμάρ.

Ἐσταμάτησε στὴν γαρδαρόβια. Ἐκεῖ ἐφῆρε ἕνα σκούρο παλτό προτοῦ διασχίσῃ καὶ τὴν κοῦζιν. Ἐτοῖ δὲν θ' ἀποτελοῦσε εὐκόλως τόκον.

Δυστυχῶς, τὸ πῶτα τῶς κοῦζινς ἦταν ἄτα ἀναμμένη. Ἐν τῷ τῶν ὅταν θὰ τὸν πρὸσελκεν ὁ ἀντιπαλὸς καὶ ἔα ἐπευδὴν πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἀν τῶν ἀναμμένη θ' ἀποτελοῦσε σὲ κοῦζιν ὡς πᾶς τὸ φῶς στὴν πόρτα.

Κολλημένος σὲν τοῦτο τὸ πῶτα ὡς πρῶτον φαίνονταν λιγώτερον, παραπρῶτος μὲ προσοχὴ τὸ τμήμα τοῦ κήπου πού φαίνονταν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὸ παράδρομον. Ὁ πλοιστιριμὸς θάμνος βρισκόνταν ἐν ἀπόστασι πενήντα μέτρων τοῦλάχιστον.

Ἐφῆσε σὲν ἀκού τὸ ἱκνὸς ἐνός πυροβολισμοῦ ἐπῆτα δεύτερον καὶ τρίτον. Ἦταν οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Λά Τουρ ἢ κανενὸς ἄλλου.

Ὁμοειδοποιετο ἐπῆρε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀνῶτε τὴν πόρτα κρατῶντας ἔπασσε τὸ πιστόλι του. Μὲ ἕνα πῶμα βρέθηκεν ἐξω καὶ ὄρκε νὰ τρέξῃ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ μίαν στιγμὴν στὴν ἄλλη καμῖνος ἐπρόκειτο νὰ δύνει πυροβολισμὸν ἀπὸ πίσω.

Σὲ λίγο βρισκόνταν μπροστὰ στοὺς θάμνους... Ἀλλὰ μὴπως ἦταν κρυμμένοι ὁ ἐκβροῦ τοῦ ἐκεῖ μέσα;

Ἀναμνησμένος ἐπῆρε μέσα σὲ φιλὰ ἐκπῶτα πού ἐστάσαν νερό ἀπὸ τὴν γυρῶσι. Ἐξῆσαν ὅμως ἐσταμάτησε, ἀκούοντας πίσω του μίαν ἐπιτακτικὴ φωνὴ ποῦ ἔλεγε:

— Στάθετε κύριε Βαν Ντόρπ. Εἰμαστε τρεῖς! Ἄν κινήσῃτε ἀσὺς σκοπεύετε.

Ὁ Νόρτ ἐσταμάτησε. Ἦταν ἀνῶμενος νὰ παλέψῃ. Δὲν ὅλεπε καθόλου σὺ σκοτῶδι γιὰτὶ εἶχε τὰ μάτια θαρμηνίαν ἀπὸ τὸ καταρμένον ἐκείνο πῶς τῶς κοῦζινς. Δὲν μπορούσε οὐδὲ νὰ διακρίνῃ τίς σκῆς πού τὸν τριγύριζαν.

— Καλὰ, εἶπε. Τί θέλετε;

— Πετᾶτε τὸ πιστόλι.

Ὁ Νόρτ ἐδίστασε.

— Πετᾶτε τὸ! Ἐφώνησε ἡ φωνὴ πειὸ ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Νόρτ ἐκατάλαβε ὅτι ἐπῆρε νὰ ὑπακούσῃ κ' ἐπέταξε τὸ πιστόλι τοῦ μέσα σὲ φιλὰ χόρτα.

— Καί τ' ἄλλο! Καὶ μὴ φέρετε τὴν παραμικρὴν ἀντίσταση.

Ἐνῶνσε νὰ τὸν πᾶνουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ καὶ νὰ πιέζουν πίσω ἀπ' τὴς πλάτες του.

Τρεῖς ἀνθρώποι τὸν ἔδεσαν σὲν μῆσιν: ἕνας ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ ἕνας ἀπὸ πίσω. Τὸν ὄδησαν ἀνάμους στοὺς θάμνους ὅς ἕνα μικρὸ δάσος ὅς 300 μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπαυλίαν. Εἶχαν ὑποπευθῇ ἀρὰ γὰρ ἐπὶ τὸ μυστικὸ τῆς εφευρέσεως θρῖσκόνταν στὴν κατοκὴ του;

Δὲν μπορούσε νὰ κατηγορήσῃ γιὰ τίποτα τὸν ἐαυτὸν του, ὁ Νόρτ. Εἶχε παλαίει μόνος πού χωρὶς καμμίαν βοήθειαν. Ἦταν λογικὸ λοιπὸν νὰ τοῦ συμβῇ σὲ τέλος μίαν τέτοια καταστροφὴ.

Τώρα τὴ ἐπῆρε νὰ περιμένη; ὅταν ἐσκότωναν; Ἡ παρουσία τοῦ Λέον ἦταν ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς οἰκίας ὁ τυχοδιώκτης αὐτός.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπέρασαν αἰῶνες ἀπὸ τότε πού ὁ Λέον εἶχε μῆλὸς σὲν δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, τὸ πρῶτὶ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας!

Οἱ ἀπαναγνίς τοῦ Νόρτ ἐσταμάτησαν μίαν στιγμὴν ὅς ἕνα μικρὸν ἐξέφωτο πειὸ καλὰ φωτισμένο ἀπὸ τ' ἄλλα μέρη. Ἦταν φανερό πᾶς ἦσαν ν' ἀπομακρυνθῶν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν Λὰς Πέρλας. Ἐξῆσαν γύρω τοὺς φίλους, δύν νὰ ἐμάνευσαν τὴν παρουσίαν κάποιου κινδύνου.

— Σὰς ξαναβλέπωμε, κύριε Βαν Ντόρπ.

— Μετὰ χάρε; τοῦ ἀπάντησε ὁ Νόρτ πού εἶχε τὴν παράλογον ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐρνευσθῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν διαλέγετε τὴς καταλληλοτέρας στιγμῆς γιὰ τὴς συναντήσεις μας.

— Αὐτὸ σκέφτομαι κ' ἐγὼ, εἶπε ὁ ἄλλος ἀφελόστατος, κ' ἐπρόθεστος. Μήπως, δὲν κάνας μίαν ἐρευνα τοῦ φίλου μας;

— Ἐξῆσαν, ἐκεῖ πού τὸν ἐφάνεσαν σὲν θρόνον τῶν φυλῶν, ἐνῶμος πᾶς διέκρινε ἕνα μακρὸν ἱκνόν, πού μόλις ἐφῆσαν στὴν ἀκὴ τοῦ.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ ἐπόμενον.

21ον

Ὁ Νόρτ ἐπῆγε ἕνα αἶσθημα οἰκτου πού γεννιόταν μέσα του.

— Ὑπάρχει κανένας ἀντίγραφος τῶν οὐδεῶν;

— Ὅχι, εἰμὶ βέβαιος.

— Θὰ μποροῦσατε νὰ κατασκευάσετε μίαν ἀπ' αὐτὰς τὴς τορπιλλῶν;

Τὸ τραυματισμένον κεφάλι τοῦ γερμανοῦ κινήθηκε, ἀρνῆτικα.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε γιὰ τὴς τορπιλλῶν, εἶπε. Ἐμενὸ μὲ εἶχε γιὰ τὸ μπκνῆμα τοῦ ἀσφυμίου πού ἐστῆλεν τὰ ἐρτῶντα ρεύματα.

— Καὶ τὰ σκεδία; Πᾶς ἦταν συνταναγμένη;

Ὁ "Ἀλδάρντο" εἶπε ὅτι εἶχε λάβει ὅλες τὴς δυνατὰς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ τὰ χρησιμοποιοῦ χωρὶς τὴν θέλησιν του. Εἶνε ἀβέβαια.

— Ναί, Κανένας ἀπὸ τὰ δύο μέρη δὲν ἐκεῖ τὴν παραμικρὴ σημασία χωρὶς τὸ τρίτο. Ὁ "Ἀλδάρντο" ἐκώρυξε τὴν ἐλπίαν ὅς παραγράφου καὶ τὴς ἐσκόπισης σὲ τρία χαρτιά, ἔτσι ποῦ εἶχε ἕνα μὲν ἐκεῖ καμμία σημασία χωρὶς τὸ ἄλλο.

— Πολὺ πονερός, εἶπε ὁ Νόρτ.

Σηκώθηκε, ἀποφεύγοντας νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ παράδρομον.

— Καὶ τώρα Κλαϊνομιῆ, ἐξακολούθησε, μίαν ἀποβουλῇ. Ἄν θέλετε τὴ ζωὴ σας νὰ μείνῃτε ἐδῶ ὡς πού νὰρθεῖ ἡ ἀποκρίσις νὰ σὰς ζητήσῃ. Τὸ παράδρομον εἶνε κλειστὸ καὶ ὁ Μανουὲλ φρουρεῖ καλὰ στὴ σκάλα μὲ τὸ μαχαίρι του. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού θέλουν νὰ σὰς ὑποβάλουν ἐν μαρτυρία καὶ νὰ σὰς σκοτώσουν, γιὰ νὰ μᾶθουν τὴ εἰρήνη τὸν ὥρα κλεισμένη ἐδῶ μέσα.

— Καλὰ, ἐτοῖ θὰ κάνω. Δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ φύγῃ!... Ἄχ, βεῖ μου, πόσο μοῦ ποιεῖ τὸ κεφάλι!...

Προαινεύοντας ἑαυτὸν ὅμως κίνδυνον, ὁ Νόρτ ἔπρεπε τὸν δολοφόνον νὰ θογνῇ ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πληγῆς καὶ γιὰ τὴν τύχη πού τὸν ἐπερίμενε.

Γιὰ νὰ θῇν ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐπῆρε ὅλες τὴς δυνατὰς προφυλάξεις, ἀπαράτητες ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ μεγάλου κινδύνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Ὅταν θρέθηκε ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὁ Νόρτ ἐσταμάτησε. Εἶχε μᾶλὸν τὸς καὶ τὸς οἰκτοῦς πληροφορίας ἀπὸ τὸν δολοφόνον τοῦ "Ἀλδάρντο", πού τὸν ἐξέπλησαν. Ἄλλως τὸ ἐπῆρε νὰ τὴς τακτοποίησιν.

Δεξιὰ του εἶδε μίαν πόρτα πού ἀσφαλῶς ἀνῆλθε στὸ λοιτρόν. Ἐμῆλτος μὲν μὲν καὶ ὁ φῶς ἐπῆρε μίαν ματῖα σὲν δωμάτιον, ἐπῆλθε ὅς ἕνα ντουλαπὶ πού θάκε μέσα φάρμακα.

Μέσα ἦταν χωρισμένον σὲ μικρὰ διαμερίσματα μὲ τῶμα. Βρίσκε ἕνα μεγάλο κομμάτι τερπρόν καὶ τὸ πῆρε καθὺς τοῦ πέρασε μίαν πορτῆζην ὅσα ἀπὸ τὸ νοῦ.

Ἐπειτα ἀνοίγει τὴ θύροῦλα τοῦ ζεστοῦ νεροῦ. Μὲ καρὰ εἶδε πᾶς ἦταν πολὺ ζεστό. Ἐβγαλε τὸ μαχαίρι τοῦ, τὸ ἀνοίγει καὶ μ' ἕνα σπῆρ ἐξέσταν τὴ μῆτι. Μετὰ ἔβαλε τοὺς δύο φακέλους ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ὄρκε νὰ τοὺς ἐξέσται μὲ προσοχὴν.

Στὴν κάτω γυνία ἀριστερὰ ἀνεβῆσε ἕνα κῆλον, μὲ προσοχὴ καὶ στὴ μέση ἐγράφε τὸν ἀριθμὸν ἕνα. Ἐκαμὲ τὸ ἴδιον μὲ τὸν δεύτερον, ὅπου ὅμως ἐγράφε τὸν ἀριθμὸν δύο. Ἐπειτα, ἐγράφε ἐπικρὺς ἄλλους ἀριθμούς σὲν κάθε φακέλλον.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — ΠΑΤΡΑΙ
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 24

Πλέξεις καὶ πατρὸν δωρεάν παρὰ εἰδικὰς μορφωθεῖσιν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Διῶος.

Συμπληρῶντες τὸ κάτωθι δελτίον καὶ ἀποστέλλοντες εἰς τὴν ἀνω διεύθυνσιν λαμβάνετε ταχυδρομικὰς δωρεὰς ἕνα φυγογινίον Ἑυρωπαϊκὸ μὲ πλεκτά.

Ὄνοματεπώνυμον	
Διεύθυνσις	
Πόλις	

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὑπευθύνων συμφωνίας τῷ Νόμῳ

Ὑπευθύνων, συντάκτικῃ :
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ
Σπυριδίου Τρικοῦπ 34

Διευθυντὴς τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πρίμου 53 — Κολλῆδα

ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ!

ΟΤΑΝ Ο ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΣΠΑΝΗ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΟΥ...

Οι επιδείξεις τῶν θηρίων στὰ ἱπποδρόμια δὲν εἶνε πάντοτε οὔτε εὐκόλες οὔτε ἀκίνδυνες ὅπως μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς βλέποντας μὲ πόσῃ τάξει διεξάγονται τὰ γυμνάσματα καὶ πόσο τὰ μεγάλα αὐτὰ ἀγρία ζῶα ὑπακούουν πειθήνια στὴ φωνὴ καὶ στὸν νεῦμα τοῦ θηριοδραστοῦ καὶ συνεργάζονται μεταξὺ τῶν καὶ μὲ τοὺς ὀρθοὺς του.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος σ' αὐτὲς εἰς παραστάσεις δὲν εἶνε ἀκριβῶς τὰ ζῶα αὐτὰ ταῦτα, τὰ ὅποια, ἐν γένει, εἶνε ἀρκετὰ ἐξημερωμένα, ἀρκετὰ καλὰ νηροσορμένα καὶ συνθιβεμένα στὸν ἀνθρώπου ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ, κατὰ γενικὸν κανόνα, φόβος ἐπὶθεσθαι ἐκ νέου τῶν, εἴτε κατὰ τὸν ἀνθρώπου τοῦ τοῖρκου εἴτε κατὰ τὸν θεατῶν. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶνε ὁ πανικός, ἕνας ἐνδεχόμενος πανικός. Νὰ ξεσφύγῃ ἕνα λιοντάρι, νὰ κἀνὶ μίαν ἀπότομην, πῶς ἀγρία κινήσῃ μίαν τίγριν, εἶνε ἀρκετὰ κομμὰς φορὰς γιὰ νὰ προκαλέσῃ μεταξὺ τῶν γυμνασμάτων θεατῶν ἐν γένει—παῖδιά μὲ τὴς μητέρας τους, μὲ τὴς γιγαλιὰδες τους, μὲ τὴς νταντάδες τῶν γουβερνάντες τους—ἕνας ἀλόγιστος φόβος πού μπορεῖ νὰ καταλήξῃ σὲ καταστροφὴ. Διότι ὁ πανικός, ὅπου δημιουργηθῇ καὶ ὅπου διαδοθῇ, δὲν γνωρίζει φραγμὸν, δὲν ἔχει λογικὴν. Καταλαμβάνει ἀπὸ ἕνα σημεῖο ἀδοκλήρη τὴν μάζαν, πού χωρὶς κρῖσι, χωρὶς ἔλεγχον τὸν πράζει τῶν, ἐνεργεῖ τυφλὰ, αὐτομάτως, σὺν ἑνὶ πρὸς ἑαυτὸν στίβου πᾶν, ἀλλὰ μόνος του, ὅλγιν ἀπεληκτικός καὶ ἀρχίζει νὰ ἐπιματίζει νευρικά.

Ὁ κόσμος ἔμεινε ἐκπληκτός. Πρὶν τὸν καταδόξῃ ἀκόμη ὁ φόβος ἐνεργεῖσθαι ὁ θηριοδραστής. Ἐπλησίασε τὸν λέοντα κατακτώντας τὸν ἀδόντα σὲ μᾶστι καὶ μιλώντας τὸν συνεχῶς. Ὁ κόσμος πού εἶχε μωρισθῇ κατὰ τὸ ἀνῶμα καὶ ἦταν ἐτοιμος, ὅταν ἐνεργεῖσθαι ὁ λέων, νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὰ καθίσματα γιὰ νὰ φύγῃ, ἤσυχασε. Ἐνῶμος, πολλοὶ μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο νῦν νεύμα. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη εἰσοδὸν τοῦ τοῖρκου ἐμῆλτε μίαν μικρὴν μπαλάριναν ντυμένη σάν πεταλούδα μὲ δύο σκυλάκια, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν παράστασιν, χωρὶς νὰ ξερῇ ὅτι ὁ λέων ἐκίνησε εἰς τὸν στίβον. Τὰ σκυλάκια, μόλις τὸν ἀντίκρυσαν ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ κρυφθῶνται πάλι καὶ χάθηκαν μέσα στὸν διάδρομον, ἡ ἀφοδία καὶ ἡ ἀμέσως ἐπέδρασε μπό-

ρὸν νὰ σώσουν καὶ τὴν πλέον ἀκόμη ἐπικίνδυνον κατάστασιν.

Ἡ παράστασις ἦταν πρὸς τὸ τέλος τῆς σ' ἕνα ἱπποδρόμιον, ἕνα ἀπόγευμα Κυριακῆς καὶ τὰ δέκα λεοντάρια πού εἶχαν μόλις πρὸ ὀλίγου διεγείρει τὸν φόβον καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν, ἐπέστρεψαν ἀπὸ κλουδιά τους ἀπὸ ἕνα στενὸν διάδρομον ἀπὸ πυκνὰ σιδερένια κάγκελα. Τὰ θηρία ἤξεραν τί δρόμο ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν, ἀπὸ τὸν ἕκταν τρεῖς, τέσσαρις φορές τὴν ἡμέρα. Τὸ τελευταῖον, τὸ μεγαλύτερον, καθὼς θέλησε νὰ πῆλθῃ ἐντα κασόν, πού ἦταν στὴ μέση τοῦ διαδρόμου, τὸ ἔρριξε κάτω, τὸ κασόν ἐπέσε πάνω στὸ καγκελωτὸ τοῖχον τοῦ διαδρόμου, τὸ ἐσπῶρε, κάποιο λουρὶ πού ἐβενε δύο κάγκελα ἐπέσε καὶ τὰ κάγκελα ἐπαρυσίσαν ἕνα κενὸ ἀπὸ τὸ ὅποιον ὁ λέων εὐρέθηκε ἐξω. Ἐξω δηλαδὴ σ' ἕναν ἄλλο διάδρομον πού κατέληγε σὲν σταθμὸν τῶν ἄλλων τοῦ ἱπποδρόμου. Ἐνας πανικός, στὰ ἄλγιστα θὰ ἦταν καταστροφὴ. Ὁ θηριοδραστής τὸν καταδόξῃ ἀμέσως. Ἐπρωγώρησε τρέχοντας πλάγιως πρὸς τὸ σταθμὸν τῶν ἄλλων καὶ ὅταν προσέπεσε τὸν λέοντα, μ' ἕνα θαυμάσιον πῆδημα θρέθηκε στὸ διάδρομον μπροστὰ τοῦ θηρίου. Χωρὶς κανένα ὄπλο. Μὲ τὰ χέρια του καὶ τὴν φωνὴν του : «Μπέη, Πίσω Μπέη!» τοῦ λέγει καὶ ὁ Μπέης πράγματι ὑποχωρεῖ μ' ἕναν ὀγκωρὸν βρυχηθῶν καὶ μίαν ἐξέπλησιν. Ἐκεῖναι ἐκλάσαν, πλείστοι θεαταὶ εἶχαν σπῆλθῃ θρόνοι. Μέσα σ' ὅλον αὐτὸ τὸ βόρυθο καὶ τὴν ἀνησυχίαν ὁ λέων ἀρχισε νὰ ἀγριεύῃ. Ἦταν μᾶλλον ἡσυχὸς ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἀλλὰ ἤδη ἐδείχνε σημεῖα ἀνυπομονησίας. Ἐάν οἱ θεαταὶ ἔκταναν νὰ φύγουν, ἐάν ἐδημιουργεῖτο πανικός, δὲν ἤξερε κανεὶς τί μπορούσε νὰ γίνῃ. Ὁ λέων μπορούσε νὰ ἀγριεύῃ, νὰ κατασπαράξῃ τὴν μικρὴ χορευτρία ἢ νὰ χυθῇ ἐπὶ πάντων τῶν κόσμων καὶ τότε ἡ συμφορὰ θὰ ἦταν μεγάλη. Ἦταν ζήτημα ἕνος δευτερολέπτου. Εὐτυχῶς ὁ θηριοδραστής δὲν ἔλασε τὴν ψυχραιμίαν του. Ἀφῆσε γιὰ μίαν στιγμὴν τὸν λέοντα καὶ τὴν χορευτρίαν καὶ ἐγύρισε πρὸς τοὺς κοινόν. «Κανεὶς νὰ μὴν κουνιῇ!», ἐφώνησε. «Καθῆστε κάτω, μὴ φωνάζετε! Ὅσα ἐξακολουθῇ ἡ παράστασις! Ἀλλοῖως δὲν εἶνε εἰς τὴν ἀνταρτίαν καὶ ἀγριεύῃ ὁ λέων!» Καὶ στὴ μικρὴ σιγῇ: «Μὴν κουνιῇτε!» Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, δὲν

διατρέχετε κανέναν κίνδυνον!.

Ἡ ψυχραιμία τοῦ κατεῖνεσε τὰ πλήρη. Τότε ἐπλησίασε τὸν λέοντα καὶ παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε —διότι ὁ λέων ἦταν ἐξαγριωμένος πράγματι—τοῦ ἔβαλε τὸ δεξιὸν χερὶ ἐπάνω στὸ κεφάλι. Ὁ λέων πού ἐπῆλθε μ' ἕνα μωγύγρημα καὶ ἔκανε νὰ τὸ ἀρπάξῃ σ

Η ασυνήθεια

1ον

Ο Νικ Τσάρλ έκαμε μίαν ανησυχαστική ανακάλυψη.

Τό τραίνο έπρόκειτο να φθάσει εις τόν Άγιον Φραγκίσκον σέ όλννότερον από 15 λεπτά τής ώρας και δέν είχε ακόμη ξυρισθί.

Βιαστικά έσπούνοντο τό πρόσωπό του και πήρε τήν μηχανή στό χέρι. Δέν τήν είχε όμως ακόμη προσεγγίσει στό πρόσωπό του, όταν μέ μιάς άνοιξε άποτόμιας ή πόρτα του βαγονιού και τόν έρριξε πρός τό τοίχιμα. Ήτανε βαύμα πώς δέν έδοτσε τό κεφάλι του.

— Νικη, Νικη! πού είσαι; έφώναξε ή Νόρα, μπαίνοντας μέ φόρα στό διαμέριμα μέ τελείως άτιμέλητη περιβολή.

— Όταν όλνκ κατάρθηκε να βγί από πίσω από τήν πόρτα, τό μάτι του αντίκρουσε μέ θαυμασμό τήν πάντοτε ώμορφη γυναίκα του, ή όποία έφάνοτανε λίαν έζημένη.

— Τι κάνεις εκεί; του έφώναξε.

Τι να άπάντησι εις τήν έρώτηση αυτήν; Έσυνέκισε τό ξύρισμά του, πού έπρεπε βέβαια να τό είχε τελειώσει πρό πολλού, ένν ή Νόρα άνοιξε τήν καπελιάρα της. Μέ μιά φωνή είδε τό μικρό σκυλάκι της να βγαίνει από κεί μέσα και να τινάζεται. Έδιώρθηκε τό καπέλλο της, έπήρε τό φορεμάτά της και μπήκε στό διαμέριμα του λουτρού για να ντυθί.

— Πάρτα αυτά, σέ παρακαλώ, Νικη, έφώναξε ή Νόρα και οι πυτζάμες της έπέταξαν από τήν μισοάνοιγμένη πόρτα.

— Όρα, άπάντησε ό άντρας της και έκοιψε πάνω σέ ένα ποτήρι κοκτέιλ γεμάτο άκόμη κατά τό ¼. Γιατί να τό άφήσω αυτό; έμυρμούρισε.

— Να μην άφήσης τίποτε, του άπάντησε ή Νόρα από μέσα.

Χαμογελώντας, ό Νικ έτύλιξε τό ποτήρι του κοκτέιλ σέ μιά από τής φορεσιές τής Νόρας και έβαλε τό δεματάκι μέσα σέ μιά βαλίτσα.

XXX

Ένα πλήθος φωτογράφων και δημοσιογράφων έπεριέμενε εις τόν σταθμόν. Δέν έφάνοτο να είχαν άλλο σκοπό από τού να περμιέουν κάποιο έξέχον πρόσωπον. Τό βέβαιον είχε ότι δέν φωνάζουν άντ να μανιτάρια οι μεγάλοι άστυνομικοί.

Ο Νικ έκάτεθηκε τά δύο-τρία σκαλοπάτια και εστάθηκε πρό τό πλήθος τών δημοσιογράφων. Ή Νόρα κρατούσε τήν Άστα δειμένη σ' ένα πολυτελές λουρί και φαίνεται ότι ή άτιμόφορα της πατρίδας προσέδωσε εις τήν Άστα ιδιαίτερη ζωτικότητα και ιδιαίτερη όρμη. Παρέσυρε τήν Νόρα κατά μήκος τής άποβάθρας.

Ένας από τούς φωτορεπόρτερ προσεπάθησε ματαίως να τήν συγκρατήσει.

— Ηρώστε για να συνεχίσετε τό έργο σας ως ντετέκτιβ; έρώτησε τόν Νικ ένας από τούς δημοσιογράφους.

— Όχι. Έκω άποσυρθί, άπάντησε ό Νικ. Θα άσכולηθώ μέ τό συμεφέροντά μου και μέ τήν διαχειρίση τής περιουσίας τής συζύγου μου, για να έξουμε να ζήσουμε όταν γεράσουμε.

— Μας είπατε ότι άποχωρήσατε πρό

πολλού, είπε κάποιος μεταξύ τών πολλών εκείνων ανθρώπων. Και όμως άναλάβατε τήν υπόθεσιν τής Άσυνήθειας Σκί-ας τώρα μόλις εις τήν Νέαν Ύόρκην.

— Και πρόκειται για μιά πολύ μπλεγμένη υπόθεση, έπρόσθεσε ένας άλλος δημοσιογράφος. Γίνεται μεγάλος λόγος γι' αυτήν εδώ.

— Μήπως θέλετε ν' αναλάβετε και μια άλλη παρόμοια; τόν έρώτησε ένας άλλος φωτορεπόρτερ.

— Όχι, ευχαριστώ, είπε χαμογελώντας ό Νικ και έκούνησε τό κεφάλι του. Άνέλαβα τήν άλλη υπόθεση μόνο και μόνο για να ευχαριστήσω τή γυναίκα μου.

— Τή γυναίκα σας; είπαν διάφοροι ά-

έπιδεςίγματος, οι όποιοι είχαν γίνει βοηθοί του και είχαν κερδίσει τήν άπόλυτη έμπιστοσύνη του. Σίκαν μείνει καλοί φίλοι. Ένας απ' αυτούς, μέ έξυπνο πρόσωπο και δυνατή έκφραση, παρ' όλόν να περσέ στη Νόρα καθώς προσπαθούσε να άδηγήσει τήν Άστα πέρα από τήν άποβάθρα.

— Γεία σου, Φίνγκερς! του έφώναξε ό Νικ μέ έκταραδίσματα.

Ο άνθρώπος έστράφη έκπληκτος.

— Καλημέρα, Νικ, άπάντησε. Τι κάνεις;

— Καλά, ευχαριστώ, είπεν ό Νικ. Πώς πάνε οι δουλειές;

— Καλά, άπάντησε ό Φίνγκερς.

Αιφνιδίως ή Νόρα έρριξε μιά κραυγή

Δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερς είχαν συγκεντρωθί για ν' άποχωρήσουν τόν διάσημο ντετέκτιβ Νικ Τσάρλς, πού έφαινε για ταξίδι μαζί μέ τήν γυναίκα του.

και έπιασε μέ μιά νευρική κίνησι τόν βραχίονα του Νικ.

— Τήν τσάντα μου! έφώναξε. Μου πήραν τήν τσάντα μου!

— Ό, τι ντροπή, είπε ό Νικ μέ φαινομενική άδιαφορία. Νόρα, να σου παρουσιάσω τόν Φίνγκερς, Φίνγκερς, ή γυναίκα μου.

Ο Φίνγκερς έρριξε μιά στενωχωρημένη ματιά. Ή Νόρα έκαιρείτσε τόν νεοελθόντα και κατόπιν έστράφη άμέσως πάλι πρός τόν Νικ:

— Τι θα κάνουμε τώρα; τόν έρώτησε μέ άνυπομονοία, αφού τήν κρατούσα στό χέρι μου.

— Θα σου τήν βρούμε, είπε ό Νικ, κυττάζοντας τόν παλιό του βοηθό κατάματα. Δέν είναι έτσι, Φίνγκερς;

— Ό, τί ντροπή, είπε ό Νικ μέ φαινομενική άδιαφορία. Νόρα, να σου παρουσιάσω τόν Φίνγκερς, Φίνγκερς, ή γυναίκα μου.

Ο Φίνγκερς έρριξε μιά στενωχωρημένη ματιά. Ή Νόρα έκαιρείτσε τόν νεοελθόντα και κατόπιν έστράφη άμέσως πάλι πρός τόν Νικ:

— Τι θα κάνουμε τώρα; τόν έρώτησε μέ άνυπομονοία, αφού τήν κρατούσα στό χέρι μου.

— Θα σου τήν βρούμε, είπε ό Νικ, κυττάζοντας τόν παλιό του βοηθό κατάματα. Δέν είναι έτσι, Φίνγκερς;

— Ό, τί ντροπή, είπε ό Νικ μέ φαινομενική άδιαφορία. Νόρα, να σου παρουσιάσω τόν Φίνγκερς, Φίνγκερς, ή γυναίκα μου.

Ο Φίνγκερς έρριξε μιά στενωχωρημένη ματιά. Ή Νόρα έκαιρείτσε τόν νεοελθόντα και κατόπιν έστράφη άμέσως πάλι πρός τόν Νικ:

— Τι θα κάνουμε τώρα; τόν έρώτησε μέ άνυπομονοία, αφού τήν κρατούσα στό χέρι μου.

— Θα σου τήν βρούμε, είπε ό Νικ, κυττάζοντας τόν παλιό του βοηθό κατάματα. Δέν είναι έτσι, Φίνγκερς;

Και έβγαλε τήν άπλωσεθείσα τσάντα από τήν τσέπη του σακκακιού του και τής τήν έδωσε.

— Όρα, ό κόσμος γνωρίζει! είπεν ή Νόρα άυστηρά. Άλλά ταυτοχρόνως μέ ένα χαμόγελο πού τόν άφίληζε.

Ή έπιστροφή του Κάισαρς εις τήν Ρώμην θα ύπηρετώ όλννότερο θριαμβευτική από τήν διελεύσει του Νικ εις τούς δρόμους τής άγοράς. Λούτροι, έφημεριδοπάλη, γκαρρόνια, τόν έδέχθησαν μέ ένθουσιασμό.

Όταν έσταματούσε σέ κάποιο σταυροδρόμι, έμαρτύροντο πλήθη ανθρώπων και έσταματούσε κάθε κίνησι.

Ο πλαιοτέτερος άστυνομικός έσήκωνε τό κεφάλι του άγριέμενος, άλλά άμέσως ένα χαμόγελο άντικαθιστούσε τήν άγριωπή έκφραση.

— Γεία σου, Νικ, τι κάνεις; έφώναξε.

— Καλά ευχαριστώ, άπάντησε ό έπανερχόμενος ταξειδής. Θα κατέδω να σέ δω αύριο.

Καθώς τό αυτοκίνητο άνέβαινε από έναν άνφορικό δρόμο τής Μπέϋ Σιτυ, έπέρασε κοντά από μιά λιμουζίνα παλαιού τύπου στην όποια έκάθητο ένα ζευγάρι. Έχαμογέλασαν και έκαναν νεύματα τής Νόρας.

— Ποιοι είναι αυτοί; έρώτησε ό Νικ.

— Αυτούς δέν κάνει να τους γνωρίζεις, άπάντησε ή Νόρα. Αυτοί είναι εύπόλητοι άνθρώποι.

Καθώς έπλησίαζαν εις τό σπίτι τους εις τό Σάν Φραντσίς Γούντ, ό Νικ μέ μιάς άνεφώνησε:

— Παρ' όλόν να ζεχάσω, ζέρεις, τι μέρα είναι σήμερα;

— Φυσικά, είπε ή Νόρα, παραμονή τής Πρωτοχρονιάς.

— Έλπίζω ότι θάχρη κάποια καλή ιδέα, είπε ό Νικ μέ τρεμουλιαστή φωνή.

— Βεβαίως έχω και ήδη κάτι καθωρομένο, άπάντησε ή Νόρα μέ μιά πονηρή έκφραση.

Έσώψισε μιά στιγμή:

— Θέλω να κλειδώσω τής πόρτες, να σταματήσω τά κουδούνια και να κόψω τό τηλεφώνο και να κωθώ στό κρεβάτι για ένα μέρα.

— Είμαι ή γυναίκα τής καρδιάς μου, τής είπε εύθυμιέμενος ό Νικ. Θέλω να είμαι ζώνιος τά μεσάνυχτα για να σου εύχηθώ τόν καλό χρόνο.

— Είμαι ή γυναίκα τής καρδιάς μου, τής είπε εύθυμιέμενος ό Νικ. Θέλω να είμαι ζώνιος τά μεσάνυχτα για να σου εύχηθώ τόν καλό χρόνο.

Και έσκυψε να τήν φιλήσει άκριβώς καθώς τό αυτοκίνητο σταματούσε μπροστά στην πόρτα. Τήν πήραν θρόνονα και μέ μεγάλη τους έκπληξη άκούσαν να βγαίνει μυστική μέσα από τό σπίτι.

Εβγαλαν κάποιο θορυβώδες πλάς πάνω στό πιάνο μέ συνοδεία ταμπουράλου. Ταυτοχρόνως φωνές, όχι και άπολύτως άρμονικές έτραγουδούσαν τούς πρωτοχρονιάτικους στίχους.

Ο Νικ και ή Νόρα κατέβηκαν από τό αυτοκίνητο, άλλά πριν μπουν στό σπίτι έκτύπαζαν γύρω τους για να βεβαιωθούν ότι δέν έκαναν λάθος.

— Έλάτε μέσα, όποιοιδήποτε και άν εί-

Τά ρεκόρ τής πέννας

Οι στατιστικοί είναι οι πλέον περίεργοι άνθρώποι. Ή περιέργεια τών, μάλιστα είναι τόσο μεγάλη, ώστε έπεμείνουν σέ ζητήματα έντελώς άπράγμετα κι' έξάγει περιεργότατους πραγματικούς παρατηρήσεις.

Έτσι κάποιος απ' αυτούς ύπελόγησε τώρα τελευταία πόσο διαστήματα διανέει στό χρόνο έπάνω ή πέννα ένός συγγραφέως.

Τά συμπεράσματα πού έβγαλε, είναι τά έξης: "Αν ό συγγραφέας αυτός εργάζεται όκτώ ώρες τήν ήμέρα και γράφει τριάντα λέξεις στό λεπτό, ή πέννα του διασχίζει 2400 μέτρα τήν ήμέρα, δηλαδή 720 χιλιόμετρα τό χρόνο.

Τά δεδομένα αυτά είναι για έναν συνηθισμένο εργάτη κατ' έλάχιστον άσχημα. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Δωμά

οθεί είπε κάποια φωνή πού έφάνετο να είναι του ανθρώπου πού είχε άνοιξει τήν πόρτα. Κάνουμε μιά σουρραϊζή πάρτυ για τόν Νικ και για τήν Νόρα.

— Άφες μας να περάσουμε από τήν κουζίνα, έφύθησε ό Νικ. Και μεις θέλουμε να παρυσιασώμε τήν έκπληξή μας, κι' έπιασε τήν Νόρα από τό χέρι.

Έπέρασαν από τό κύλλ κι' από τό μεγάλο δωμάτιο, άλλα κανείς δέν τούς έπρόσθεσε. Δεξιά και άριστερά ήσαν εξαπλωμένοι άνθρώποι άνάμεσα σέ πιάτα και ποτήρια.

— Είναι δυνατόν να φάμε κάτι; έρώτησε ό Νικ τόν μάγερ, του όποιου τό πρόσωπο έδειξε μεγάλη χαρά όταν τόν είδε.

— Ή θεία σας Κατερίνα σάς περιμένει, κυρία Νόρα, είπε ό Ρόζ, ό μάγερ. Και σάς, κύριε Τσάρλ.

— Τι λές! είπε ό Νικ. Τήν ήξερε για πολύ περήφανη τήν θεία Κατερίνη Φορέστ.

Έκείνη τή στιγμή έκτύπησε τό τηλεφώνο. Ήτο ή Σέλμα Λάντις, ή ζαδέλφη τής Νόρας, ή όποια ζούσε μαζί μέ τήν μίς Φορέστ.

— Άλλ' ή φωνή τής Σέλμας ήταν περιεργη και τρυφερή.

— Νόρα, είπε, θέλω να είμαι βέβαιη ότι θα έλθης άπόψε. Κάτι φοβερό συνέθηκε. Είμαι άπελπιέμενη. Δέν μπορώ να σου πώ τίποτε άλλο, άλλά πρέπει να έλθης.

Άλλο ήτανε μιά ιδιωτική έπίσκεψι εις τήν Σέλμα και άλλο ένα άυστηρό οικογενειακό γεύμα στής Κατερίνας Φορέστ. Άλλά δέν ύπρχε δυνατότης να κάνει κανείς τήν έπίσκεψι και ν' άποφύγη τό γεύμα. Ή θεία Κατερίνα τούς έπεριέμενε — ή Σέλμα τό άνεφερε και δέν ήτο από κείνους τούς άνθρώπους, εις τούς όποιους είναι δυνατόν να ήή κανείς όχι έστω και από τηλεφώνου.

— Λυπούμαι πολύ, Νικ, έμυρμούρισε ή Νόρα, διορθώνουσα κάποια μπούκλα στό μέτωπο του συζύγου της. Θα πάμε, εάν πρόκειται να μ'ην στενωχωρήσουμε τή Σέλμα.

Ο Νικ έτοιμάσε εις τόν έαυτό του ένα ποτήρι ούισκι μέ σόδα.

— Έτοιμάσε μου και μένα ένα, τόν παρεκάλεσε ή Νόρα.

Ή θεία Κατερίνα άυστηρά, μονοκόμματι, μέ έζέχοντα μάτια και πάντα μέ ένα λεπτό μαστούνι στό χέρι της ήταν ή σπουδαιότερη αντιπρόσωπος τής οικογενείας Φορέστ.

Άλλά δέν ήταν και ή πιο μεγάλη τήν ηλικία. Ή τυπική αυτή διάκρισις άντικειν εις τήν θείαν Λουκιαν, ή όποια έπλησίαζε τά 84. Είπε έπίσημη κλήση στό γεύμα ως και ό άδελφός τής θείας Κατερίνας, ό Στρατζίος, φαλακρός, μέ μεγάλη μουστάκια και ήλικία περίπου 80 έτών. Ήταν παρόντες έπίσης άλλα έπτά μέλη τής οικογενείας Φορέστ, όλοι ηλικίας από 50-70 και όλοι ύπερσεβάσιμοι. Ήταν ό Μπουρόν και ή Σαρλότα, ό Ούλλιαμ και ή Έλένη, ό Λούταιος και ή Έμελν και ή Χάπτι, έ-

Τό πρώτο ηλεκτρικό σπίτι

Σέ μίαν έσοχή τής Νέας Ύόρκης, κάποιος πλούσιος Άμερικανός έκτισε τό πρώτο ηλεκτρικό σπίτι.

Τό σπίτι αυτό είναι περιεργότατο. Ή πόρτα του γκαράζ άνοίγει έντελώς αυτόματα, μόλις τό αυτοκίνητο περάσει από μίαν υπερίωδη άκτίνα άντελώς έδεατη. Έτσι ό σάφερ θα ήμπορη να τό οδηγεί τό τέλος χωρίς να σηκωθεί από τή θέσι του.

Μιά άλλη ηλεκτρική έφευρογή συντελεί ώστε μόλις κανείς ν' άνοίξη είτε πόρτα είτε παράθυρο, να χτυπήσει άμέσως βαυμονιόλας τό κουδούνι. Έτσι κλέφτης είναι άδύνατον να πατήση τό σπίτι.

Στό χώλλ του έρίσκειται μιά δεξαμενή μέ ήβασκα. Τό νερό, όμως, δέν πετάγεται, παρ' έμνον όταν πλησιάζουν άνθρώποι.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

Στήν τραπεζαρία είναι άναμμένο μόνο ένα φώς. Μόλις όμως έμπναι πολλοί άνθρώποι μέσα, άνδρών αυτομάτως όλες οι πλαφονιέρες.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤΤ

ζήντα πέντε έτών, έφωτισμένη μέ άκουστικό κέρας, του όποιον έμοιαζε μέ φορητό ραδιόφωνο.

Όλοι αυτοί είχαν κληθί και όλοι είχαν να ίδια όταν ή θεία Κατερίνα τούς άνήγγειλε ότι ό Νικ θα ήρχετο έντός όλίγου. Τό ό,τι παντρεύτηκε έντός του στενωύ οικογενειακού κύκλου δέν του είχε έπιτρέψει να τό αναγγείλη δημοσία.

— Είπατε μόνη σας ότι δέν θα τόν καλούσατε ποτέ σπίτι σας, είπε ό Στρατζίος.

— Σήμερα όμως έχω τόν λόγο μου, άπάντησε ή θεία Κατερίνα μέ ένα σκεπτικό ύφος. Σιωπή! διότι έρχονται.

Μποσε βαρεία τό χέρι της στόν ώμο τής Σέλμας.

— Θα άναβάλουμε κάθε ιδιαίτερη συζήτησι για μετά τό γεύμα, διέταξε.

— Πού είναι ό συζυγός σας; έρώτησε ό Νικ τήν Σέλμα, καθώς ή νέα γυναίκα έγύριζε μέσα στην τραπεζαρία.

Ή Σέλμα έδίστασε. Έρριξε μιά γλήγορη, στενωχωρημένη ματιά στόν Νικ και

κατόπιν εις τήν Νόρα. Ή θεία Κατερίνα έπενέδνε:

— Ο Ροβέρτος έπλεφώνησε ότι τού είναι άδύνατον να έλθι, είπε μέ κρύα, άσυνήνητη φωνή.

Τό βέβαιον είχε μεγάλη έπιτυχία από άπόψεως καταναλωτικής τροφίμων, εάν όχι από άπόψεως πνευματικής συζητήσεως.

Μετά τό γλύκισμα, κατά τήν οικογενειακήν παράδοσιν, ό Νικ έμεινε μέ τούς άνδρες για να καπνίσουν, ένν οι κυρίες έπέρασαν εις τό σαλόνι.

Ή Σέλμα έκάθησε εις τό πιάνο και άρχισε να παίζει σιγά-σιγά. Ή Νόρα έσυρε ένα καθόμια και κάθισε κοντά της.

— Τι θέλατε να μου πείτε; έρώτησε. Ή Σέλμα έδίστασε και έρριξε μίαν έρωτική, στενωχωρημένη ματιά στή θεία της.

— Ο Ροβέρτος έξησπνίσθη, άπάντησε, άλλα τά μάτια και τά αυτιά τής θείας Κατερίνας έπενέδναισαν ναυτώ.

— Έξασκολούθησε να παίζει, Σέλμα, τής παρήγγειλε.

Ή Σέλμα έστράφη κατά τό ήμισυ από τό άλλο μέρος και έώψασε. Μέ μιάς έκτύπησε κατά τά δυό της χέρια έπάνω στό πιάνο και έφώναξε δυνατά και άπελπιέμενα:

— Δέν μπορώ! Δέν μπορώ! και έσπλάθηκε όρθια. Γιατί μέ βασανίζετε έτσι; έπρόσθεσε και έδγθηκε μέ όρμη από τό δωμάτιο.

Ή θεία Κατερίνα έπλησίασε και άκού-

Ή Νόρα, άνήσυχη και άνακαταμένη, έκτύπαζε τήν θείαν Κατερίναν.

— Τι συμβαίνει; τήν έρώτησε μέ κάποια άυστηρότητα.

— Πήγαυε στόν Νικ και ρώτησε τον! τής άπάντησε μέ κακία ή ηλικιωμένη κυρία.

Όταν ή Νόρα άνοιξε τήν πόρτα τής τραπεζαρίας πύρε τόν άνδρα της πού διεσκέδαζε ύπερβολικά. Όλα τά άρρενα μέλη τής οικογενείας τών Φορέστ είχαν ξεκουμπώσει τό γιλέκο τους και είχαν λάθει στις πολυθρόνες άναπαυτικές πόδες για να κινέφουν καλά και για να πάρουν έναν ύπνάκο, άν ήτο δυνατόν.

Όταν δέ ό Νικ έπρόσπαθε να άρχει και να συνεχίση μιά συζήτησι, τού άπήντησαν μερικά ροχαλιτά από πάνω από τό τραπέζι και από τής τέσσερις γωνίες του δωματίου.

Ή Νόρα τόν ένευσε από τήν πόρτα να σκεπθί και όταν έπλησίασε τόν έπιασε από τό μπράτσο. Έτσι διέσχισαν τό χώλ.

— Έξερει γιατί ό Ροβέρτος δέν είναι εδώ άπόψε; τόν έρώτησε ή Νόρα.

— Διότι είναι έξυπνότερος από μένα, άπάντησε γελώντας ό Νικ.

— Όχι, είπε ή Νόρα. Άφες τά άστεία. Τό ζήτημα είναι πολύ σοβαρό. Έχει έξαφανισθί.

Ή θεία Κατερίνα είχε φέρει τήν Σέλμα μέσα στην μικρή αίθουσα τής βιβλιοθήκης. Ο Νικ έσταμάτησε στή μέση του δωματίου, άπέναντι της και τήν έρώτησε:

— Πόσον καιρό λείπει ό Ροβέρτος; — Τρεις μέρες, άπάντησε τό κορίτσι.

Ο Νικ ή Νόρα και ό άχώριστος συντροφός των ό σκύλλος των, έπρόκειτο να γίνουν άρρες τής πιο παράδοξης και περιπετειώδους άστυνομικής ιστορίας

Επειδή ό Νικ δέν ένδιεφέρετο εάν είχε όλα τά μέλη τής οικογενείας ύπέρ αυτού ή εάν τόν άγνοούσαν, δέν τόν έμελλε εάν οι γεροντότεροι και οι μεσόκοποι τής οικογενείας τού έδειξαν ψυχρότητα.

— Ή καυμένη ή Νόρα είναι τόσο καλή, παρεπήρσεν ή θεία Σαρλότα μέ χαμηλή φωνή κατά τρόπον όμως πού τόν άκούσε ό Νικ.

Αφού όλοι μέ τή σειρά τους έφίλησαν τήν Νόρα και έσφιξαν τό χέρι του Νικ, ήρχισε τό γεύμα. Και έπειδή κανένα από τά μέλη τής οικογενείας Φορέστ δέν έθεωρούσε ότι δέν συνεδούζετο μέ τήν άξιολογία του να έχρη ιδιαίτερως καλήν δρεζί, τό σύνθημα του γεύματος έκαιρείτο από όλους μέ ιδιαίτερη χαρά.

Μόνον ή σκεψις τής Νόρας από τής στιγμής πού έπάτησε στό σπίτι τής θείας Κατερίνας, έπληξε στή Σέλμα.

Άκριβώς τή στιγμή καθ' ήν έτοιμάζοντο να καθίσουν στό τραπέ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

“Ένας αληθινός ύμνος των Γάλλων για τον αρχαίο και τον σύγχρονο ελληνικό αθλητισμό.”

Ο αθλητισμός της αρχαίας Ελλάδας, πάντοτε έμεινε το ενδιαφέρον των ξένων. Και έχουν μέχρι τώρα γραφτεί τόσα πολλά ώστε να μην έχει κανείς να προσθέσει τίποτα το καινούριο για την αθλητική επίδοσή των προγόνων μας. Ίδου όμως ότι και πάλι τα σπορ των αρχαίων καθίστανται... επίκαιρα! Ένα ταξίδι στην Ελλάδα, έδωσε αφορμή σε έναν από τους μεγαλύτερους δημοσιογράφους της Γαλλίας, τον Πιερ Πιστό, να γράψει ένα έκτενς άρθρο για τον αρχαίο ελληνικό αθλητισμό.

«Στο Εθνικό Μουσείο των Αθηνών — γράφει ο Πιστό — ανέκαμψα την αναστάσιση της Ομοσπονδίας Χόκεϊ. Πρόκειται περί μιας σκηνής που εύρισκεται χαρραγμένη επάνω σε ένα ανάγλυφο και η οποία παριστά την έναρξη της «απαρτίας». Δύο παίκτες χόκεϊ εφωδιασμένοι με ένα ραβδί κυρτωμένο στα άκρα αναμένουν το σύνθημα για να κτυπήσουν μια μπάλα τοποθετημένη ανάμεσά τους. Εκεί που έδωκε τον έμφανιστά τον έγειρε θάλασσα το σημερινό σήμα, αλλά προφανώς πρόκειται για το χόκεϊ. Το παιχνίδι όμως αυτό δεν είναι το μόνο το οποίο εύρισκε την ίχνη στην Ελλάδα. Είναι θέαση ότι τα περισσότερα από τα αθλητικά σπορ έχουν την καταγωγή τους πολύ μακριά. Δεν άγνοώ ότι ανέκαμψαν την ποδοσφαίρου και ράγκμπι, γιατί οι αρχαίοι πολιτισμοί ήτο ο πολιτισμός των «γονιμών πεδίων». Αλλά τα σπορ αυτά, εν συγκρίσει με τα σημερινά, παρουσιάζουν άρκετες διαφορές στην εκτέλεσή των. Έκείνη τα σπορ που διετηρήσαν «αγνών» — και πρέπει να τα σκεφθώ κανείς όταν περσώ από την Ελλάδα — ήταν τα αθλητικά σπορ: δρόμοι, άλματα και ρίψεις. Τα άλματα είναι ίσως εκείνα που ενδιαφέρουν περισσότερο τους αρχαίους «Ελληνες». Η τεχνική των αθλημάτων αυτών είναι μπορεί να η κανείς σύγχρονη. Ειδικώς το άλμα εις ύψος, έκαμε τεραστίες προόδους, κατά τα τελευταία έτη, διότι ανέκαμψαν ειδικό τρόπον διά την υπερπήδηση του πήγματος. Οι ρίψεις ήταν όμως πιο «πρακτικές». Το ακόντιον, εις τους αρχαίους «Ελληνες», ητο ένα πολεμικόν όπλον. Στους χρόνους μας απέπειρήσαν να εισαγάγουν ένα

παρόμοιον σπορ με την ρίψην της χειροβομβίδος, αλλά οι φ.ε.ρ. «Ελληνες» έχουν αντικαταστήσει την χειροβομβίδα με ένα κομμάτι μάρμαρου. Είναι το αγώνισμα της λιθοβολίας. «Όσον αφορά τον δάκον, έρχομαι σε ένα διέλλιο έλληνικης ιστορίας, μια «εξέλιξη» της εικόνας που έβγαινε από το παιχνίδι συνίστατο στο να πετάξει κανείς μακρότερα έναν βαρύν μεταλλίνον δάκον». Δεν το θεωρώ ως ανακρίβειες. Αλλά νομίζω ότι όχι μόνον «συνίστατο» αλλά «συνίσταται» και σήμερα.

«Οι όροι οι έλληνες επίσης τους κανόνες των εν συγκρίσει με τους αρχαίους. Το Στάδιον των Δελφών, μία από τας άραιότερας κατασκευάς που θρίσκει κανείς στην Ελλάδα» διατηρεί ακόμη τα ίχνη απ' όπου οι δρομείς ξεκινούσαν για την αναγνώση. Το ίδιο και στο Στάδιο της Ολυμπίας, που δεν υπάρχει πλέον και απ' όπου τον περασμένο χρόνο μία φλόγα έφυγε για να διασχίση σε ανθρώπινα χέρια ξηρά ευρωπαϊκά κράτη, καταλήγουσα στο Βερολίνο. Έκει στην Ολυμπία έθρισκε κανείς μέσα στο Στάδιο κενά με διάμετρον 13 περίπου εκατοστά που τα έσκαζαν οι δρομείς για να τοποθετηθούν κατά την ώρα της εκκίνησης. Τότε όμως δεν ξεκινούσαν «αυτοί» αλλά όρνια, ενώ σήμερα ο δρομείς σκέπει μόνος του τις λακούδες όπως νομίζει καλύτερον και ξεκινά με τα χέρια τοποθετημένα στο έδαφος. Αναμφιβόλως το Στάδιον των Δελφών είναι πιο άραιο από το Στάδιον Κολόμπ. (Σ. Ε. Πρόκειται για το τερμάτιον Στάδιον των Περιών όπου έγιναν οι Ολυμπιακοί του 1924). «Όσον αφορά το Παναθηναϊκό Στάδιο, πάντα καινούριο και που περιμένει τους μέλλοντας Ολυμπιακούς αγώνες, διακρίνεται το πνεύμα των Έλλήνων που δεν αναπαύονται στις αρχαιότητες των, αλλά θέλουν να επιδείξουν και τα σύγχρονα μεγαλεία των. Μαθαίνονται, δεν είναι μόνον ένα πεδίο μάχης, δεν είναι μόνον το όνομα ενός αγώνος και μιας «αποστάσεως». Είναι ακόμη το όνομα ενός μεγάλου συναγωνισμού που έχει σε όλους τους αγώνες του κόσμου την αλήτη ανωτερότητα, που έχει το στάδιον των Αθηνών, κατασκευασμένο από γνήσιο πεντελικό μάρμαρον, όπως ο Παρθενών...».

xxx
Είπε ενδιαφέρον να δώσωμε στο σημείο αυτό μερικές ιδιαίτερες σημειώσεις. Έπισημότατοι αγώνες κατά την αρχαιότητα ήσαν τα Νέμεα, τα Πύθια, τα Ίσθια και τα Ολύμπια. Έτελούντο όμως και στάς Αθήνας διάφοροι άλλοι «εορταστικοί» αγώνες, όπως τα Παγανθία, Θήρεια, Ηφαιστιακά, Στάς Άργαί, έ-γινοντο στάς Ηράκλεια, στάς Θήβας, στάς Ηράκλεια, στάς Πλαταιάς, τα Έλευθέρια, στή Δωδώνη τα Νάτια, στην Επίδαυρον

τά Άσκληπια, στην Ρόδον τα Άλεια κλπ. Οι κατ' έξοχην όμως ειδικοί αγώνες των αρχαίων Έλλήνων ήσαν οι 4 που προαναφέραμεν, δηλαδή τα Νέμεα, τα Ίσθια, Πύθια και Ολύμπια. (Τα Νέμεα έγινοντο κάθε 3 χρόνια, και ήσαν αγών στεφανών, διότι ως βράβεια έδιδοντο κλάδοι φοινίκας και στέφανος από σέλινο. Τα Ίσθια έτελούντο στον Ίσθμόν της Κορίνθου ως αγών «τριετηρικός» και οι νικηταί έλάμβανον στέφανον σελίνου. Τα Πύθια ήσαν Ιππικά γυμνάσια και μουσικοί αγώνες που έτελούντο στους πρόποδας του δρους κάτω της Κρίσης. Αλλά όλους αυτούς υπερέβαλλον σε λαμπρότητα οι Ολυμπιακοί αγώνες, που απέτειλουν την πραγματική εκδήλωση του μεγαλείου του αρχαίου ελληνικού νευματος).

ΣΑΚ.

Οι αρχαίοι έπεδινοντο εις όλα τα σπορ, που τα θεωρούμεν σημερινά μοντέρνα

ταυμάζε την Ελλάδα, την οποίαν εφαν-τάζετο από τα μεγάλα τέκνα της της αρχαιότητας και τας περιγραφάς των βιβλίων.

Αυτό όμως δεν το ήτο αρκετόν. «Η-θελε να την γνωρίσει και εκ του πλησίον, να θαυμάση ό,τι απέμεινεν από τα αρχαίον κάλλος, να ανέλθη επί της Άκροπόλεως, να άραιοιθί από τα νόματα της Καρναίας. Και επεχείρησε το ταξείδι αυτό, με το μικρόν Ιστιοφόρον, ταξείδι αρκετά επικίνδυνον διά την εποχήν που το εξέλεξε.

Τόσον έντύπωσιν του έκαμε το ταξείδι αυτό, ώστε του έμεινε αλημονόντων. Και μετά 21 έτη, εις τα 1917, το ύπενω-μιζει εις μίαν έπιστολήν του προς τον Σκαρφόλιο, τον φίλον και συνταξιδιωτήν του, με τον οποίον είχε καταλείψει εις την Ελλάδα.

Αργότερον, έκαμε βέβαια και άλλα ταξείδια εις την χώραν μας. Είς την Κέρκυραν μάλιστα, εις τον κήπον μίας θαυμάσιας επαύλεως όπου είχε φιλοξενήθαι ένα καλοκαίρι πρό το πολέμου, έγραψεν ένα από τα ώραιότερα μυθιστορήματά του. Κανέναν όμως από τα μετέπειτα ταξείδια του δεν είχε τόσον επί-ρροην εις το πνεύμα του όσον το πρώτον.

Ακόμη και σήμερα που η ηλικία του έπιβάλλει απόλυτον ανάπαυσιν, όλην Άννοντίον δεν παραλείπει την παρακμή ευκαιρίαν διά να φανερώη τάν άγάπην του προς τον αθλητισμόν.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΥΠΕΔΑ Ο ΝΤ' ΑΝΟΥΤΣΙΟ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ «ΦΑΙΔΡΑΣ» ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ

Το κενόν που εδημιουργήθη εις την Ίταλικήν Άκαδημίαν με τον πρόσφατον θάνατον του προέδρου αυτής Γουλιέλμου Μαρκόνη, επληρώθη διά της έκλογής του Γαβριήλ Ντ' Αννούτσιου, του έθνικού ποιητού της Ίταλίας και στενού φίλου του Ντούτσε εις την προεδρίαν της Άκαδημίας.

Και, όπως είναι έπόμενον, ο Ιταλικός τόπος άσכולείται από ήμερών με την μακράν σταδιοδρομίαν του μεγάλου ποιητού, όχι μόνον ως εκπροσώπου της τέχνης, αλλά και ως φιλάθλου. Διότι ο Ντ' Αννούτσιος δεν υπήρξε μόνον φιλάθλος, αλλά και αθλητής, καταδείξας κατ' επανάληψιν την ικανότητά του εις διάφορα αγωνίσματα.

Από της παιδικής του ηλικίας ο μικρός Γαβριήλ ή μάλλον ο Μιχαήλ, όπως είναι το πραγματικόν όνομα του (άγεται Μιχαήλ Ραπανιάντα, αυτό δέ που μετακρί-νεται σήμερα εις ψευδώνυμον) από μικρός λοιπόν εις την ευγενή άμιλλαν με τους συνομηλικούς του έκαμνε πάντοτε κάτι παραπάνω από τους άλλους, από την απλήν γυμναστικήν έως τα τολμότερα αγωνίσματα.

Αλλά και αργότερα όταν ήνδρώθη, όταν ήρχισαν να τον άποσκολούν σοβαρώτεροι φροντίδες, ο αθλητισμός, εις όλα του τας εκδηλώσεις, δεν έπαυσε να τον ενδιαφέρει.

Είς το δίπλωμα των πρώτων σπουδών του, το όποιον έλ.θε τω 1881 γίνεται ειδική μνεία διά την άγάπην του προς τον αθλητισμόν, διά την ικανότητά του και την εξαιρετικήν άντοχήν του. Η ζωσκα άποτελούσε την μεγαλύτεραν άδυναμiam του ή μάλλον το φόρτο του, αφού κανείς δεν ήτο εις θέσιν να τον νικήση και κατόπιν το κολύμβημα.

Μετά το κολύμβημα, με το γνωστόν πάθος του διά την θάλασσαν, ήλθεν ή Ιστιοπολία. Ηγόρασε ένα μικρόν κόττη, με το όποιον έπαινον έκαμνε το πολέμου, της Ίταλικής Άκαδημίας ήρχισε να εκτελεί μικρά μεν άλλα πολύ επικίνδυνα ταξείδια ανά την Μεσόγειον.

Είς τα 1896 ο Ντ' Αννούτσιος, με το μικρόν του κόττη έκαμε ένα ταξείδι που του έμεινεν αλημονόντων: ήλθεν εις την Ελλάδα, την οποίαν ελάτρευε από της παιδικής του ηλικίας. Την άγαπούσεν όμως χωρίς να την γνωρίζη, έ-

Ο Γαβριήλ Ντ' Αννούτσιος, με οριστικήν στολήν, το 1917 εις ένα γήπεδον από Μιλάνου

Ταξίδια σ' εξωτικούς τόπους ΣΤΟ ΜΠΟΡΝΕΟ ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

Κυνήγια... ποντικών και κεφαλών, χοροί, πνευματισμός και... πόλεμοι.

Είς την σειράν των μεγαλύτερων νήσων του κόσμου, η Βόρνεο έρχεται τρίτη, μετά την Γροιλανδίαν και την Νέαν Γουίνεαν, με έκτασιν 740.000 τετραγ. χιλιομέτρων, ήτοι 15 περίπου φορές την έκτασιν της...

Το Βόρνεο είναι μία από τας ολιγότερον εξερευνηθείσας χώρας του κόσμου, ένεκα των δυσκολιών, τας όποιες παρουσιάζει ή διεσώσει εις το έσωτερικόν, και της άγριότητας των κατοίκων.

Το έδαφος είναι πλούσιώτατον εις μέταλλα και αδάμντας. Είς το Βόρνεο έχει εύρεθί ένας από τους μεγαλύτερους αδάμντας του κόσμου, βάρους 367 γραμμαρίων, άνήκει δε εις τον ίθαγενή ηγεμόνα του σουλτανάτου του Μαζαν. Είς την νήσον αυτήν υπάρχουν επίσης και πολυάριθμοι χρυσωρυχεία, εις τα όποια οι φλέδες του χρυσού εύρισκονται οκεδόν επί της επιφανείας του εδάφους και τα όποια είναι διασκορπισμένα καθ' όλην την έκτασιν της χώρας. Δυστυχώς όμως οι υγιεινά συνθήκες της χώρας δεν είναι καθόλου ευνοϊκά δια τους Ευρωπαίους, δι' αυτόν δε τον λόγον ή έξωγαλήν ουσίαν του φυσικού πλούτου του Βόρνεο ένεργείται εις μικράν μόνο κλίμακα, πλην της εκμεταλλεύσεως του πετρελαίου, το όποιον ή έξωγαλήν πύλην κατά τα τελευταία έτη.

Καίτοι το Βόρνεο διασκήζεται υπό του Ίσθμιον, ή θερμικότητα δεν είναι πολύ υψηλή, κυμαίνον μέταξύ 25 και 38 βαθμούς. Το κλίμα όμως εις τα παράλια είναι υγρότατον και ένεκα των άπείρυντων τεματίων, άνθυμεινόντων, ίδιως δια τους Ευρωπαίους.

Το έσωτερικόν της άπείρυνται αυτής νήσου, κοράντος εις ή πολυπληθέστατα εις ή φυλή των Νταϊάκ. Μεταξύ αυτών και των Πούαναν, μιας άλλης μεγάλης φυλής, υπάρχει μεγάλη διαφορά. Οι Νταϊάκ είναι μάλλον πολιτισμένοι και εύφρονες, εν αντιθέσει προς τους Πούαναν, οι όποιοι έχουν μίαν πρωτόγονον εύθειαν. Οι τελευταίοι είναι οι κάτοικοι του δάσους που σπανιότατα έρχονται εις επαφήν με τας ευρωπαϊκάς εγκαταστάσεις. Ός κυνηγοί και ως τεχνίται είναι έμπειρότατοι, άγνοούν όμως έντελώς την άξιν του χρήματος.

Ένα από τα προσφιλέστερα φαγητά των είναι τα ποντίκια, εις ύφισμένην εποχήν, κατά την οποίαν τα ποντίκια είναι άφθονα και ...παχεία, συγκεντρώνονται τα μέλη της φυλής, διαίρυνται εις ομάδας, όληζονται με ζύλα και άλλα αντικείμενα κατάλληλα διά κτύπημα και ξεκινούν. Το κυνήγι διεξάγεται με μανιαν. Άνασκάνουν κάθε πέτραν και ψάχνουν κάθε τρύπαν, όπου είναι δυνατό να υπάρχουν ποντίκια. Σκοτώνουν και μαζεύουν τα μεγάλα και παχεία, ενώ τα μικρά και άδύνατα τα αφήνουν να μεγαλώσουν διά τον έπόμενον χρόνον. Σκοτώνουνται κατ' αυτόν τον τρόπον εκατοντάδες ποντίκια, όλοκληρα καλάθια γεμίζονται και τότε πλέον οι ομάδες εύχαριστομένους, γυρίζουν εις τα χωρία των. Επακολουθεί το ψάγμα των ποντικών και το άγνισμά των. Είς όλες της γυναις βλέπει κανείς ίθαγενείς να τρώγουν μισθώσαντες ποντίκια, τα όποια άποτελούν δι' αυτούς εν από τας όρεκτικώτερα φαγητά.

Οι Πούαναν, αυτοί οι... πιθηκάνθρωποι του Βόρνεο, περιφέρονται μέσα εις τα δάση από τας πλέον έλωδες εκτάσεις μέχρι των ύψηλότερων κορυφών με μεγάλαν εύκολιαν και ταχύτητα. Ζούν εις όρδας από 30 έως 40 άτομα, οι όποια πλανώνται ανά τα δάση. Όπλισμένοι με τόξα και δηλητηριώδη βέλη, είναι επικίνδυνον έχθροι καταβάλλοντες και τα μεγάλα ακόμη θήρια, όχι τόσον χάρις εις την δύναμιν, όσον εις την πονηρίαν των. Οι Πούαναν δεν έχουν καμμίαν πρόδραψιν διά το μέλλον, δεν έχουν κανέν ζών εις την διάθεσιν των, όταν δε θέλουν να περάσουν έναν ποταμόν, κόπουν μερικά δένδρα, κατασκευάζουν τοιούτοτρόπος μίαν πρόχειρον οκεδίαν, την οποίαν εγκαταλείπουν μόλις πατήσουν εις την αντίπεραν όχθην. Οι Νταϊάκ όμως όπως και οι Πούαναν έχουν ένα τρομερόν πάθος να παίρνουν τα κεφάλια των ζωντανών ανθρώπων. Όσο περισσότερα κεφάλια ζωντανών έκοβε ένας ίθαγενής, τόσο περισσότερα δικαιώματα είχε να νυμφευθί και να γίνη αρχηγός οικογενείας. Το έθιμον αυτό που έκόσμιζε εις χιλιάδας τον θάνατον, τείνει ευντυχώς να εξαφανισθί κατόπιν των ατυχημάτων μετράν που έλλήθησαν και τα όποια οι ίθαγενείς εροδόθησαν από έμφυτον σεβασμόν προς την δικαιοσύνην και την ιδέαν της τιμής. Οι ίθαγενείς πιστεύουν ότι μεσα εις τα κρυνία μένει το πνεύμα των άνθρώπων και ότι το πνεύμα αυτό φέρει χαράν και ευτυχίαν. Γι' αυτό και έπίδεικνουν βαθύν σεβασμόν προς τα κρυνία. Τους άπευθύνουν τους καλύτερους λόγους και τα παρακλούν να πείσουν τους συγγενείς των να έλθουν εις την περιοχή της φυλής διά να κόψουν και αυτών τα κεφάλια και αμείψω τοιούτοτρόπος ή δύναμιν και ή ευτυχία της φυλής.

Πρό πενταετίας ακόμη, ενώ περπατούσε κάπου άνύποπτος, έδέχεσθ σίφνης ένα δηλητηριασμένο βέλος. Προήρκετο πάντοτε από έναν διώκτην κεφαλήν. Σήμερον το κακό αυτό εξέλιπε οκεδόν, χωρίς εις ένα σωρό τεχνώματα και έξυπνα μέτρα που έλαβεν ή κυβερνήσις του Βόρνεο.

Ένας ποντικός του Μπόρνεο, από σπορά που τρώγουν με δουλίαν οι κάτοικοι.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ήραία σύζυγος

—Γιατρέ δεν αισθάνομαι καθόλου καλά. Ο σύζυγός μου άνηπυχεί πολύ για την ύγεια μου.

—Μα σάς λέω δεν έχετε απολύτως τίποτα. Να είσατε βέβαια, ό-τι ο σύζυγός σας θα πεθάνη πριν από σάς. Σας το διαβεβαίω.

—Α, μερλί γιατρέ. Είμαι πολύ εύχαριστήμενη. Μήπως όμως αυτό μου το λέτε μόνο για να χωρώ ;

Του την έσκασε

Ο ζυγνάρφος στον πελάτη που έπικέπτεται την έκθεσή του : — Που λέτε τον περασμένο χρόνο κέρδισα από τα έργα μου πάνω από έκατό χιλιάδες φράγκα

Ο έπισκέπτης. — Πολύ καλά, για έναν νέον ζυγνάρφο σάν κι εσάς. Ορελίς όμως να σάς πω, πως δεν είμαι άγοραστής, αλλά έλεγκτής της εφορείας...

Στην χώρα των διαζυγίων

—Εκείνος. — Πιστεύω άγαπη μου να μπορούσαμε να ζήσουμε με 25 δολάρια την βδομάδα :

—Εκείνη. — Βγάλε τις άδειες του γάμου και κάνουμε μία δοκιμή για μία βδομάδα !

“Αν είναι για τόσα...”

—Σο δίνω ένα εκατοστάρικο να μου πουλήσεις αυτό το σκυλί. —Λυπούμαι πολύ, άνήκει όμως στην γυναικά μου που θάρχησι τα κλάματα απ' τον καμύμ της. “Αν θέλεις να μου δώσεις δυο εκατοστάρικα, την αφήνουμε να κλαίη όσο θέλει...”

Παράξενο!

Μαμά. — “Οχι. Τοτό, σού έπα-ναλαμράν για δεκάτη φορά πως δεν θα σού δώσω ούτε δεκάρα για ν' άγορασθώ ούτε.

Τοτός. — Δεν μπορώ να καταλά-βω τότε γιατί ο μπαμπάς λέει. πως αλλάζεις γνώμη κάθε δυο λεπτά!

Παραδοξολογία

—Πότε ένας συγγραφέας είναι ά-ξιος του όνόματός του ;

—Όταν ριψοκινδυνεύει να γρα-ψή επάνω σενα θέμα πραγμα-τιών που δεν καταλαβαίνει ο ίδιος κ-νοντις, να πιστεύει πως δεν τα καταλαβαίνετε σεις...

Το ένα θυμίζει το άλλο

“Η σούζονα. — Κόπταζε πως τα κύματα της θάλασσας διαδέχονται το ένα το άλλο χωρίς τελειωμό.

“Ο σύζυγος. (μετανοητικά). — “Απαράλλαχτα σαν τους λογαρια-σμούς της μοδίστρας σου !

“Υψος άφηρημάδας

“Ο άφορημένος καθνητής άνε-δάνει στο λεωφορείο με το ένα χέρι πίσω από το πακέτο. Με το άλλο πιάνεται απ' το λουρί για να διατηρή την ισορροπία του.”

—Ο εισηράκτης πλαισιάζει για να ζη-τήσθ το αντίτιμο του εισιτηρίου.

—Θέλετε να σάς βοηθήσω, κύ-ριε ;

—Είσθε πολύ υπαρκτωτικάς, λέει ο καθνητής με άνακούσιση.

“Εχετε την καλωσύνη να κρατή-σετε το λουρί... όπου να πάω τα λεφτά από την τσέπη μου !

“Ερχονται χωροφύλακες ! Κρύ-ψου γρήγορα πίσω από το φανά-ρι !... ”

Τα μυστήρια του σύμπαντος... ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΚΡΥΝΑ ΑΣΤΡΑ ;

Πώς περιέγραφαν άλλοτε οι σοφοί τους κατοίκους του “Άρεως.

Και σήμερα ακόμη παρ' όλης τας τεραστίας προόδους που έπέτελεσε ή έπιστήμη, οι ειδικοί άποφενούν να δώσουν μία κατηγορηματική άπάντησι στο άγνυνώδες ερώτημα, αν οι ασ-στηριώδεις κόσμοι τ' ούρανού κατοικούνται από ανθρώπους, ή έστω και από ανθρώπιμοιρα τέρατα... Κανείς έπιστήμη δεν τολμά στην έποχή μας ν' άποφενώθι για ένα τόσο σοβαρό ζή-τημα, γιατί τού έλπειν οι άποφενώσεις, τας επικριρήματα, επί των όποιων θα στριφθή ή σκεπτική γνώμη του.

Όστόσο, πρό 70 περίπου έτών, δυο σοφοί έπιστήμονες, ο Χέρσελ και ο Άργανκ, δεν έδωσαν να πούν και να υποστη-ρίξουν ακόμη μετά βεβαιότητος, ότι κι' αυτοί ο ήλιος κατοί-κεται !... Σ' αυτό το χρονικό όμως διάστημα που πέρασε από τότε, ή αστρονομία έκανε τεραστίες προόδους. “Όλοι μας π. χ. γνωρίζουμε σήμερα ότι οι κλιματολογικοί όροι της σελήνης είναι τέτοιοι ώστε να μη μπορή να ζήσθ ο' αυτή κανέναν οργανισμό. Και τούτο γιατί λείπει από τη Σελήνη ή θερμικότητα και ή ύγρασις που άπαι-τούνται για να άναπτυχθί μία ζώσα ύπαρξις.

“Όσον αφορά τον “Άρη, οι ειδικοί σήμερα λέγουν ότι δεν άποκλείεται να κα-τοικηται, γιατί ή άτμόσφαι-ρά του είναι πλούσια εις υδρατμούς που συντελούν εις την άνάπτυξή της ζω-ής και στή βλάστησι των φυτών.

“Η “Άφροδίτη πάλι κι' ο “Έρμης, οι όποιοι βρίσκον-ται πολύ κοντά στον “Ήλιο δεν έχουν ακόμη έπαρ-κώς παρατηρηθί από τους άστρονόμους. Γενικάς ό-μως επικρατεί ή γνώμη ό-τι είναι άκατοικίτοι.

“Όσο για τον Κρόνον, τον Ουρανόν, και τον Πε-σειδάων (ή θεός των σπο-στερέρωμν βρίσκεται πολ-ύ μακριά από τον “Ήλιο και λαμβάνουν έλαχιστή ποσότητα φωτός απ' αυτόν) δεν έπι-τρέπει την άνάπτυξή της ζωής σ' αυτούς.

“Αν ή έπιστήμη άρνείται ή διατάζει να παραδεχθί ότι οι μεγάλοι πλανήται του ούρανού είναι κατοικημένοι, πολλοί ευ-ράνταστοι συγγραφείς και ζωγράφοι έποκατέστησαν σ' αυτούς πλάσματα της ιδίκτης των έμπνεύσεως. “Έτσι, όταν παρ' πολ-λά έτών οι άστρονόμοι άνεκάλυσαν επί του πλανήτη του “Άρεως μερικές πελώριες εύθειες γραμμές, τις όποιες και έ-ξέλασθον ως διώρυγας, πολλοί διανοημένοι υπεστήριξαν άμέ-σως μετά φαντασμού ότι οι διώρυγες αυτές συνένωναν τις μεγάλες θάλασσες του “Άρεως με τους έμπορικώς λιμένας του !... Και όταν έπίσης κατόπιν μαθηματικών ύπολογισμών, οι ειδικοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ή πυκνότης του βάρους είναι τρεις φορές λιγώτερη στον “Άρη παρά στή γη και ότι έ-νας άνθρωπος που θα έζύνιζε στή γη 70 κιλά, στον “Άρη δεν θα έζύνιζε περισσότερον από 26 κιλά, οι ίδιοι έμποροι φαντα-σμοποιών υπεστήριξαν ότι οι κάτοικοι του “Άρεως θα μπορού-σαν να κάνουν τεράστια πηδήματα, λόγω της ελασρότητος του σώματός των, να διανύσουν διαστάσι άπό άποστάσι 100 μέτρων μ' ένα πήδημα... Οι άφελείς έπίστευσαν σ' αυτά τα παραδοξόλο-γηματα κι' έβρισαν τα μάτια τους από την κατάρλη. Τού κά-κου οι έπιστήμονες τους έλεγαν να μη δίδουν προσοχή στα μωβήματα. Τα φανταστικά παραιύδια είναι πιο εύχάριστα στον κόσμο από την ψυχρά έπιστημονική αλήθεια.

“Ο Βερναδίνος ντε Σαιν - Πιέρ, ο θάνατος συγγραφέας του “Παύλου και της Βιργινίας” περιέγραψε με ζωηρά χρώματα τον κόσμο του πλανήτη “Άφροδίτη. Φρονούσε ότι οι κάτοικοι της εύτυχισμένης αυτής χώρας δεν έκαναν άλλη δουλειά πα-ρά να... χορεύουν. Οι κάτοικοι της “Άφροδίτης, λέγει σοβαρώ-τητα ο Σαιν Πιέρ, σάν να τους είδε με τα μάτια του, είναι στο άνάστημα όμοιοι περίπου με μάς. “Άλλοι βόσκουν μεγάλα κο-πάδια προβάτων στα βουνά και περνούν την τριεστιασίμην ζωή των βοσκών, και άλλοι πάλι ζούν διαρκώς κοντά σε μαγευ-τικές ακροθαλασσιές, φαρμακούν, πίνοντας, γλεντώντας, τρα-γουδώντας και κολυμπώντας... Θεία κι' όνειρεμένη ζωή, αλή-θεια ! Με τη διαφορά ότι ή ζωή αυτή υπήρχε μονάχα στή γόνι-μη φαντασία του συγγραφέως.

“Ο Δρ Χούμφρυ Νταίβι παρουσιάζει τους κατοίκους του Κρόνου ως ανθρώπους που μπορούν να κυκλοφορούν και στον άέρα με τη βοήθεια έξη πτερών από μεμβράν. Οι κάτοικοι του Κρόνου είναι χρώματος ροδίτου και γαλανού και τρέφον-ται άποκλειστικώς με άέρα. “Από αυτής της άπόψεως μπορού-με να ζηλεύσουμε την τύχη τους!

“Ένας Γερμανός άστρονόμος, βασίζόμενος στο γεγονός ότι οι μεγάλοι πλανήται Ζεύς, Ουρανός και Ποσειδών δέχονται έλαχιστή ποσότητα Ηλιακής θερμότητος, κατέληξε στο συμπε-ρασμα ότι οι κάτοικοι των πλανητών αυτών έχουν τεράστια μάτια, τα όποια... άποθηκεύουν άρκετό φως για να μπορούν να βλέπουν για κάμποσο καιρό ! “Όσον αφορά τας ομαγμάτι-κας διαστάσεις, οι κάτοικοι του Διός—κατά τη γνώμη του Γερμανού άστρονόμου — έχουν ύψος 5 μέτρων, οι δε του Ποσειδών-τος... 57!

Οι κάτοικοι του “Άρεως έχουν κατά τους σοφούς ύψος διπλάσιον οκε-δόν του ανθρώπου...

ΝΑΥΑΓΙΟ

—Και τώρα που λες πρέπει να περιμένουμε να περάσει κανένα καράβι για να μας πάρει.

Καθαφική ποίηση

Γυρισμός του 'Οδυσσέως

Σαν βγής στο γυρισμό για το Πατήσιο να εύχεται να ναι μακριά ο δρόμος πολλός κόσμος στη στάση να περιμένει ώστε να νιώσεις μέσ' το τραμ μια τέρφη Παραδείσια. Νά εύχεται να ναι μακριά ο δρόμος

και θολικό πολύ να είναι το θηλυκό που θα κηρύξει στον σου μεσ' το τραμ. Έχουν πολλά τέτοια θηλάει 'Αθηνά. Κι' αν βρεις μικρή την διαδρομή ή Πάουερ δεν φταίει. Έκλεινε σου έδωσε τ' ώραίο 'αζίδι Σου έδωσε τον ώραϊον συνωστισμόν. —'Ο πόθος απάντων άριστε — κι' όλα αυτά με δύσμου δραστές μονάχα, θρέ άχάριστε....

Κ. ΒΑΦΗΣ

—Θέλαμε ένα ζευγος παπουτσια από. —Γυναίκα; —'Οχι, για τη γυναίκα μου.

ΕΠΙΘΕΦΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ναυτικά γεγονότα στην 'Αθήνα μας την δόλια. Ναυμαχία εις του Ρούφ εις Σφαγεία και Σεπόλια.

Πλήρης γεγονότων ήτο η παρούσα εβδομάδα. Ναυτικός παρατηρήθη όργανός εις την 'Ελλάδα. 'Η 'Αθήνα μετεβλήθη εις Μεσόγειον αιώως κι' αυτοκίνητα και κάρρα έδρασαν υποδρυχίως.

Έκ Πολυγώνου απέπλευσε στόλος εκ πλειστών πλοίων και έπεσθη αυθωρεί κατά των Σεπολίων. Μία ναυμαχία τρομερή συνήθη εκ του πλησίον στών κόλπον της όδου Φερρών και της όδου Λιοσίων. 'Ο άμαχος ο πληθυσμός μέσος στην λάσπη έτάπη και μία μικρή έφωναζε: —Σ κ ά φ η ! Βοήθεια, σ κ ά φ η ! Και πράγματι μέσ' τα νερά

και την βοήν του ώκεανού με τριάντα μιλία έπλεε. Μιά... σ κ ά φ η πλουταριού. Και μία το ρ π ί λ λ η έφάνηκε μέσος εις όλα τ' άλλα, μα όπως διαπιστώθηκε ήτανε μία... μπουκάλα.

Σκάφη βαρέα έδρασαν εις Μέτς και 'Ιλισόν σύμφωνα με την ναυτικήν σύμβαση της Νυόν. Έδρασαν ντρένιγ με... τρουλέ και καταδρομικά και θωρηκτά... τετράτροχα καθώς και μερικά κάρρα, που ρόλον έπαιζαν ως... κ α ρ ρ α δ ρ ο μ ι κ ά... Και τέλος κάθε συγγραφείς μεγάλος και ατάκτικος που είν' ακαδημαϊκός έπαιζε ρόλο... νάρκης.

—Τώρα θα μπορέσω να βάλω ή συχη την μπουνάδα μου.

Το Λαϊκόν Πανεπιστήμιον

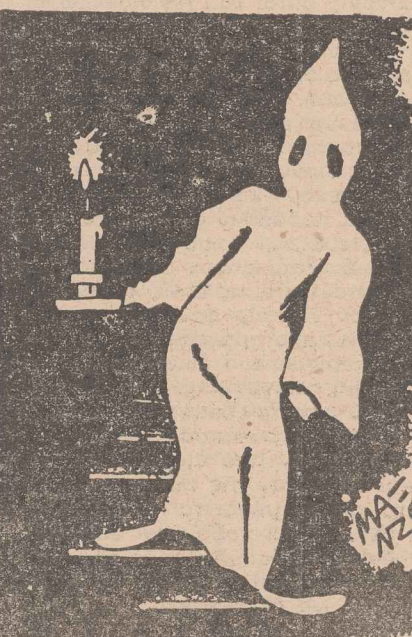
Άπαραίτητες Ιατρικές συμβουλές

—'Αν έχετε πονοκέφαλο και πόνους στών αυχένα λύτε μερικά σταυρόλεξα είνε ένα κι' ένα... —'Αν έχετε κούραση και στίς δυο άριδες πηγαίνετε σε χορόν και χορεύετε με άτσαμους. —'Αν έχετε ρευματισμούς αυτοκίνητον αγοράστε. Κι' αν έχετε κρουαζιέρα μία όσον αταρικής οελλος του «'Εργου» διαβάστε. —'Αν έχετε ισχυρά ταξιδεύετε με την Πάουερ όρθιοι κι' αν έχετε όχημα αποκτήσατε πεθεράν να σας τον κοψη αυθωρεί. —'Αν έχετε την μανίαν ακαδημαϊκός να εκλεγείτε το ταγάρ που συνιστά αυτόν πούταν στα κάτεργα αυτόν τον κατεργάρη.

ΠΑΤΕΡ ΓΥΜΝΑΣΙΟΣ

Τα τέσσερα λεπτά... έκείνης.

Έκείνος. — Σέ περίμενα δυο ό-λόκληρες ώρες. Έκείνη. — Δέν έχεις δικιο να θυμάμαι. Σέ είχα προειδοποιήσει πως θ' άργήσω τρία-τέσσερα λεπτά...

Τό φάντασμα: Νά πάρη ό διάβολος... Πολύ ακοτάδι κάνει. Άρχισέ να φοβάμαι.

Αεροδυναμικά

Η ΜΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΚΥΡΙΕΥΣΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ήταν ένα κομφοτένχημα κινούμενον που έρενεάρισε άπότομα και άραξε στο κράσπεδο του δρόμου. Κομφοτιαγμένο λεβρί, με την μουσοδάα που προτεταμένη άνίσχυα καθώς όσφραίνεται τον άέρα και την ούραν του που πέφτει με γάριν σε άνοικτή καμπύλη, δέν θά έσταματούσε τόσο άνάσφρα. Έλεγε πως ή ασφαλτος ήταν άπό πούπουλα.

—'Ανοίξε ή κρυσταλλένια πόρτα του κι' εκάτεθηκε στόν δρόμο ό αεροδυναμικός κύριος. Μας έκύτταξε για ένα δευτερόλεπτο μέσος άπό τόν μονό, όπως ό Ζεύς θά έκυττούσε τις ταπεινές ανθρώπινες ύσφρες άπό τόν ύψους του 'Ολύμπου. Δέν είχε τίποτε τόν κοινό μαζί μας. Δέν μπορούσαν να συμπίσουν πούθενά τά χαρακτηριστικά μας. Αυτός ήταν αεροδυναμικός. Έμεις όλοι πεζοί. Μας έχωριζε τόν γύμνα όλοκληρον ετών κι' άς ήταν ένα δέμα μονάχα ή άπόστασις. Έπρόσεξα. Έκεί στην γωνία του κεντρικού δρόμου έπερίμενε μία λιγερή σιλουέτα. Τά δροσερά τριαντάφυλλα του προσώπου της έγλύκανε ένα χαμόγελο.

—'Ηλθεσ Τότη; —Δέν άργησα; —Καθόλου.

Κι' όστερα ή σιλουέτα έσκυψε λιγάκι, άπλωσε τόν γοβάκι της στό άπαστράπτον μαρπιέ κι' εύρέθηκε χωμένη σε καναπέ άπό έλεοδά. Έκλεισε σε λιγάκι: ή κρυσταλλένια πόρτα πίσω άπ' τόν αεροδυναμικό κύριο. Και τόν κομφοτιαγμένο λεβρί έκίνηθη κι' έχάθηκε μυρίζοντας την ασφαλτον με τόν μακροβόλο τόν ρύγχος.

Πώς τόν έθάμβωσε ό γορός τών περαστικών τόν άθηνάϊκο πεζοδρόμιον! Είσα θέλγματα να παρακολουθούν όπως έκυλούσε κι' έξαφανίζονταν με άσυγκράτητον θαυμασμόν κι' άκουσα χείλη να τόν πλέκουν τόν έγκωμιο:

—Μωρέ άμάξι! —Κούκλα! —'Αεροδυναμικό είνε!

—'Α, αυτά τά αεροδυναμικά! Δέν είνε άλλως μέσος μεταφορικά. Δέν είνε μέσος συγκοινωνιακά. Μή διασφαιμείε! Είνε υπάριξ των άλλων. Τό θρόισμα της μηχανής των είνε ό παλμός της καρδιάς της έποχής μας. Τί θεακτική κομψότης! Έχουν την ευγένειαν στό ύφος τους και στη φόρμα τους την άρμονία της γραμμής. Έχρηάστηκε να περάσουν πολλές γενεές αυτοκινήτων, άπειρες μάρες να μεσουρανήσουν και να σβώσουν, να δούν την δόξαν της άκμης και της παρακμής σειρά όλόκληρη άπό προπατέρους τους, για να βγί αυτό τόν άριστούργημα της ράτσας των.

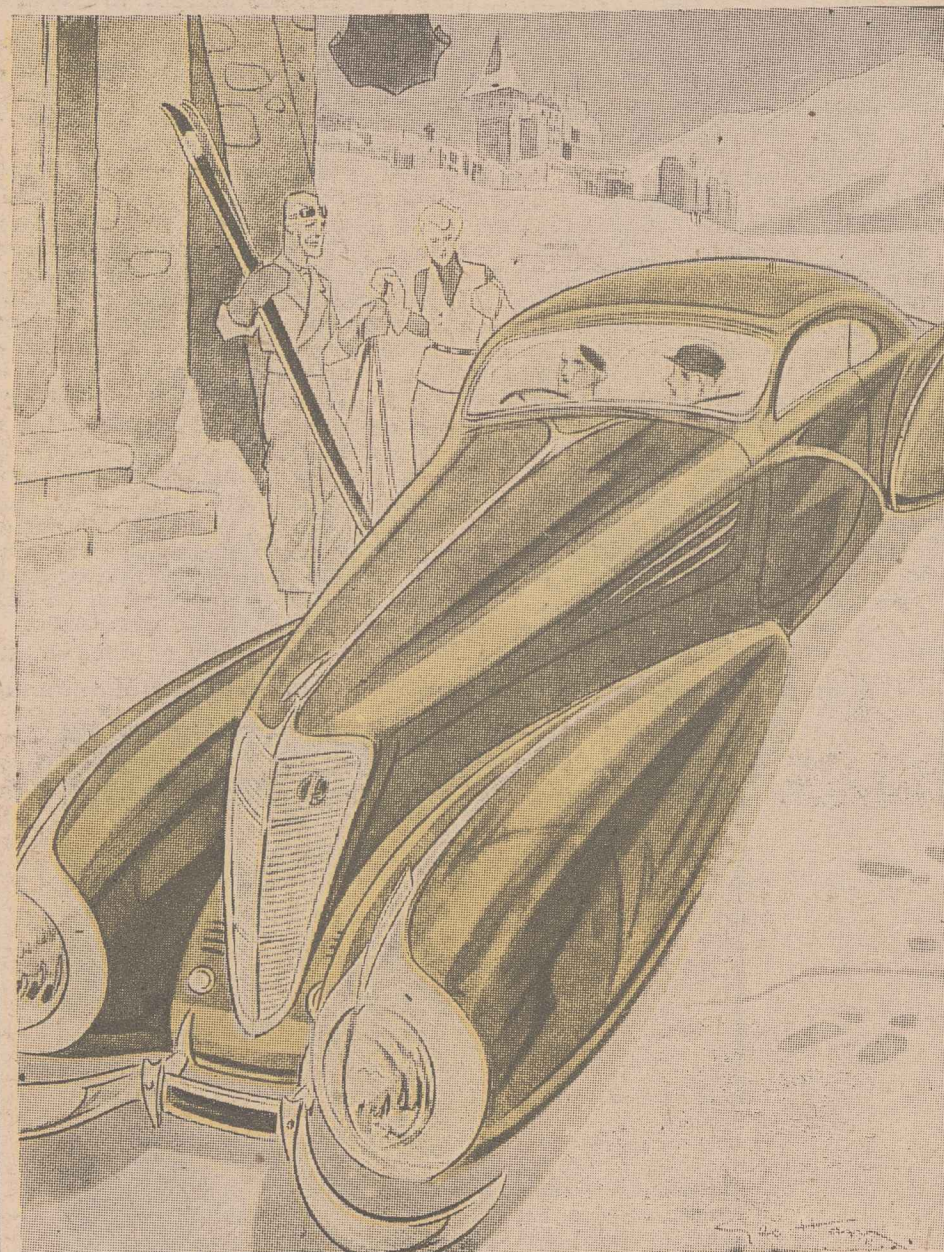
Ποιάς ν' άνθξή στην γοητεία του; Αυτός ό αεροδυναμικός κύριος που είνε σύνθεσις ανθρώπου και αυτοκινήτου έκποσπεί τόν γλυκύτερον τύπον τού έποικού αιώνας. Είνε ένας άνθρωπος που άποτελείται άπό αυτοκίνητον. Χωρίς τόν δεύτερο συστατικό του είνε μηδέν. Μαζί μ' αυτό είνε τόν πάν. Έχει έγγίσει την κορυφή της σύγχρονης πρόοδου κι' έπηρε τόν άέρα της.

—'Εστάθηκα εκεί στην άκρη του δρόμου και παρακολουθούσα αυτήν την λαμπο- τάν αεροδυναμικών κι' ήθελα να φωνά- ξω:

—Γιά σταθήτε, κύριε! Μία στιγμή παρακαλώ! Ποιάς εί- σθε έσείς πού άλωνί- ζετε την ασφαλτο μ' αυτή την φτερωτή σας ρόδα που κατα- θροχθίζει τόν διά- στημα και σκίζετε με τόν νικελίνιο ρύν- χος τά σπλάχνα τού άνέμου; Τί έκπρω- πείτε; Άπό τού έρ- χεστέ; Πού πάτε; Μά ως πού να πώ την πρώτη λέξι έγί- νοντο καπνός, άέρας πνεύμα, φαντάσμα—

τα που έξανειμζοντο κι' έξαερόντο στό θάθος του δρόμου — κομφοί δαίμονες που έκυλούσαν σφυρίζοντες στην ασφαλ- το! Τους έλέεστε; Είνε οι μοντέρνοι 'Ιπ- ποκένταυροι που έκφράζουν τόν πνεύμα της έποχής. 'Ο,τι έπεχείρησαν να πούν

αεροδυναμικές κυρίες! 'Ανθρωποι και μηχανές που έχει συγχωνώσει ή έποχή μας σ' ένα άριστούργημα γραμμής και φόρμας. Έμπήκατε, κύριε, στό νήμα του; Και νομίζετε ότι έμεις, δόκλιρη ή χορεία τών κοινών θνητών που άλωνίζο-

Στά χιονισμένα βουνά, όπου άρχίζουν τά χειμερινά σπόρ, εδώμενες παρέες καταθά- νουν με λιμουζίνες που έχουν έκπληκτικές και άπίθανες φόρμες...

οι περασμένοι αιώνας με τόν άργον ρυ- θμόν της σφής σκέψεως, ότι έπάρχον να συλλάθουν με τόν καλασιάν της φαντασίας των, αυτοί τόν λένε και τόν δια- τύνον με την γλώσσαν της ταχύτη- τος. Αυτή είνε ή φιλοσοφία τους κι' ή ποιήσις του. Θεύουν! Στόν Πιγγο της φυγής έχουν συνοψίσει όλες τις συγκινή- σεις και τις έξάρσεις του ανθρώπου. Τρε- χάτε να τούς πιάσετε!

Είνε οι αεροδυναμικοί κύριοι! Και οι

με τόν πεζοδρόμιό με τά δυο ποδαράκια που μάς έγάρισεν ό 'Υμιστος, ζούμε στην έποχή μας; Θά ήταν πλάνη φοβήρη άν μάς έπερνούσε παρόμοιο πράγμα άπ' τόν μυαλό. Ζούμε στό παρελθόν! Ναι, ζούμε τόν άέρα μονάχα της έποχής μας, τόν άντίπαλο της ποιήσεως της που έγγίλει την άκοήν μας σάν άρμονία που φτάνει από άλλους κόσμους. Περνά από μπρο- στά μας με τόν πυρετό τόν κόνιτρ που δείχνει τά όγδόντα χιλιόμετρα και τόν

πολύ-πολύ να μάς πιτοίλιση με τόν νερό τού δρόμου που έξακοντίζει ή να μάς σπράξω με την σκόνη της. Κι' όταν στή ή γυαλιστερή νικέλινη μουσοδά της μάς θή μπροστά της μάς μεταφέρει αίσιας στό μηδέν!

—'Ο πεός τών ήμερών μας είνε τίποτε. Είνε κάτι, μάλλον, έκτός τόπου και χρό- νου, που αιώρείται εις τόν μεταίχημον τού χθές και τού σήμερα. Έπιθώσις άνθρώ- που τού Μεσαίωνα που κατά τύχην εύ- ρίσκεται και περπατά, ζή και κινείται στό πεζοδρόμιό τού είκοστού αιώνας. Χρεάζεται ν' άπλώσης τόν πόδι σου στό μαρπιέ της αεροδυναμικής, να δάψης μπροστά την ήμι-άν-μωρ, να νιώσης κάτω άπό τά πόδια σου την μέση της περιστρεφούνης ρόδας για να περάσης τις πόλες της έποχής μας και να πολιτο- γραφής πολιτή τού είκοστού αιώνας. 'Ο,τι πηγαίνει άργά άνήκει στό χθές. Τό σήμερα είνε ό Πιγγο.

Δέν ξέρω για τους άντρες. Άλλά τά θηλυκά που έχουν πιά εύαίσθητα τά αίσθητήρια αισθάνονται εύδύς την γοητεί- αν τού αεροδυναμικού. Γυναίκα ένάρετη που θά ήμπορούσε ν' άντιπαθή εις την ακατανίκητη έλιν τού Καζανόβα, δύσ- κολα θά ήμπορούσε ν' άντιδράση στην γοητεία τού αεροδυναμικού. Άλλοτε οι άνδρες κατακτούσαν τόν θήλυ με τόν προ- σωπικό τους θέλητρον. Σήμερα κατα- κτούν με τόν θέλητρον της μηχανής. 'Η μέθη της ταχύτητας είνε ό μεγαλύτερος έμμοιασμός. Κι' οι κύριοι που κάθονται στό βολάν δέν έχουν να κουρασούν εις αισθηματισμούς. Άφίνουν την μηχανή τους να μίσηση —τά λείει όλα τόσο στα- ράτα και καλύτερα στή. Και πρό παν- τός τόσο άποτελεσματικότερα.

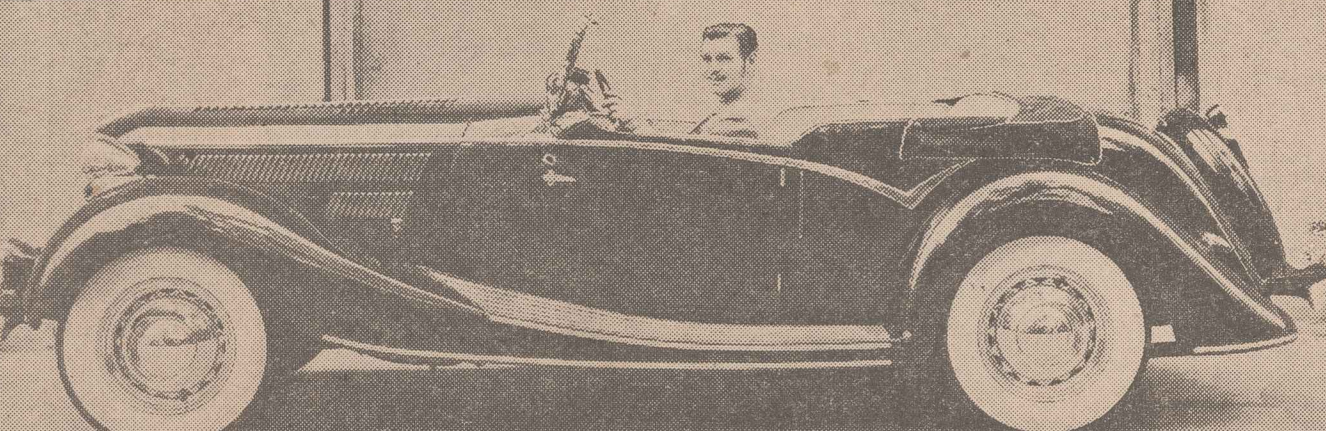
Κι' αυτό γιατί; Διότι άπλόστατα τόν αυτοκίνητο έχει έπιδράσει δαδύτατα στή ζωή τού σύγχρονου ανθρώπου. Έχει με- ταδώσει την ταχύτητα του και τά αερο- δυναμικά του στίς σκέψεις και τά αίσ-θηματά μας. Μία καινούργια τάξις ηθ- λέων έχει δημιουργηθή. Τά αεροδυναμι- κά θηλυκά. Είνε αυτά που έχουν μπί έν- τέλει στο νήμα της έποχής. Έχουν ά- ποτινάξει την σκέψιν και την κρίση ως έάρος ένοχλητικό και ζούν με δράση πε- ρισσότερο παρά με σκέψιν. Μιλούν προ- τού σκεφθούν. Ένεργούν προτού προφτα- σουν να τόν συζητήσουν. Είπαν οι σοφοί άνθρωποι τών περασμένων έποχών: 'Η γλώσσα να μη προτρέχη τού μυαλού. 'Ο αεροδυναμικός έδίδασε να προτρέχη ό- χι μονάχα ή γλώσσα άλλα και ή πρά- ξις. Δέν έχει καιρόν να συζητήση ή έ- ποχή μας. Της τόν άπορροφά όλόκληρον ή δράσις, που είνε ένέργεια και ταχύτης. 'Εται ύπάρχουν κορίτσια αεροδυναμι- κά. Κυρίες αεροδυναμικές. Αισθηματά αεροδυναμικά. Έρωτας αεροδυναμικός. 'Ο είκοστός αιών έπηρε μία τερασσία φαλλίδα και έκοψε τούς προλόγους. Στή θέσι των έδωκε τόν αεροδυναμικό αυτο- κίνητο που τρέχει μετά μουσικής. Γιατί έχει και ραδιόφωνον μαζί του για την ύ- πόκρουσιν τών αεροδυναμικών έξομολο- γήσεων.

—Μέ πόσα χιλιό- μετρα την ώρα μ' ά- γαπας; —Μέ έκαστό. —'Οχι ταχύτερα; —Παρακαλώ. Ζα- λίζομαι. —Νά σταματήσω- μος.

—Μά ναί... άν φτάσαμε στή γκαρ- σονιέρα.

Έκεί είνε τόν τέρ- μα όλων τών έρώ- των, όλων τών έπο- χών και τών αιώ- νων. Ρομαντικόν τε και αεροδυναμικόν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Κατάστιλνες κύριες σέ παράδοξα σκά ματα διασχίζουν θριαμβευτικά τούς δρόμους και άφίνουν έκθάμβους τούς πεζούς.....

ΞΕΝΑ ΙΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΟΙ φλέγες ύψωνόνταν θρυμπικές. Τό σπiti του φερνάντο καίγανταν. Κόσμος πολλός είχε συνεντρωθή γύρω κι' ο ίδιος στεκόταν σ'ε μιά γυνίκα κι' εκύτταζε σ'άν χαμένους την γυνίκα, που δεν μπορούσε να την συγκρατήσει τίποτα.

Ήταν φοβερό. Οι φλόγες δεν κατέφαγαν τό σπiti μόνο του φερνάντο, αλλά και τη γυνίκα και τό παιδί του. Ήσαν κλεισμένοι μέσα στο δωμάτιό τους και κανείς δεν μπόρεσε να τους σώσει.

Κάλεσαν τον φερνάντο στην άστυνομία και του υπέβαλαν μερικά τυπικές ερωτήσεις. Δεν ήξερε πώς προεβλήθη η γυνίκα. Και δεν μπορούσε να καταλάβει, γιατί η γυνίκα και τό παιδί του, δεν κατάρθωσαν να σωθούν. Τά λόγια του ήσαν μιά και συγκεκριμένα κι' ο πόνος ήταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό του.

—Μέ κτύπησε πολύ σκληρά η μοίρα, έλεγε σ'άν να παραμιλούσε: πολύ σκληρά. Και τώρα έμεινα στον κόσμο μονάχος.

Όλοι σεβάσθηκαν τό σπαραγμό του και μάλιστα δοκίμασαν να τον παρηγορήσουν.

—Ο πόνος μου δεν γιαιρεύεται με λόγια! τους άπαντούσε. Κι' είνε τόσο μεγάλος, ώστε κανείς δεν μπορεί να τον φαντασθή.

XXX

Πέρασαν πολλά χρόνια. Ο φερνάντο άρρώσθηκε βαρεία και όταν βρισκόταν στα τελευταία του, αίσθανόταν ότι ακατακτιπ άνάγκη να εξομολογηθή. Να! Ήθελε να έμπιστευθή τό μυστικό, που του άκουγε τό σπiti. Ήθελε να ήή τό κριμά του. Κάλεσαν ένα παπά κι' ο φερνάντο, όταν έμεινε μονάχος μαζί του άρχισε να του λέει με σθυσμένη φωνή:

—Είμαι, παπά μου, ένας άμαρτωλός άνθρωπος. Ένας χαμένος. Ξέρω πώς δεν θα μου δώσει την εύχά σου, όταν

Ένα φέμμα

Τό πιε κάτω φέμμα, έθραυσέθη εις ένα διαγωνισμόν, προς θράξουν το καλύτερο κατ... αλθροφαντερότερο ψευδούς. «Στην κομψότητα του Σούσφ, ζούσε μιά γυνίκα μου που πέθανε σ'ε ηλικία 35 χρονών.

Σ' άλλη τη ζωή της κατοικούσε σ'ε μιά καλύβα με δύο δωμάτια. Τό ένα τό χρησιμοποιούσε για τραπεζαρία και τό άλλο, στο οποίο γαρούσαν μόνο δύο κρεβάτια, τό χρησιμοποιούσε για κρεβατοκάμαρα.

Η γυνίκα μου εκείνη ήταν πολύ καθαρή. Τόσο καθαρή ώστε σγεδόν κάθε μέρα άσπριζε και τά δύο δωμάτια. Έτσι, όταν πέθανε, η κρεβατοκάμαρά της, είχε στενέψει τόσο από τό πάχος των στρωμάτων της ασέβουτο επάνω στους τοίχους, που δεν χωρούσε παρά μόνον ένα κρεβάτι.

Ο ψευδολόγος αυτός άνομαζόταν Τζών Μάργουελ, σπουδαστής του Πολυτεχνείου Νέας Υόρκης Άγγλικής καταγωγής.

ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ

...δεν μπορεί να κάμει
δαμάτα.

Γιά τον λόγον αυτόν
άκριδώς η πούδρα
ΠΟΜΠΕΪΑ δαμάτα
δεν σ'ε υπόκειται. Σ'ε
υποαγειται μόνον πληρ
ικανοποίησιν, επειδή
της πούδρας ΠΟΜΠΕΪΑ
ή ποιότης και ή λεπτότης
είναι πάντοτε σταθερές.

30 χρόνια τώρα και
σ'ε όλον τον κόσμο, όλο
και διαδίδεται με έπι
τυχία ή πούδρα

ΜΗΝΥΤΟΡ

L. T. PIVER - PARIS

σού πώ τό κριμά μου. Μά δεν μπορώ να σου τό κρύψω.

Ήμουν νέος, τότε, με την ψυχή γεμάτη άνειρα και έλπίδες. Όλος ο κόσμος χαίρομελούςε μπροστά μου και νόμιζα πώς δεν υπήρχε ο δόλος κι' ή πικρία. Ήμουν τόσο άφελής.

Ο πατέρας μου, που ήταν άρκετά πλούσιος, φρόντισε να με σπουδάσει κι' άνιευρόταν να μου βρή μιά άμορφη και τίμια γυνίκα, να με παντρεύη. Έγώ είχα ριχτή στις διασκεδάσεις και νόμιζα πώς δεν θα παντρευόμουν ποτέ, πράγμα που δεν τόκρυβα κι' από τον πατέρα μου' κι' αυτό τον λυπούσε πολύ.

Μιά μέρα συνήντησα ένα παλιό μου φίλο, που έλειπε με την οικογένειά του, στο έξκετρικό από πολύ καιρό. Με κάλεσε στο σπίτι του κι' έγώ πήγα. Έκει γνώρισα και την Λυδία, την αδελφή του. Ήταν μιά σγηννευτική γυνίκα, μελαχροινή, με μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια και μαλλία ολόμαυρα. Δεν ξέρω, αλλά έμεινα μπροστά της έκστατικός.

Η άμορφή της με βύθισε σ'ε σκέψεις και μ'έκαναν ν'αλλάξω ιδέες. Η Λυδία, μιά έξζηνη γυνίκα, κατάλαβε τον θαυμασμό που μου προκάλεσε και φρόντισε, με τον τρόπο της να τον δυναμώσει.

Χωρίς να τό πολυσυλλογιζόμ, πήγα και την άλλη μέρα στο σπίτι του φίλου μου. Η Λυδία μόλις είχε γυρίσει από τον περλίπατο και καθόταν μόνάχη στον κήπο, πράγμα που πολύ μ'ε ευχαρίστησε. Κάθισα κοντά της, της μίλησα για πολλά μυσάμνια ζητήματα και, τέλος, χωρίς να ξέρω που βρήκα τό θάρρος, της είπα πώς την άγαπούσα.

Με κύτταξε μ'ένα παράξενο χαμόγελο και μου άπάντησε: —Κι' έγώ σ'ά αγαπώ! Αυτό δεν τό περίμενα. Τά λόγια της βούζαν για πολύ ώρα σ'ε αυτά μου και

δεν μπορούσα να συνέλθω από την έκπληξη. Έκείνη που ένοιωσε την ταραχή μου, ήλθε πιο κοντά μου, μ'αγκάλιασε και με φίλησε.

—Ό! πώς μου φάνηκε αυτό τό φίλ! —Λυδία, με κάνεις ευτυχισμένο, της είπα κι' άρχισα να την φιλώ κι' έγώ παράφορα.

Βρισκόμαστε πιά μαζί κάθε μέρα. Πηγαίνουμε και καθρεφτιζόμαστε στα νερά της λίμνης κι' έκει λέγαμε τά λόγια της αιώνιας άγάπης μας.

Φυσικά πήραμε την άπόφασι να παντρευτούμε. Όταν τό άνάγγειλα στον πατέρα μου, δεν ευχαριστήθηκε καθόλου. Με κύτταξε έπίμονα με τό άγαρό του βλέμμα, μου χείδισε τά μαλλιά και μου είπε:

—Θέλεις να παντρευθής την Λυδία; Μα έγώ έχω άκούσει, πώς δεν είνε καθόλου καλό κορίτσι.

Θύμωσα. Τά μάτια μου άστράψαν και άπάντησα:

—Είνε συκοφαντίες, πατέρα. Η Λυδία είνε τό καλύτερο κορίτσι του κόσμου.

—Ο πατέρας μου δεν έπέισθη, αλλά και δεν ήθελε να με λυπηθή. Άφού άγαπούσα τόσο την Λυδία άς την παντρευόμουν. Άς ήμουν μόνο προσεκτικός. Τόν διαβεβαίωνα πώς δεν έπρεπε να φοβάται για τίποτα και σ'ένα μήνα μέσα κάναμε τούς γάμους μας.

Καθίσαμε σ'ένα σπίτι ξεχωριστό κι' έκει στήσαμε την έρωτική μας φωλιά και περνάσα τις πιο ευτυχισμένες ημέρες της ζωής μου, πανευτυχής κοντά στην γυνίκα μου.

Σ'ε λίγον καιρό πέθανε ο πατέρας μου κι' ήμουν, κυριολεκτικώς, άπαρηγόρητος κι' αυτό. Μά ευτυχώς, έκείνες τις μέρες, ήρθε κάτι να με παρηγορήσει. Η Λυδία γέννησε ένα παιδί. Έν' άγγελούδι.

Έγινε κι' έγώ πιά πατέρας κι' είχα

πάθει ψύχαια με τό παιδί μου. Καθόμουν ώρες ολόκληρες κοντά του και τό χείδενα, ή έπαίζα μαζί του. Κι' ήταν τόσο άμορφο, τόσο χαριτωμένο, ώστε θεωρούσα τόν έαυτό μου τόν ευτυχέστερο πατέρα του κόσμου!

Πέρασε άκόμα λίγος καιρός. Ήμουν μόνος μέσ' στο σπίτι, ή Λυδία είχε πάει στους δικούς της και δεν ξέρω πώς μούρθε ή ιδέα να παραδιάσω την κλειδαριά και να φάξω μέσα στο σπυράκι της. Βρήκα μερικά γράμματα χωρίς ένδιαφέρον, μά κάποιον που ήταν στο βάθος, μου πρόκάλεσε την προσοχή. Τό πήρα και τό διάβασα. Έγγραφε στην Λυδία κάποιος λοχαγός, ο Χριστόφορος, που ήταν κι' αυτός παιδικός μου φίλος.

Και τί της έγγραφε; —Ό! αυτά έπi λέγει. «Λυπούμαι που βρίσκομαι τόσο μακριά σου. Σ'ε παρακαλώ μόνο να προσέχης πολύ τό παιδί μας, τό παιδί μου!»

Δεν μπορώ να πώ, παπά μου, τί ένοιωσα έκείνη τη στιγμή. Τά γόνάτα μου λυγίσαν και σωρίστικα λιπέμους στο πάτωμα. Όταν συνήλθα, έβδαια πάλι τά γράμματα στο σπυράκι, γιατί δεν ήθελα να καταλάβη τίποτα ή Λυδία. Σύνθηκα με βαρεία βήματα έξω από τό δωμάτιο και βρέθηκα κοντά στο παιδί μου. Τό κύτταξα απ'τό κεφάλι έως τά νύχια, με ένα θλέμμα έπίμονο κι' έρευνητικό. Πραγματικώς! Δεν ήταν παιδί μου! Δεν είχε τίποτε πού να μου μοιάζει, ενώ στή μορφή του έφερε άποτυπωμένη την σφραγίδα του Χριστόφορου.

Έκρυφα τό πρόσωπό μου στα χέρια κι' άρχισα τό κλάμα.

Πέρασαν λίγες μέρες, χωρίς να πώ τίποτα στην Λυδία. Προσπαθούσα να βρωθώ για την άπιστία της και τό κατάφερα. Όταν έλειπε, βρήκα μέσα στο ίδιο σπυράκι την άπάντησή της. Έγγραφε στον Χριστόφορο: «Όλα κοντά στον άνδρα μου μου φαίνονται βαρεία και μόνον ή άνάμνησις σου μ'ανάκουφίζει. Εύτυχώς που υπάρχει τό παιδί και διασκεδάζει την πληξί και την μοναξιά μου. Και να ήες! Όσο μεγαλώνει, τόσο περισσότερο σου μοιάζει».

Μούρθε τρέλλα. Ένοιωθα τόν πόθο να έκδικηθώ την Λυδία και τό παιδί, που ήρθαν να με ξεγελάσουν, να την έκδικηθώ σκληρά. Όσο την άγαπούσα πριν, τόσο την μισούσα τώρα, όπως και τό παιδί. Δεν ξέρω πώς μου φαίνονταν πώς με κυτούσε τώρα έχθρικά κι' άπέφευγε τά χέρια μου. Είχα γίνει θηρίο. Και μιά νύκτα, κλειδωσα την Λυδία και τό παιδί της μέσα στο δωμάτιό τους κι' έβδαια στο σπiti μου φωτιά. Όταν φούντωσαν οι φλόγες βρήκα έξω κι' άρχισα να φωνάζω. Έτρεξε πολλός κόσμος, αλλά δεν στάθηκε δυνατόν να τους σώσουν. Κάπνισαν άνα τό ποντίκια και δεν ένοιωσα καμμία τύψη, καμμία συγκίνηση.

Αυτό είνε, παπά μου, τό έγκλημά μου. Πολύ βαρύ, γιατί στοίχισεν την ζωή δύο ανθρώπων. Ένός ένόχου κι' ενός άθώου!

Από τά μάτια του φερνάντο κυλούσαν άργά τά δάκρυα, καθώς και από τά μάτια του γέρου παπά.

ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Μωρέ μπράβο!

Τό περασμένο φθινόπωρο κάποιος άνομαζόμενος Πέτρος Ντυπλόν ένώ είχε κατά καιρούς άποκτήσει δώδεκα νόμιμες γυνίκες, ώστόσο είχε παντρευτή δέκα τρεις φορές.

Ο Ντυπλόν όταν ήταν νέος παντρεύτηκε κάποια Μαρία Μπάρτενε ή οποία άποδείχθηκε ότι ήταν άσπρη! Τόν έγκάλεψε και έκόλουθησε έναν έξάεθλό της.

Ο έγκαταλειφθείς σύζυγος δέχτηκε τό πλήγμα φιλοσοφικά και δοκίμασε την τύχη του συνάπτοντας... άλλεπάλληλους γάμους ώπου σ'ε ηλικία 36 χρονών είχε θάψει ο έθλιος έντεκα γυνίκες.

Μετά ένα χρόνο ο Ντυπλόν συνάντησε μιά πολύ άρτια ηλικιωμένη κυρία την όποια κορτάρισε και κατέκτησε.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν λίγες μέρες μετά τόν γάμο του, στο πρόσωπο της κυρίας Ντυμπτελέν, άνεκάλυψε την πρώτη του άγάπη, την Μαρία Μπάρτενε!

Φορέματα για δεσποινίδες

Πέρασε ή καλή ώραία εποχή που οι κοπέλες εξέλεγον τά φορέματά τους σύμφωνα με τό γούστο της μαμάς. Τώρα είνε εποχή της ανεξαρτησίας, δεν έχει πέσει ή γνώμη της μητέρας. Κρίμα γιατί τό γούστο είνε πολλές φορές ζητημα πείρας. Όμως, ποτε καλόν θα είνε να εκλέγη ή νεώτερη φορέματα χωρίς πολλά γανριώματα και να είνε βέβαιη ότι τό κέρως της θα είνε εξυφαισμένο.

Τά ιδέες 17-20 φορέματα από λαινάς μπλέ μαρίν, μανίκια σ'ε τόν πλεόν ζωφόρ, γελέκο μάλλινα στον τόνο των μανικιών καθώς και τό έπανάμορφο. Τό άνωτέρω φορέμα όπως είνε συνδυασμένο είνε άραιο και πολύ πρακτικό, διότι φοριέται και τό άπόγευμα. Καπέλο μικρό μπρεττόν από καστόρι, άόρεια βαθρυκωμια γκρενα άπλούστατο με γιάκι μικρό στρογγυλό από τό ίδιο ύφασμα, τό κοράσι σκηματίζει έμπρός μικρό άμπεροειδές μιντερό με κομψία. Μανίκια μακρά, Τό φορέμα σ'ε φοριέται και με τό άνωτέρω έπανάμορφο.

Τό κοστούμι της έκδρομής καφέ φούστα κυλόττα και ζακέτα μικρή θαθύκρωμη μαρόν. Μπλουζά ξεροέ ρινέ άσπρη, μπλε, κόκκινη.

Ταγίερ με ζακέττα τρία τέταρτα μακρός, σ'ε χρώμα κόκκινο βαθύ, γιάκις μικρός και τέσσαρες τσέπες από τό ίδιο ύφασμα με στερή μάντια από άστρακάν. Σύνολον σ'ε τύπο άμινι, φούστα και ζακέττα θαυοειδής με μπλουζά από μεταξινό θαυο με χρώμα φούζας σκηματίζει μανίκια κινούν σκεδιασμένα με ζούρ, γιάκις σουρμένο.

XXX

Νέα ύφασματα

Όλες οι βραδύνες τουαλέτες είνε, όπως ξυμμετε, μακρές, φαρδέες προς τό κάτω, ως έπi τό πλείστον, με ούρες και βολανάκια. Παρεπρήθη κάποια τάσις να κονταίνουν τά βραδυνά φουστάνια έμπρός, αλλά δεν εύρέθηκε κομμία να ακολουθήσθι αυτήν την ιδέα τρώπια της μόδας. Γιατί ή μοντέρνα γυνίκα φαίνεται ότι δεν ένοεί με κανένα τρόπο να παραιτηθή από τά μακρά φορέματα. Άπό έκατονητατίας, περίπου, δεν παρεπρήθη τόση χρήση ύφασμάτων φουρού, τόση άσθονία πλαιοσέν, βολάν, ρίς κλπ.

Ο ταγίερ είνε τό πλεόν εύνοημενον ύφασμα για βραδύνες τουαλέτες. Γενικάς άρέσουν πολύ έφετος τό σκληρά μεταξινό, όπως ο ταγίερ και τό άλμυρτερον σκληρά, όπως τό μούρ, τό σιρέ, τό πικέ.

Τά εφεταμένα έλασρα και διαφανή μεταξινό, είνε με τέτοιον τρόπον κατασκευασμένα, ώστε δεν είνε πλεόν φλού. Ένεφανίσσαν π. χ. στα πρώτα σκεδια της άπεναντι σελίδος μας, όπου έπάνω σ'ε ένα φόρεμα από μαρκαίν μαυρο, τό έξω μέρος του μαρκαίου είνε διακοσμημένο με μιά λουρίδα από καμψή, άσπρη με την λουρίδα που κλείνει τό φορέμα. Τό δεύτερο σκεδια π: άπεναντι σελίδος μας παρουσιάζει ένα άλλο είδος μαρκαίν, που σφίγγουν στους άμους και στους καρπούς, άφίνοντας φαρύ τό μεταξύ διάστημα τό όποιο είνε έργασμένο με χοντρές νερύρες.

Χαριτωμένα είνε τά σκεδια των μαρκαίων που δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτήν. Έξ άριστέρων προς τό δεξιά, τό πρώτο δείκνει ένα είδος μαρκαίν άποτελουμένων από δύο μέρη: Τό έπάνω άποτελει συνέκλειον του κορσά από μαυρο λαινά, τό δέ κάτω είνε φουσκωτό, έργασμένο με νερύρες. Στο δεύτερο σκεδια τό μαρκαί έχει σήμα ραγλάν και στολίζεται από μιά σειρά σιντεφένιων κουμπιών που άνεβαίνουν από τόν καρπό στον ώμο. Στο τρίτο σκεδια τό μαρκαί είνε για φορέματα άπογευματινά. Άποτελούνται άπο ένα υπερτάκι έμφυσημένο στον ώμο και έμπρός άνοιχτό, άφίνοντας ελεύθερο τό μπράτσο. Τέλος τό τέταρτο παρουσιάζει μιά άλλη παραλλαγή της ρεγκλάν φόρμας με ένα κοντό και φαρύ μαρκαί, διακοσμημένο με μεταλλικά κλίπς.

Μια νέα φάσις που πρόκειται να κομοληθή, ή διαρκής μεταβαλλόμενη γυνίκαει κομψωσις. Η πλεξίδα του παιαίου καλού καιρού, επανέρχεται έν θριψμό διά να πλαισιώση τά μοντέρνα γυνίκαει κεφάλια, όπως και τά κεφάλια των γιγιγιάδων μας.

Χαριτωμένες κρεασίον της Μάνκου Ροϋφ που επεδείχθησαν εις τό τυήμα μόδας της Διεθνούς Έκθεσεως των Παρισίων

Τά μαρκαία

Ίδιαιτερη σημασία στα μαρκαία δίδει έφετος ή μόδα. Όλα είνε μακρά, με λεπτό ποανιές, έργασμένα με νερύρες, με δίπλες και πολλά κεντηματά. Πολύ συνήθίζεται ή φόρμα ραγλάν. Εκείνο που δίνει πολλές παραλλαγές στα μαρκαία είνε ή τάσις που έχουν όλα να άνεβαίνουν προς τό κοράσι, Πολλά έχουν διαφορετικό τόνο από τό κοράσι, όπως π. χ. στο πρώτο σκεδια της άπεναντι σελίδος μας, όπου έπάνω σ'ε ένα φόρεμα από μαρκαίν μαυρο, τό έξω μέρος του μαρκαίου είνε διακοσμημένο με μιά λουρίδα από καμψή, άσπρη με την λουρίδα που κλείνει τό φορέμα. Τό δεύτερο σκεδια π: άπεναντι σελίδος μας παρουσιάζει ένα άλλο είδος μαρκαίν, που σφίγγουν στους άμους και στους καρπούς, άφίνοντας φαρύ τό μεταξύ διάστημα τό όποιο είνε έργασμένο με χοντρές νερύρες.

Χαριτωμένα είνε τά σκεδια των μαρκαίων που δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτήν. Έξ άριστέρων προς τό δεξιά, τό πρώτο δείκνει ένα είδος μαρκαίν άποτελουμένων από δύο μέρη: Τό έπάνω άποτελει συνέκλειον του κορσά από μαυρο λαινά, τό δέ κάτω είνε φουσκωτό, έργασμένο με νερύρες. Στο δεύτερο σκεδια τό μαρκαί έχει σήμα ραγλάν και στολίζεται από μιά σειρά σιντεφένιων κουμπιών που άνεβαίνουν από τόν καρπό στον ώμο. Στο τρίτο σκεδια τό μαρκαί είνε για φορέματα άπογευματινά. Άποτελούνται άπο ένα υπερτάκι έμφυσημένο στον ώμο και έμπρός άνοιχτό, άφίνοντας ελεύθερο τό μπράτσο. Τέλος τό τέταρτο παρουσιάζει μιά άλλη παραλλαγή της ρεγκλάν φόρμας με ένα κοντό και φαρύ μαρκαί, διακοσμημένο με μεταλλικά κλίπς.

Καλή συμπεριφορά

Η ΑΦΕΛΕΙΑ

Είνε δυστυχώς πολλοί εκείνοι, οι όποιοι, θέλοντας να δείξουν άφέλειαν εις τους τρώπους, μπαίνουν εις ένα ξένον σπίτι και παρουνιάζονται εις την οικοδεσποιναν με τά χέρια εις τις τσέπες, ή τό πολύ συγκρατώντας τα δάκτυλά τας άκούσαν ή άν καλύτερα για να χαιρετήσουν!

Άλλοι, άκομη χειρότεροι, κορεύουν με τό ένα χέρι εις την τσέπη, ούτως ώστε ή ντύση των αναγκάζεται να τους κρατή από τόν καρπό. Και άλλοι κινούνται τό ίδιο άκόμη και εις τό φαγητό!

Όλοι αυτοί ξεκινούν ότι ο άνδρας άφείλει να συμπεριφερται με σεβασμόν προς τας κυρίες, να τας χαιρετά με μίαν έλαφράν ύποκρίσι, ή άκόμη καλύτερα με ένα χειροφιλήμα.

Κατέλην, πρέπει να τό (ψάλλωμε) εις εκείνους που κανόνισαν παντού, όπουδήποτε, χωρίς να ζητούν προσηγομένους την άδειαν. Θα κουρασθούν πολύ άν πριν άναφούν τό ταγίερ των, είπουν ένα «Επιτρέπεται!» εις την οικοδεσποιναν, ως αντιπροσώπων όλων των παρευρισκομένων!... Θα τελειώσω με μίαν σύστασι προς μερικάς κυρίες: να πιάσουν να έκφεράουν με δυνατόν φανήν τόν θαυμασμόν των για ένα ήθοσιό ή τις έτιμύσεις των από τό έργο, εις μίαν άίδυσαν κινηματογράφου ή θεάτρου. Άν έδωσαν τό κομμένο σκεδια έκείνων οι όποιοι τας άκούσαν ή άν καλύτερα ήμυροθούν να διαβάσουν τας σκέψεις των, δεν θα εξέφραζαν πιά ποτέ τας κρίσεις των έτσι δημοσία!

Νουβωτέ και μοντέλλα

ΟΙ Παρισίνοι ράπται λανθάρουν:

Σκιαπαρέλλι: τόν έρωτα υπό τύπον... κλίπ από μετάλλο, τά πτερά του μεταλλίου έρωτάς και τό μορσίον τόν από διαμάντια.

Μαρόελ Ροσάς: κορδέλλες βελούδινες μπλέ βιολε και κόκκινο βουργουνσίας άποτελούν την νέα μπλουζά του ταγίερ.

Σκιαπαρέλλι: Γιά βρόδυ ζακέττα, γάντια, τσάντα, συντονισμένα από λαμέ άσημένια, κεντημένα με παγιέτες. Κοπελλιέρες θαυμασίας έμπνεύσεως από λουαίρι ρός ή από λαμέ κοστωζέκο με κορδελλιέρες συντονισμένες.

Μάγγυ Ρούφφ: Μία τελεία άπομίμηση μπουκέτου μενεξέδων από παγιέτες μώλ και πράσινες.

Μολυνέ ένα φιάγγο με πολλά δεσίσματα από βελούδο πράσινο, συμπληρώνει την βραδυνή κομψωσι.

Μαινιμποσέ: μακρά γάντια από νιθιανή μπρίκ.

Σκιαπαρέλλι: Γόδες Ντιρεκτουάρ από σεβρώ μπλέ-σιέλ, συγκρατημένες με κορδέλλα στενή σατέν, ή όποια περνιέται σταυρώτα και δένει φιάγγο. Ή άνωτέρω γόδα προυποθέτει έξαιρετικην κομψότητα ποδών.

Σανέλ: Τок βραδυνά γαντριωμένα με πτερά σ'ε χρώμα μπλέ σιέλ και μώλ. Είνε πολύ πρακτικό.

Ζακ Χέιμ: κασιόν έκδρομής από γούνα καστόρ μπέζ συμπληρωμένο με γιάκι στρογγυλό από λαινάς μπέζ δεμένο σ'ε φιάγγο. Γάντια από λαινάς καφέ συνδυασμένα με καστόρ. Γάντια βραδυνά από βελούδο μαυρο με μαρκαία από ρενάρ άρζαντέ, ώστε να συνδυάζονται με τό βραδυνό μαυρο φορέμα και την κάπ από ρενά.

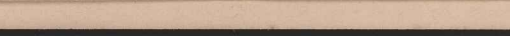
Μαινιμποσέ: Γάντια και εσάρια από νιθιανή ρινέ μπλέ μαρίν, πράσινη και γκρενά. Βραδυνά καπιούν από τούλλι μαυρο με πούα ρός, σκηματίζεται με τρία βολάν, τά όποια πλαισιώνουν θαυμάσια τό πρόσωπο, ή μικρή κάπ, δεμένη με φιάγγο ρός.

Και άλλη άμερικανική μόδα. Ένα θαυμάσιο έπανάμορφο από χονδρό μάλλινο ύφασμα σουίτ που τό συμπληρώνει καπέλλο χαρακτηριστικής ιδιορρυθμίας. Τό μοντέλλο εσάρια έκείνης εις την έκθεση του όικου Άνσθελ εις την έκθεση.

Σάλλυ

Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΧΙΤ ΟΥΤΣΟΥΚ

Στ' ατύα μου ἐρχόταν τὸ κελάρυμα νερού και τὸ δροσερό τραγοῦδι ἐνός κοριτοῦ.

Βρίσκομαι στ' ἄπάνω μέρος μιᾶς μαρμάρινης σκάλας πού τὰ κάταπρα σάν τὸν ἀφρό σκαλοπατίας τῆς χυνόντουσαν στήν πρσινάδα ἐνός περιβολίου. Ἀπό μία χρωματιστή φακοτὴ πόρτα, χυνοῖαν πολὺχρωμο τὸ φῶς, κι' οἱ σταγονίτες τῆς προῆτης πᾶνι, πάνω στίς τριαντάφυλλες μέ τὰ κάταπρα τριαντάφυλλα πού στολίζουν τὰ κάγκελά τῆς, φεγγοδοῦσαν στίς πρώτες ἀχτίτες τοῦ ἡλίου σάν διαμάντια.

Τὰ δροσερά χεῖλιά πὸν λέν τὸ τραγοῦδι λές και φωνάζουν ἐμένα.

Ἀπό μέσα μου μιά φωνὴ μοῦλεγε:

—Εσένα ζητᾷ τὸ κορίτσι αὐτό. Πήγαινε! ἢ στέκεσαι, πῆγαινε!...

Ἀρχισα σιγὰ— σιγὰ νὰ κατεβαίνω τὰ σκαλοπατία και τὰ πράσινα φύλλα και ὅλα τριαντάφυλλα, σερνόντουσαν σὲ πρόσωπό μου. Σάν τελειώσαν τὰ σκαλοπατία κάτω στὰ πόδια μου, ἐστρέψα ἀριστερά.

Βρίσκομαι σ' ἓνα κόσμο, ἀπὸ φύλλα, λουλούδια, χρώματα κι' ἀρώματα.

Τὸ συντριβάνι μιᾶς μεγάλης μαρμάρινης δεξαμενῆς πὸν εἶνε στὴ μέση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ περιβολίου, πετὴ ψηλὰ τὸ νερὸ τῆς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς δεξαμενῆς φάνηκε νερώνισα, μέ τὰ γέρια ἀπλωμένα πρὸς τὰ μένα μιά παιδούλα.

Ἦταν κάτασπρη σάν τὸν κρίνο.

Μὲ γυμνά μπράτσα, ξυπόλυτη, περπατοῦσε πάνω στήν ἄμμο σὰ νὰ πετοῦσε.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἔβγαине μιά φωνή σὰ χαχανιστὸ μὰ ποῦμοιαιε και με τραγοῦδι.

Σὰ με πλησίασε, σταμάτησε. Τὰ χρυσόσθανα μαλλιά τῆς ὑπελγίεντο σ' αὐτὸ κοίταξες, κρεμνόντουσαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς.

Εἶπα θυβιστὴ μέσα στὰ μάτια τῆς σὰ σὸ βάθος ἐνός ὠκεανοῦ.

Στὰ ἔξωρα ρὸς χεῖλη τῆς τὸ τραγοῦδι εἶχε τελειώσει.

—Εσένα περιμένα, πάμε! μοῦ εἶπε.

Τὴν κῦτταξε ἀπορώνας ἀν ἦταν μιά παιδούλα ἢ ἓνα ὄριμο κορίτσι.

—Εἴλεπα μιά μικρούλα, πὸν κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ φῶρέμα τῆς μολὶς διακρινόντουσαν τὰ ἀσχημάτιστα ἀκόμη στήθη τῆς.

Μὲ κῦτταξε στὰ μάτια.

—Εἴμαι τὸ ταῖρι σου, πάμε.

Στριμώθηκε σὸ πλεύρο μου και μοῦ πιπασε τὸ χέρι. Ἀρχισαμε νὰ περπατοῦμε δίχως ν' ἀκούγονται τὰ ὄρημάτα μας.

Ἀνοιγοντας τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τοῦ περιβολίου δῆγκαμε ἔξω.

Ἐκεῖ μὰς περιμένα ἓνα ἀσημένιο ἀμάξι ζευγμένο σ' ἓνα κατακόκκινο ἄλογο. Παίρνοντας τὴν στήν ἀγκυαλιά μου πή-

δεξα μέσα. Τὸ ἀμάξι μὰς ἀρχισε νὰ τρέ-
χι σ' ἓνα καταπράσινο δρόμο. Ἡ παιδού-
λα, ἐγάζοντας ἀπὸ μιά σακκούλα πὸν
εἶχε σὸ χέρι τῆς χουφτιές-χουφτιές χρυ-
σάφι, ἀρχισε νὰ τὸ σκορπᾷ στὸν δρόμο
ποῦμενε πίσω μας.

Τὰ μαλλιά τῆς σερνόντουσαν σὸν πρό-
σωπό μου κι' αἰσθανόμουν ἀπάνω τους
τίς μυρωδιές ὀλων τὸν λουλουδιῶν.

Τὰ κόκκινα ἄλογο κυματίζοντας τὴ μα-
κρὰ χαίτη του, τρέχει διασχίζοντας τὸν
ἀέρα μέ τὸ ἀστραφτερό του σῶμα.

Τὰ χαντάκια και τίς ρεματίες πὸν τυ-
χαίνον σὸν δρόμο μὰς, τίς περῶμε πε-
τώντας. Τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου δὲν ἀκού-
ονται.

Τὸ κεφάλι τῆς παιδούλας ἔχει γύριε
σὸν στήθος μου.

Τὴ ρώτησα:

—Ποῦ πάμε, ἀγαπημένη μου;

Σηκώνοντας ἑλαφρὰ τὸ κεφάλι τῆς μὲ
κῦτταξε. Ὑστερα μοῦδεῖε μὲ τὸ χέρι
τῆς ἓνα σημεῖο μακρυνὸ και μοῦει:

—Στὸ παλάτι μου, πάμε, ἀγαπημένη
μου.

Δὲν τὴν ξαναρώτησα πιά τίποτε ἄλλο.
Πηγαίναμε γιὰ τὸ παλάτι τῆς.

Μακρὰ, ἀρχισαν νὰ φαίνονται κατὶ
ἀψηλά θουναί με τίς κορφές χιονισμένες.
Αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἐμοῦσε σάν σὲ παρα-
μῶν... Ἡ παιδούλα πρᾶξε τὰ κεφάλι
τῆς ἀπ' τὸ στήθος μου κι' ἡ ἀνάσα τῆς
χαίδερε τ' ατύα μου σάν ἓνα γλυπρὸ ἀε-
ράκι.

—Κλείσε τὰ μάτια σου ἀγαπημένη μου.
—Γιατί;

—Μὴ ρωτᾷς...

Ἐκλείσα τὰ μάτια μου. Αἰσθανόμουν
ἓνα γύρω μυρουδιές λουλουδιῶν. Στὸ
πρόσωπό μου σερνόντουσαν μαλακά κλα-
ριά κι' ἓνα δροσερὸ ἀνοϊστακό ἀέραν
μὸν χάιδερε τὰ μαλλιά. Ἀκούα ἓνα γύ-
ρω τὰ ρούκια νὰ κελάρυζον.

—Αὐτὸ τὸ παραμυθένιο ταξίδι πόσο ὀ-
στάξες δὲν ξέρω.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε. Ἀκούσα τὴ φo-
νὴ τῆς ἀγαπημένης μου.

—Ἀνοίξε τὰ μάτια σου, ἦρθαμε...

Ἀνάμεσα στίς πρσινάδες φάνταξε
σάν ἓνα τριαντάφυλλο ἓνα παλάτι ἀπὸ
ρὸς μάρμαρο.

—Εἶδα δικὸ σου τὸ παλάτι αὐτό;

Μὲ κῦτταξε χαμογελώντας.

—Ὅχι.

—Τότε ποῖναθὸ εἶνε;

—Καὶ τὸν δύνω μα...

—Ἐσκυφα και τῆς φίλησα τὰ μαλλιά.

—Σοῦ ἀρέσουν τὰ μαλλιά μου;

—Ἐσοῦ ἀρέσεις. Τὰ μαλλιά σου μοῦ
ἀρέσουν πὸν ἔχουν τὴ μυρουδιά τῆς γλῶ-
νης. Τὰ μάτια σου μοῦ ἀρέσουν πὸν ἔχουν
τὸ χρώμα τῆς θαλάσσης, τὸ ὄμμα σου,
πὸν ἔχει τὴν ἀπαλότητα τοῦ κρίνου.

Μ' ἀκούε χαμογελώντας κι' ὕστερα:

—Ἐλα, μοῦ εἶπε. Νὰ πάμε μαζί στούς
καθρέφτες.

Μ' ἐπιασε πάλι ἀπ' τὸ χέρι. Λίγο πα-
ρατέρπα φαίνόντουσαν κατὶ δεξαμενές ἀ-
πὸ ρὸς μάρμαρα.

—Ποῦ εἶνε οἱ καθρέφτες, ἀγαπημένη
μου;

Μοῦ ἔδειχνε τίς δεξαμενές.

—Ἐκεῖ εἶνε.

Μέσα στίς δεξαμενές κολυμποῦσαν κύ-
κνοι κι' εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερολούουδα.

Πλησιάζαμε σὲ μιά ἀπ' αὐτές και στα-
θήκαμε στήν ἀκρὴ τῆς.

—Κύττα! μοῦ εἶπε.

Ἐσκυφα ἑλαφρὰ και κῦτταξα μέσα.

Ἦταν στρωμένη ἓνα γύρω και κάτω με
καθρέφτες. Καὶ καθὼς κυτοχτήκαμε μέ-
σα στούς καθρέφτες, ἡ παιδούλα φαίνό-
ταν δίπλα μου σάν ἓνα φουλι, δίπλα σ'
ἓνα κυπαρίσσι.

—Θέλεις νὰ κολυμπήσουμε;

—

Ἐκαστε στήν ἀκρὴ τῆς δεξαμενῆς κι'
ἀρχισα νὰ ξεμπλέκη τὰ μαλλιά τῆς.

Καὶ σάν ξεμπλέχτηκαν κείνα τὰ ὑπέ-
ροχα μαλλιά τῆς, εἶχαν σκεπάσει τὸ σῶ-
μα τῆς σάν ἓνα ὕψωμα ἀπὸ χρυσόξανθο
μετάξι. Ἐβγαλε τὸ λεπτὸ φῶρέμα τῆς
καὶ πῆδηξε σὸν νερὸ.

Οἱ καθρέφτες εἶχαν κατακοιματισθῇ.
Τὸ χρυσόξανθο κεφάλι χάθηκε γιὰ μιά
στιγμὴ μέσα σὸν νερὸ κι' ὕστερα ξανα-
πρόβαλλε πάλι σάν ἓνα φουλι πάνω ἀπ'
τὸ νερὸ.

—Ἐλα κι' ἐσοῦ.

Εἶχε κόψει μερικά ἀπὸ τὰ πλατεῖα
φύλλα τὸν νερολούουδων και μοῦ τὰ
δινε.

—Καὶ μ' αὐτὰ νὰ σκεπαθῇς ἐσοῦ...

Ὅταν γυνοῦμουν, ἐκείνη εἶχε χαθῇ
πάλι μέσα σὸν νερὸ.

Πῆδηξε σὸν νερὸ. Τὴν ἀρπαξε ἀπ' τὰ
μαλλιά και γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἐφεύγη και
νὰ τὴν ἔχω πάντα σὸν πλευρὸ μου τὰ ἰ-
λίσια ἀπὸ τὸ μπράτσο μου. Πάνω ἀπ' τὸ νε-
ρὸ σὰ κύκνοι και κάτω ἀπ' τὸ νερὸ σάν
τὰ ψάρια κολυμπήσαμε...

—Κουρσάτηκες;

Τὰ μάτια τῆς γλυκόγεργαν ἀπὸ τὴν
κούρσισα.

—Νὰ δοῦμαι! μοῦει.

Κάναμε στήν ἀκρὴ τῆς δεξαμενῆς κι'
ὁ ἡλῖος εἶχε στεγνώσει ἀμέσως τὰ μαλ-
λιά τῆς.

Ντυθήκαμε.

—Τώρα νὰ σοῦ δείξω τὸ παλάτι μου.
Μ' ἐπιασε πάλι ἀπὸ τὸ χέρι. Περπατοῦ-
με σιγὰ-σιγὰ. Σάν ἦρθαμε στήν πόρτα
τοῦ παλατιοῦ, σταμάτησε και θγάζοντας
ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἓνα μικρὸ χρυσὸ κλει-
δί, ἀνοίξε τὴν μεγάλην πόρτα.

—Ἄκουα προτοῦ μὲν μέσα, κατὰλαβᾷ
πὸς δὲν εἶμασταν μονάχα οἱ δύο, γιατί
τὴ μεγάλη αἰθουσα τοῦ παλατιοῦ με
τούς μαρμαρινούς στύλους, με τούς τοί-
χους τούς κεντημένους, με χρυσὰ μωσαϊ-
κά, σηκώθηκε ἓνα κοπάδι ἀπὸ κατὶ μι-
κρόσσημα περσιτέρια πὸν τὰ μάτια τους
πετοῦσαν φωτίες.

—Μὲ γέλασες, τῆς εἶπα.

Γέλοῦσε.

Μοῦ φαίνονταν σάν νὰ ὀνειρευόμουν. Τὸ
κεφάλι μου στριφογύριζε.

Ἀφ' οὗ περάσαμε ἀπὸ κατὶ μεγάλες αἰ-
θουσες, ἀπὸ κατὶ χαμηλοτάθονα και μι-
στηριώδη μέρη, σταθήκαμε μπροστὰ σ'
ἓνα θαυμάσιο παραπέτασμα.

Δείχνοντάς μου τὸ κορδόνι με τὴν χρυ-
σὴ φούντα πὸν ἦταν δίπλα σὸν παραπέ-
τασμα, μοῦ εἶπε:

—Ὅτὸ τὸ τραβήξουμε μαζί.

Ἐπιασα τὸ κορδόνι κι' ὅσο τραβούσα-
με, τόσο κι' ἀνοίγε τὸ παραπέτασμα και
μπροστὰ στὰ μάτια μου ἀπλωνόντουσαν
ἄωροφιές πὸν ὦς τώρα δὲν τίς εἶχα ξα-
ναθῇ. Ἐκεῖ πὸν νόμιμα πὸς θέλεπα αὐτὴ
τὴ φῶρά τὴν πιά ὁμορπὴ αἰθουσα τοῦ
παλατιοῦ, ἔβλεπα ἓνα ὁρατὸν, ἓνα κα-
ταγάλανο ὁρατὸν με τ' ἀστέρια του, τὸν
ἡλιο του και τὰ σύννεφά του.

—Τὶ ὀρατὰ πὸν εἶνε! εἶπα. Μήπως εἶνε
δνειρο;

Δὲ μ' ἀπάντησε. Μὲ κῦττοῦσε χαμογε-
λώντας.

—Θέλεις νὰ πάμε ἐκεῖ ψηλά;

—Μὰ πρέπει νὰ πετάξουμε.

Ἡ ἀγαπημένη μου τῖναξε τὰ χέρια τῆς
καὶ σάν ὁρῶντὸ ἔγινε κάποια κίνησης.
Τὰ μικρὰ λαμπρὰ ἀστέρια, τὸ ἓνα κα-
τόπι ἀπ' τ' ἄλλο χυθῖκαν πρὸς τὸ μέ-
ρος μας, ἀφίνοντας πίσω τους ἀπὸ μιά
φωτιερὴ γέφυρα.

Μ' ἐπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Θὰ πάμε στὸν ἡλιο; θέλεις;

—Ἐκλῖνα τὸ κεφάλι μου. Δὲν καταλά-
βαινα πιά τίποτα ἀπ' ὅσα ἔβλεπα. Στίς
φωτιερὲς γέφυρες προχωροῦσαμε σὰ μέ-
σα σ' ἓνα δροσερὸ ρέμα.

ΤΖΑΧΙΤ ΟΥΤΣΟΥΚ

(Μετάφρασις: ΤΑΣΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ).

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μικρές συμβουλές

Διὰ νὰ βγάλετε ἓνα φελλόν, πὸν ἔχει
πέσει μέσα σὲ μίαν μπουκάλα, παίρνετε
ἓνα σπάγγον και τὸν εἰσάγετε εἰς τὴν
μπουκάλα, οὕτως ὥστε τὰ δύο ἄκρα του
νὰ μείνουν ἔξω. Μὲ καταλλήλους κινή-
σεις, περνᾶτε τὸν φελλὸν κάτω ἀπὸ τὸν
σπάγγον και τραβάτε δυνατὰ.

XXX

Διὰ νὰ μὴ γαγγίπῃ τὸ λάδι, προσθέτε-
τε ἀπὸ ἑπάνω τὸν ὀλίγον οἰνόπνευμα.
Βουλῶντε καλά τὴν μπουτίλλα και τὴν
ἀφίνετε ὀρθίαν. Ὅταν πρόκειται νὰ χρῆ-
σιμοποιήσετε τὸ λάδι, κύνετε πρώτα τὸ
οἰνόπνευμα.

XXX

Μαρμελάδα δαμάσκηνου

Ἡ μαρμελάδα αὐτὴ εἶνε πολὺ νόστιμη
και εὐκόλῃ στήν κατασκευή. Πλένετε τὰ
δαμάσκηνα, ἀφαιρεῖτε τὰ κουκούτσια των
και τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὴν κρεατομηχανή.
Τὸν πολτὸν αὐτὸν πὸν θὰ σχηματισθῇ,
τὸν μετράτε με ἓνα σκεῦος και βάζετε
ζάχαρι εἰς ἱσὴν ἀναλογίαν. Διηλαθῇ ἂν
ἔχετε μιά σουπιέρα πολτὸ, βάζετε και
μιά σουπιέρα ζάχαρι και ἂν τὴν θέλετε
πὸν γλυκεῖα, προσθέτετε λίγη ἀκόμη. Ἀ-
φίνετε τὴν ζάχαρι με τὸν πολτὸ μερι-
κὰς ὥρες και ἔπειτα ἀφίνετε τὴν μαρμε-
λάδα, φροντίζοντας νὰ τὴν ἀνακατῶνε-
τε συνεχῶς.

XXX

Πρόχειρη σαμπάνια

Ἰδοῦ ἓνα εὐκόλος τρόπος γιὰ νὰ ἐ-
τοιμάσετε ἓνα κρασί ἀφρώδες και δρο-
σισκόν, καταλλήλστατον γιὰ τὸ καλο-
καίρι : Σὲ μίαν μπουκάλα ἀσπρου κρα-
σιοῦ ὀχι τελείως γεμάτην, προσθέτετε
ἐλαχίστην καντιοζάχαρη κοπανισμένην,
5 γραμμάρια τρυγικὸν ὀξύ και 7 γραμμά-
ρια ὀξδα. Βάζετε ἀμέσως τὸ βουλίμα
και τὸ δένετε καλά γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ
τὴν πίεση τοῦ ἀερίου. Ἐπειτα ἀφίνετε
τίς μπουτίλλες σὲ μέρος δροσερόν.

XXX

Καθαρισμός ἐπίπλων

Διὰ νὰ καθαρισθοῦν αἱ κηλίδες τῶν
ἐπίπλων, ὑπάρχουν διάφοροι μέθοδοι, ἀ-
ναλόγως τῆς προελεύσεώς των.

Ἄς ἀρκίωμεν με τὰ ἑλαφρὰ γκρίζα
σημάδια πὸν ἀφίνε τὸ νερὸ ὅταν στάξῃ
εἰς ἓνα λουσαρισμένον ἐπιπλόν. Μῆ-
τὰ τρίβετε ποτὲ στεγνὰ. Βρέχετε ἑλα-
φρὰ ἓνα λεπτὸν πανί, τὸ τυλίγετε εἰς τὸ
δάκτυλό σας και τὸ περνᾶτε ἑλαφρὰ και
γρήγορα κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ζυλῶν
ἐπὶ 1 ἢ 2 λεπτά τῆς ὥρας. Ἀφίνετε ἔπει-
τα νὰ στεγνώσῃ τελείως τὸ νερὸ. Ἄν ἡ
κηλὶς δὲν ἔκῃ φύγει τελείως, ξαναρχί-
ζετε.

Μετὰ τὸν πλήρη καθαρισμόν, ἀνακα-
τεῦτε μίαν κουταλιά τοῦ καφέ Ἀνγκλῶν
με ἄλλο τόσοον νεφρί και ἀλείψετε με
τὸ μίγμα, με ἓνα πινέλο, ὅλην τὴν ἐπι-
φάνειαν πὸν εἶχε λερωθῇ. Κατόπιν τρί-
βετε ζωηρὰ με ἓνα κομμάτι φανέλλα.
Δὲν θὰ μείνῃ ἔτοι κανένα ἴχνος.

XXX

Γιὰ τίς φανέλλες

Ἄν θέλετε νὰ μὴ κηλιδωθοῦν ἡ φα-
νέλλες εἰς τὸ πλῆθος, διαλύετε καλά
δύο κουταλιές ἀλῦρι σὲ 300 ὄρμια νε-
ρὸ, βάζετε τὸ μίγμα νὰ δράσῃ εἰς τὴν
φάνελλα και ἔπειτα κύνετε τὸ μίσο ἀπὸ
αὐτὸ ἑπάνω σὲ κάθε φανέλλα, σάν νὰ
ἦτο ἀσπουνάδα. Δὲν ἔχετε κατόπιν, πα-
ρὰ νὰ ξεπλύνετε τίς φανέλλες με καθα-
ρὸν νερὸ.

XXX

Ἄν ὅταν οἱ προσκεκλημένοι σας καθυ-
στεροῦν και τὸ ψητὸ κινδυνεύει νὰ στε-
γνώσῃ πρὶν ἐμφανισθῇ εἰς τὸ τραπέζι,
βάλτε τὴν πιατέλλα ἐπάνω σὲ ἓνα δο-
κιμὸν με ζεστὸ νερὸ και σκεπάσῃ τὴν
καλὰ. Ὁ ἀέρας θὰ διασπρίσῃ ζεστὸ τὸ
ψητὸ, χωρὶς νὰ τὸ στεγνώσῃ.

XXX

Μελάνι και σκουριά

Γιὰ νὰ καθαρίσετε κηλίδας ἀπὸ μελά-
νι ἡ σκουριά, διαλύετε ὀξαλικόν ὀξύ σὲ
ὀλίγον νερὸ και βρέχετε ἐπὶ μερικά λε-
πτὰ τὴν κηλὶδα. Ἐπειτα ξεπλένετε με
καθαρὸν νερὸ. Ἄν χρειάζεται, ἐπανα-
λαμβάνετε τὴν ἰδίαν διαδικασίαν. Πρὶν
μεταχειρισθῇτε τὸ ὀξαλικόν ὀξύ, πρέπει
νὰ πεισθῇτε ὅτι δὲν κὸδεῖ τὸ χρώμα τοῦ
ὑφάσματος.

XXX

Τὸ φαλλίδι ὡς διαθίτης

Πολλὲς φορές, θέλετε νὰ γράψετε ἐ-
να κύκλον — εἰς ἓνα κέντημα π. κ. — και
δὲν ἔχετε διαθίτην. Μπορεῖτε ὅμως νὰ
ἀναπληρώσετε τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ με ἓ-
να φαλλίδι.

Διὰ νὰ τὸ κρατῇτε ἀνοικτὸν ὅσον πρέ-
πει, βάζετε ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο σκέλη
τοῦ ἓνα μικρὸν φελλόν, τὸν ὁποῖον συν-
κρατεῖτε ὑψηλότερῃ ἢ χαμηλότερα με
ἓνα λεπτὸν καουτσούκ πὸν περιβάλλει
τὰ δύο σκέλη.

XXX

Τὰ αὐγὰ

Ὅταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσετε
τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ γιὰ ἓνα φαγητὸ ἢ
γλυκίσμα, θὰ κάμει ἀπὸ μιά τριπὰ στίς
δύο ἄκρες τοῦ αὐγοῦ με μιά κεφίλιασα.
Τὸ ἀσπράδι θὰ κυθῇ, ἐνῶ ὁ κρόκος θὰ
μείνῃ μέσα σὸν κέλυφος και ἔπειτα θὰ
διαπρηθῇ φρέσκος ἐπὶ 2-3 ἡμέρας.

XXX

Τὰ ἐπύκρυντα κάδρα

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ ἐπύκρυντα κάδρα,
κτυπᾶτε 2 ἢ 3 ὀσπράδια αὐγοῦ με 20
γραμμάρια ὕδωρ Λαμπαράκ, τὸ ὁποῖον
εὐρίσκετε εἰς τὰ φαρμακεία. Μὲ τὸ μίγ-
μα αὐτὸ τρίβετε τὸ κάδρον, χρησιμοποι-
ώντας μίαν δούρτια. Θὰ τὸ καθαρίσετε
εἰς τελείως και θὰ τὸ κάμειτε σάν και
νούργιον.

XXX

Κηλίδες λίπους ἢ λαδοῦ. — Βρέχετε
ἑλαφρὰ τὸ δάκτυλό σας με νεφρί και τρί-
βετε ἑλαφρὰ ἐπάνω και γύρω ἀπὸ τὰς
κηλίδας. Σκεπάζετε ἔπειτα με ἓνα στρώ-
μα τάλκ ἀρκετὰ παχὺ, τὸ ὁποῖον πιέζετε
με ἓνα σιδερόν τὸ σιδερωτάτος. Ἀφίνε-
τε ἔως τὸ ἐπομένον πρῶν και ἀφαιρεῖτε
κατόπιν τὸ τάλκ με ἓνα ἐσοκόνισμα χω-
ρὶς νὰ τρίβετε τὸ ἐπιπλόν. Ἡ κηλὶς θὰ
ἔκῃ χαθῇ.

Περνᾶτε κατόπιν ὀλόκληρην τὴν ἐπι-
φάνειαν με μίαν φανέλλα βρεγμένην ὀ-
λίγον με πετρελαῖον και ἔπειτα με ἓνα
καθαρὸν στεγνὸν πανί. Τέλος λουστρά-
ρετε με τὸ καταλλήλουν Βερνίκι.

XXX

Τὰ ἐπύκρυντα κάδρα

Κηλίδες μελάνης. — Τὰς ἀποχρωματί-
ζετε με βαρεκίνα, ἢ ὀξαλικόν ὀξύ, ἢ ἀ-
ραιωμένον ὑδροχλωρικόν ὀξύ. Μόλις ἴ-
δῃτε νὰ γίνετα ὠκρὸν τὸ χρώμα των,
ἀπορροφᾶτε με ἓνα στυποκαρτὸ τὸ πλε-
ονάζον χημικὸν ὑγρὸν. Μὴ περιμένετε
νὰ καθαροῦν τελείως, με τὴν πρώτην φο-
ράν, διότι τότε τὸ ὑγρὸν θὰ εἰσχωρήσῃ
πολὺ βαθεῖα εἰς τὸ ὕλον και θὰ τὸ κα-
ταστρέφῃ σιγὰ— σιγὰ. Ἐπαναλαμβάνετε
τὸ ἴδιον πρᾶγμα πολλές φορές. Ἐπειτα
ξεπλένετε με ἄσθονον νερὸ.

Ὅταν τὸ ἐπιπλόν στεγνώσῃ ἐντελῶς
διωρῶντε τὸ Βερνίκι του.

Μὴ προσπαθῇτε ποτὲ νὰ βγάλετε μίαν
κηλίδαν μελάνης ζυνοῦντας τὸ ζυλόν. Ἐ-
τοὶ καταστρέφετε τὸ ἐπιπλόν.

XXX

Τὰ ἐπύκρυντα κάδρα

Κηλίδες μελάνης. — Τὰς ἀποχρωματί-
ζετε με βαρεκίνα, ἢ ὀξαλικόν ὀξύ, ἢ ἀ-
ραιωμένον ὑδροχλωρικόν ὀξύ. Μόλις ἴ-
δῃτε νὰ γίνετα ὠκρὸν τὸ χρώμα των,
ἀπορροφᾶτε με ἓνα στυποκαρτὸ τὸ πλε-
ονάζον χημικὸν ὑγρὸν. Μὴ περιμένετε
νὰ καθαροῦν τελείως, με τὴν πρώτην φο-
ράν, διότι τότε τὸ ὑγρὸν θὰ εἰσχωρήσῃ
πολὺ βαθεῖα εἰς τὸ ὕλον και θὰ τὸ κα-
ταστρέφῃ σιγὰ— σιγὰ. Ἐπαναλαμβάνετε
τὸ ἴδιον πρᾶγμα πολλές φορές. Ἐπειτα
ξεπλένετε με ἄσθονον νερὸ.

Ὅταν τὸ ἐπιπλόν στεγνώσῃ ἐντελῶς
διωρῶντε τὸ Βερνίκι του.

Μὴ προσπαθῇτε ποτὲ νὰ βγάλετε μίαν
κηλίδαν μελάνης ζυνοῦντας τὸ ζυλόν. Ἐ-
τοὶ καταστρέφετε τὸ ἐπιπλόν.

XXX

Τὰ ἐπύκρυντα κάδρα

Κηλίδες μελάνης. — Τὰς ἀποχρωματί-
ζετε με βαρεκίνα, ἢ ὀξαλικόν ὀξύ, ἢ ἀ-
ραιωμένον ὑδροχλωρικόν ὀξύ. Μόλις ἴ-
δῃτε νὰ γίνετα ὠκρὸν τὸ χρώμα των,
ἀπορροφᾶτε με ἓνα στυποκαρτὸ τὸ πλε-
ονάζον χημικὸν ὑγρὸν. Μὴ περιμένετε
νὰ καθαροῦν τελείως, με τὴν πρώτην φο-
ράν, διότι τότε τὸ ὑγρὸν θὰ εἰσχωρήσῃ
πολὺ βαθεῖα εἰς τὸ ὕλον και θὰ τὸ κα-
ταστρέφῃ σιγὰ— σιγὰ. Ἐπαναλαμβάνετε
τὸ ἴδιον πρᾶγμα πολλές φορές. Ἐπειτα
ξεπλένετε με ἄσθονον νερὸ.

Ὅταν τὸ ἐπιπλόν στεγνώσῃ ἐντελῶς
διωρῶντε τὸ Βερνίκι του.

Μὴ προσπαθῇτε ποτὲ νὰ βγάλετε μίαν
κηλίδαν μελάνης ζυνοῦντας τὸ ζυλόν. Ἐ-
τοὶ καταστρέφετε τὸ ἐπιπλόν.

XXX

Πῶς νὰ καθαρίζετε τὸ παρκέτο

Ὅταν τὸ παρκέτο σας πὸν θέλετε
νὰ κερῶσετε εἶνε πολὺ ἀκαθαρόν, ὁ ἀ-
πλούστερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ καθαρί-
σετε εἶνε νὰ τὸ πλύνετε με πολὺ ζευτὴ
ασπουνάδα. Ἄν και πάλι οἱ ἀκαθαρσίες
δὲν ἔχουν φύγει, τότε τὸ τρίβετε με εἰ-
δικὸν σφονδυλὸν σφονδυλῶν, πὸν ὄριζε-
τε σὲ σιδερωτάτος. Ἄν μόνον τὸ κε-
ρὸν εἶνε λερωμένον και ἀπὸ κάτω τὸ κα-
νιένον πάτωμα εἶνε καθαρόν, τότε ἀρ-
κεῖ ἁπλῶς νὰ τρίβετε τὸ παρκέτο με τὸ
σῦρμα, χωρὶς νὰ τὸ σφονδυλίζετε.

Ἄν ἐπάνω σὸν παρκέτο σας ἔχουν
γίνει ἐκείνες, πρέπει νὰ τους καθυρί-
σετε ἰδιαίτερως. Τους λεκέδες ἀπὸ λι-
παρὲς ὀυσίες, τους καθαρίζετε κατὰ
τὸν ἑξῆς τρόπον : Ἀφ' οὗ σπασίνατε
πρῶτα τὸ μέρος, τὸ θρέχετε με ἄσθον
πρὶν βενζίνῃ ἢ νέφτῃ ἢ πετρελαῖο. Κατό-
πιν λυνάνετε λίγο πηλὸ με νερὸ και ἀ-
λείψετε ἀπὸ ἡγνῖν. Ἀφίνετε ἐπὶ δύο-
κα ὥρες και καθαρίζετε. Ἄν δὲν ἐκπ-
φύγῃ ὁ λεκές, ἐπαναλαμβάνετε ἄλλη
μιά φορὰ ἐξ ἀρχῆς.

Ὅσο γιὰ τοὺς λεκέδες τῆς μελάνης,
μόλις κυθῇ ἡ μελάνη σὸν πάτωμα, ἀπορ-
ροφᾶτε τὸ ἐπὶ πλεόν μ' ἓνα στυποκαρτὸ
ἢ με λίγη σάπῃ και κύνετε ἑπάνω σὲ
κατὰ σφονδυλῶν κατὰ σφονδυλῶν κατὰ
σφονδυλῶν κατὰ σφονδυλῶν κατὰ σφονδυλῶν
μ' αὐτὸ τὸ μέσον δὲν ἐξφανίζονται ὁ λε-
κέας, τὸν θρέχετε με λίγη βρωμεία.

XXX

Πῶς νὰ καθαρίζετε τὸ παρκέτο

Ὅταν τὸ παρκέτο σας πὸν θέλετε
νὰ κερῶσετε εἶνε πολὺ ἀκαθαρόν, ὁ ἀ-
πλούστερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ καθαρί-
σετε εἶνε νὰ τὸ πλύνετε με πολὺ ζευτὴ
ασπουνάδα. Ἄν και πάλι οἱ ἀκαθαρσίες
δὲν ἔχουν φύγει, τότε τὸ τρίβετε με εἰ-
δικὸν σφονδυλὸν σφονδυλῶν, πὸν ὄριζε-
τε σὲ σιδερωτάτος. Ἄν μόνον τὸ κε-